Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Tode, Johann Clemens.; af Forfatteren til Sundhedstidenden.
Titel | Title:	Søofficererne, eller Dyd og Ære paa Prøve : En original Komedie i fem Akter
Udgavebetegnelse | Edition Statement:	2. Udg. afkortet og omarbeidet til de Kongelige Skuepladsers Brug.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : trykt hos Johan Rudolph Thiele, 1782
Fysiske størrelse | Physical extent:	[6], 121 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

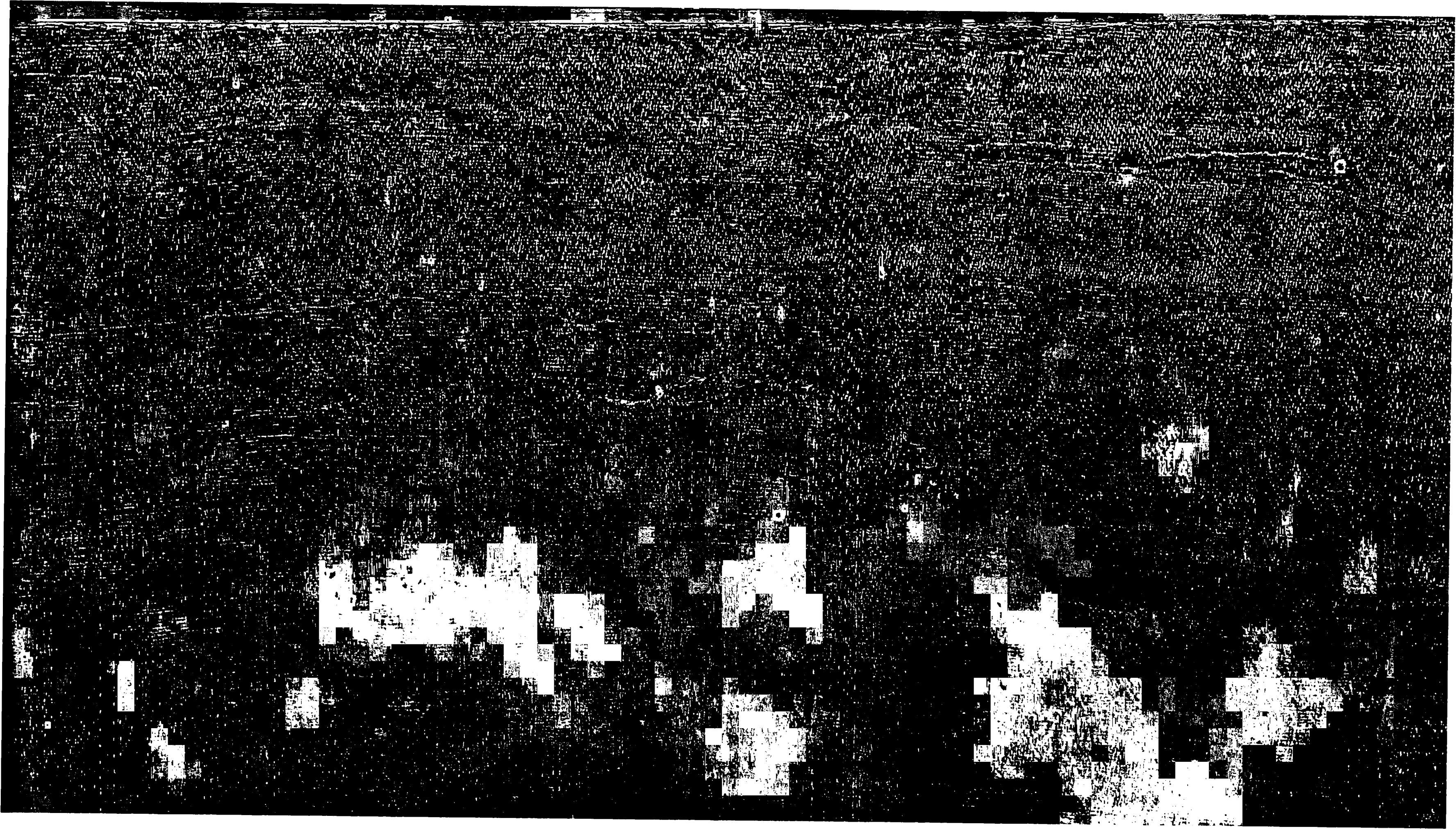

Søofficererne,

eller

Dyd og Ære paa Prøve.

En

original Komedie

i fem Akter,

af

Forfatteren til Sundhedstidenden.

Anden Udgave,

afkortet og omarbeidet til de Kongelige

Skuepladsers Brug.

Kiøbenhavn, 1782.

Trykt hos Johan Rudolph Thiele.

BIBLIOTHECA REGIA

De

dydfremmende Muſers

høie Beſkytterinde,

Hendes Kongelige Majeſtæt

Dronningen,

helliges atter dette

under allernaadigſt Bifald

nu til Skuepladſernes Brug omarbeidede

Stykke

i allerdybeſte Underdanighed

af

Forfatteren.

[illegible]

Personer.

	Skuespillere.
Greven af Worthington.	Hr. Rosing.
Lord Walsingham, Admiralitæts-chef.	— Rose.
Lord Bellamy.	— Musted.
Sir Arthur Bubble, Grevens Fætter.	— Urberg.
George Ring, en Sælieutenant paa halv Gage.	— Schwartz.
Richard Trueman, ligesaa.	— Elsberg.
Wilson, en Akteur, som spiller Ellis's, en foregiven Søofficeers Rolle.	— Preisler.
Smirk, en Gadejunker.	— Qvist.
Glitter, ligesaa.	— Saabye.
Simmons, en Geniemand.	— Busk.
Macleech, en Jagerkarl.	— Beck.
Jack Steady, Kings Baadsmand.	— Gielstrup.
Stanton, Sir Arthurs Kammer-tiener.	— Tessen.
Kelly, Grevens Kammertiener.	— Kemp.
Billy, Frue Wottons Søn.	Mons. Frank.

	Skuespillerinder.
Grevinden af Worthington.	Mad. Rosing.
Lady Fanny, Sir Arthurs Gemalinde.	— Rose.
Frøken Louise Winning, Sir Arthurs Myndling.	Jomf. Astrup.
Frue Spencer, Kings Søster.	Mad. Preisler.
Frue Wotton, en Sækapitains Frue.	— Knudsen.
Frue Cunningham, en foregiven Doktorenke.	— Hallesen.
Madame Vellum, en Modehandlerinde.	— Gielstrup.
En Pige.	

Scenen er i London.

Sce-

Søeofficererne,

eller

Dyd og Ære paa Prøve.

Første Akt.

Scenen er i Saint James Park.

Første Scene.

Lord Walsingham. Greven af Worthington. Lord Bellamy.

Lord Walsingham.

Vel, Mylord Worthington, saa har jeg den Ære at komme til Dem ved Spisetiden. Men endnu engang, lad mig høre, at Udfaldet af Deres Experimenter svarer til vort Haab, og at De har anstillet saa mange, at man kan drage sikkre Slutninger. Gierne vilde jeg tage selv Deel deri, dersom jeg allene var Lord Walsingham; men som Admiralitætschef kan jeg ikke ret vel befatte mig med slige Prøver, allermindst med to subalterne Officerer.

Greven. Mylord, De kan fuldkommen forlade sig paa mine. Imidlertiid haaber jeg dog, at De vil holde gode Miner indtil det sidste Øieblik: thi ellers gaaer mine bedste Experimenter overstyr.

Lord W. Ja, møder jeg nogen af dem, saa skal jeg vise al den Haardhed, som man saa tit maae læse i en Ministers Ansigt, naar hans Hierte bløder. Men det er Tiid jeg gaaer. Mylords —

(Han gaaer)

Lord Bell. Men jeg begriber ikke, hvad for Experimenter De kan giøre her i Parken? Og endnu mindre, hvad der kan bevæge Dem til at prøve Gemytter. Heele London siger, den unge Greve af Worthington handler viseligen: han søger ingen offentlige Embeder: han har ingen Forbindelser med Hoffet: han lever i den lykseligste Uafhængighed. Hvortil behøver De da, at sætte nogen paa Prøve, især et Par Søofficerer?

Greven. Mylord, som Privatmand kan jeg ogsaa søge at befordre mine Medborgeres Lykseighed. At opmuntre modfalden Fliid, at sætte miskiendt Fortieneste i sit rette Lys, at redde undertrykt Uskyldighed og at frelse en vankende Dyd af Fare: det er min daglige Syssel og min sødeste Fornøielse. Men jeg hielper og redder ingen, som jeg ikke først har prøvet, og funden at han er det værd. Jeg bryder mig ikke om, at een og anden siger, at sligt er under min Stand, og en Greve bør ikke nedlade sig til saadanne Experimenter. —

Lord B. Ligesom Konger og Fyrster ikke havde fundet Fornøielse i at giøre det Selvsamme. Nei, Mylord, at nedlade sig til den Ringeste, for at giøre ham lykkelig, om han fortiener det, det er ikke at fornedre sig. Men kan De ogsaa altid forlade sig paa Deres Prøver?

Greven. Ja, den Maade jeg bruger, kan ikke letteligen feile. Jeg sætter mine Folk i den uundgaaelige Nødvendighed at handle, og at handle paa staaende Fod, uden at lade dem faae Tiid til Overlæg, Raadførsel eller Forberedelse. Saadan en Handling bestyres meere af Hiertet end af Forstanden, og lærer noget ganske andet, end de udstuderede Scener, de repeterede Komedieroller, de altid færdige Smaatræk, hvoraf de Uerfarne og Godtroende saa ofte lade sig blinde.

Lord B. Visseligen! — Jeg maae tilstaae, Mylord, jeg havde nok Lyst at tage Deel i disse lærerige Experimenter.

Greven. Det skulde være mig den største Fornøielse. Saadan en Medarbeider trænger jeg til. De kan retnu faae Leilighed til at giøre en liden Prøve. — Dog see, der kommer de to, som vi skal have at bestille med.

Lord B. De seer ud til at være friske Fættere.

Greven. Det ere de ogsaa. Ja, det er to ægte Søemænd, saadanne som de fleeste ere, og som de alle burde være. Deres Væsen er vel noget but, og deres Sprog falder lidt skurrende i fine Øren; men deres Tænkemaade og Handlinger vilde giøre den bedste Mand i den fine Verden Ære. Lad os sætte os her: maaskee de sætter sig paa den anden Bænk.

Anden Scene.

King. Trueman (som sætte sig lige over for de to Kavallerer). Greven. Lord Bellamy.

King. Nei, jeg er ikke i Stand til at erfare, hvor min Lovise er bleven af; men du er dog saa lykkelig, Trueman, at du veed hvor den er, som du elsker.

Trueman. Ja, min kiære King, at hun er i Vestindien, det veed jeg vist: og at hun elsker mig i hvor hun er, og vil vist engang holde hvad hun har lovet, det veed jeg ogsaa.

King. Saa du tænker, hun skulde for din Skyld komme til England?

Trueman. Ganske vist, saasnart din Moster har lettet sine Ankere. Denne gamle Kone vil endeligen have, hun skal tage en riig Planteur. Der var rigtig nok een, der tænkte at bringe hende op.

King. Og min Søster vilde ikke lade sig fortøie?

Trueman. Med ham min Siel ikke. Sarah King veed bedre hvad hun er tient med. Karlen var saa

ubeqvem, som en hollandsk Fløite: han duede ikke meere til at eie saadan en flink Pige, end den usselste Svabergast til at arbeide paa Toppen.

King. Og hun skulde forkaste al den Rigdom for saadan en Seilers Skyld som du?

Trueman Ja, hvorfor ikke? Hun finder det hos mig, som han ikke har med alle sine Penge. Takkelasen er vel en Smule skamfilet, men Skroget er godt; jeg er ingen af dem, som Doktoren maae kalfatre hvert Aar engang.

King. Men hvad er det for et Bekiendtskab, Ellis har forskaffet dig? Er det ikke ogsaa en smuk Pige?

Trueman. Jo jeg takker. Det er en nydelig lille Engel, ikke over sine 20 Aar — om Styrbord, og ligesaa meget om Bagbord; hun seer ud som et Jomfruehoved paa Roerpinden af en hollandsk Galliot. Men hun har 3000 Pund Sterling, som hun siger, efter sin Mand. Desuden har hun en Fætter, som er Baronet, og gielder meget hos de Store.

King. Hvad er hendes Navn?

Trueman. Hun kalder sig Frue Cunningham, og boer i Nærheden af Pallmall.

King. O! jeg kiender hende. Denne Baronet er ikke meere hendes Fætter, end Heider Ali. Det er min Lovises Formynder, Sir Arthur Bubble. Hun har været hans Lastdrager førend han blev gift; men nu krydser hun som Kaper paa egen Regning. Men hun har ham endnu under Kommando.

Trueman. Det maae Ellis ikke vide; hvor torde han ellers raade mig til et Giftermaal med saadan en Kiselinke? Men see, der kommer han.

Tredie Scene.

Ellis. De Forrige.

Ellis (til King, som han leverer et Brev til). Seer du nu, det var vel jeg gik paa Posthuset? Der har du et Brev, som viist kommer fra en kiær Haand.

King.

King. Jã, det er hendes egen søde Haand.

Ellis. Sagde jeg det ikke nok? Men lad os gaae hen, og læse det paa et bequemmere Sted.

(De gaae.)

Greven. Han i den stribede Vest er Lieutenant George King, som har ført Kutteren Basiliſken. Han har altid udmærket sig som en erfaren Søemand og en tapper Officeer, indtil for et halvt Aar siden, da han havde den Ulykke at blive sværtet hos Admiral Balfour, og tabte hans Kredit formedelst en Rapport.

Lord B. O! er det ham? Jeg har hørt, han har villet forlede Admiralen til at gaae fra sin Station for Brest, paa det de Franſke kunde slippe ud.

Greven. Nei, Mylord! saaledes hænger det sammen. Kings og en andens Kutter, som hørte til Flaaden, ere ude at krydse. De seer en lille hollandſk Eſkadre. King gaaer strax tilbage og beretter Admiralen denne gode Leilighed at giøre en Coup; men den anden Lieutenant paastaaer, det var ikke hollandſke, men neutrale Skibe. Admiralen troer, man veed ikke paa hvad Grund, denne meere end den anden, og bliver paa sin Station. Da han kommer til England, rekommanderer han Lieutenant King saaledes, at han ikke kommer ud igien, og en anden faaer hans Kutter at føre.

Lord B. Men hvorfor taaler han', at man giør ham Uret? Hvorfor forlanger han ikke Krigsret?

Greven. Han har forlangt den; men han kan ikke faae den. Admiralen, som skulde klage, er strax gaaet bort igien til Amerika, og har taget begge Kuttere med. Ellers kunde King beviſe med sine egne og med den anden Kutters Folk, at han havde Ret. Derfor kan der ingen Undersøgelse foretages: og følgeligen maae han nu gaae med halv Gage. Dog, det er ikke den eeneste Fortred han har. Kiærlighed har giort ham ligesaa ulykkelig som Skiebnen. Han elſker en deilig Pige, som min Fætter Sir Arthur Bubble er Formynder til. Denne har sine Aarsager til at nægte ham hendes Haand:

og for at forekomme, at han ikke skal snappe hende bort, har han sendt hende ud paa Landet under streng Opsigt.

Lord B. Og hvem var den anden?

Greven. Det er Lieut. Richard Trueman; ligeledes en flink Officeer. Han kom til at slaaes med et portugisisk Skib. Han har lagt for Dagen, at han for Flagets Æres Skyld ikke kunde andet.; men af Statsaarsager har man sat ham udaf Tieneften, ligesom hans Ven.

Lord B. Og den tredie, som bragte Brevet?

Greven. Ham bruger jeg til mine Experimenter.

Lord B. Han staaer nok ogsaa paa halv Gage?

Greven. Nei, han er ingen virkelig Søofficeer: han giver sig allene ud for een; og under denne Maske har han giort sig bekiendt med de to andre. Det er ved ham jeg har faaet deres hele Historie at vide.

Lord B. Og hvem er denne Person?

Greven. Han hedder Wilson. Han var Akteur ved Trouppen i Edinborg, og een af de bedste jeg har seet; men Theaterkabaler giorde ham keed af Professionen.

Lord B. Men hvad kan bevæge Sir Arthur til at sætte sig imod sin Myndlings Giftermaal med Lieutenant King?

Greven. Hun er nyligen bleven et riigt Parti. En Morbroer, som hun tænkte var død for længe siden, kom i Fior fra Vestindien og testamenterede hende 30000 Pund Sterling; men med de udtrykkelige Vilkaar, at hun ikke maatte gifte sig uden skriftlig Tilladelse af Sir Arthur, som han havde lært at kiende, og holdt for en sand Menneskeven. Nu vil han føre sig denne Leilighed til Nytte, og sælge disse 30tusind tilligemed en deilig Pige til en forgieldet Hofmand, der kan giøre noget for hans Forsængelighed.

Lord B. Er det mueligt?

Greven. De veed jo, han er een af disse Skryvere, der roser sig af deres Kredit til Hove, og giør

sig

sig tusinde Ærender hos de Store, allene for at lade Folk see, hvor tidt de gaaer ud og ind hos dem, at man deraf skal slutte, de har deres Øre og deres Hierte. Dog, dette gior ham endda ikke saa forhadt i mine Øine, som den Vane han har, at vanhellige Dyd og Ære, ædle Følelser og et godt Hierte, ved at føre dem ideligen i Munden.

Lord B. (smilende). Maaskee hans Hierte flyder over af dem.

Greven. Det viser hans Handlinger ikke. Hvad giver han til den Fattige, til Enker og Faderløse? Intet andet end tomme Ord. Han er færdig at besvime, naar han hører tale om en Ulykke: at see paa Jammer og Elendighed, det kan han nu slet ikke taale. Hans ædle Siel føler, hans gode Hierte bløder for den Lidende; men hans Haand er og bliver lukket.

Lord B. Det var værd at giøre engang Experimenter med denne Følsomhed.

Greven. Ja, baade hans Forfængelighed og hans Følsomhed skal paa Prøve i Dag.

Lord B. Saa kan vi begynde strax, thi der kommer han.

Fierde Scene.

Sir Arthur. Greven. Lord Bellamy.

Sir A. Mylords, jeg har den Ære at ønske Dem en underdanig god Morgen!

Greven. Kiære Sir Arthur, hvortil dette kolde og keedsommelige Hofsprog imellem Fættere og Venner?

Sir A. Imellem Fættere og Venner! Hvor smigrende, hvor opløftende! Ak, Mylord, at jeg har den Ære, den misundte Ære, at være en Fætter til Greven af Worthington, det er en Forestilling, som giør min Siel stolt, som udvider mit Hierte, som opfylder mig med de varmeste, sødeste, reeneste og ædleste Følelser. Men ak Mylord! disse Følelser vilde gaae til Henrykkelse, dersom De kom tiere til Hove, og viiste

Dem i den Glands, som Deres Stand, Familie, Rigdom og Fortieneste medfører. Det er den sinerteligste Følelse for mig, naar jeg seer hvor bekymret Mylord Kammerherrens Øie leder efter Dem. Men hvorfor kommer De saa sielden til Almak's og Cornelis's paa Bal? Min Gud hvad det sidste var prægtigt! Forestil sig allene femhundred Personer af Stand og Ansеelse. Hvad der var mange glimrende ——

Greven. Forgyldte Statuer, som har deres heele Værdie allene af det de skal betyde, af Massen og af Mesterens Konst.

Sir A. Af det de skal betyde, af Massen og af Mesterens Konst! Ha, ha, ha! Mylord, ingen kan skiertse finere end De. Imidlertid er det sandt, at man seer paa saadant et Bal mange, som ere en Ære —

Greven. For deres Skræders Smag og for deres Kræmmeres Taalmodighed!

Sir A. Deres Kræmmeres Taalmodighed! Ha, ha, ha! Ja, De har det sande attiske Salt.

Greven. Men lad os komme til noget andet. Kan den brave Lieutenant King slet ikke haabe at erholde Deres Samtykke til sit Giftermaal med Deres Myndling? Hvorfor vil De ikke krone saa megen Bestandighed?

Sir A. Krone saa megen Bestandighed! Et passende og ædelt Udtryk! Imidlertiid maae jeg tage mig den underdanige Frihed at anmerke dette: Pigens Morbroer giorde mig den Ære og overlod det til mig allene, at finde en værdig Gemal til hende. Jeg har given ham de helligste Løfter at være forsigtig i dette Valg: og jeg haaber det skal gisre mig Ære. Hverken disse ubrydelige Forpligtelser eller mine Følelser tillader mig, at give saadan en Juveel, som Frøken Winning er, bort til en slet og ret Sølieutenant.

Greven. Sir Arthur, en slet og ret Sølieutenant er lige saa værdig til det bedste Partie i Kongeriget, som den stadseligste Hofkavaleer. En god Søofficeer kan gisre Fædernelandet større Tieneſter, end de

fleeste

fleeste af dem der seer ham over Skuldrene. Er ikke vor Flaade vor sikkerste Varetægt?

Sir A. Vor Flaade er vor sikkerste Varetægt: det er unægteligt, deri har De ganske og aldeles Ret. Imidlertiid er der dog nogen Forskiel imellem en Admiral og en Subaltern.

Greven. Som imellem Hqanden og Fingrene. Den bedste Admiral udretter ingen Ting uden gode Subalterner.

Sir A. Nei, nei, uden gode Subalterner udretter den bedste Admiral ingen Ting: en fuldkommen rigtig Bemærkning! Imidlertiid er dette dog en stor Mangel hos Lieutenant King, at han ikke er af Extraktion.

Greven. Hans Faer og hans Farfaer vare værdige Søekapitainer. Hvad kan De have at udsætte paa denne Extraktion? Hans Faer har med en Fregat taget et Orlogsskib. Og saadan en Erobring er et Adelsbrev.

Sir A. Saadan en Erobring er et Adelsbrev! Hvor sandt, hvor stærkt og hvor fyndigt! Imidlertiid maae De tillade mig at giøre det underdanige Spørgsmaal: Hvad har vel saadan en fattig Lieutenant at leve af?

Greven. Sir Arthur, det er nædelt at bebreide en Mand, at han ikke har meget at leve af. Ligesaa lidet som den Rige bør være stolt af sin Overflødighed, naar den ikke er en Frugt af egen redelig Fliid, bør knappe Omstændigheder lægges nogen til Last, uden den som selv er Skyld deri. Det er Staten som lønner Officeren: og Staten giver ham allene det Nødvendige, baade for at forekomme den Blødhed og Kiælenhed, rigelig Udkommne medfører, og for at vise ham, at hans bedste Løn og hans kraftigste Drivefiær ikke skal være Guld, men Ære. De Tienester, som en tapper og forstandig Krigsmand giør sit Fædrneland, ere større end at de kan betales med Penge. Penge kan opmuntre til suurt Arbeide; men Ære allene kan drive til det Ædle og det Store.

Lord B. Og vee det Land, hvis Krigere sætter større Priis paa Velstand end paa Hæder: thi Fienden skyder ikke med Jern og Bly allene, men ogsaa med Guld.

Sir A. Visseligen ogsaa med Guld. En alt for sand Bemærkning! Imidlertiid er saadan en Søelieutenant saa raa, saa aldeles uden Følsomhed.

Greven. Des meere agter jeg ham. Den qvindagtige Kiælenhed, som nu er bleven saa almindelig, er altid en væmmelig Feil; men hos en Krigsmand er den vederstyggelig. De synker ganske vist, at vore unge Søemænd ogsaa tog deres Examen i Følsomhed, ligesom i Navigationen og Krigsvidenskaberne?

Sir A. Examen i Følsomhed! Ak Mylord! De læser i mit Hierte. Ja, et Følsomhedsakademie, offentlige Følsomhedsskoler har længe været min Siels varmeste Ønske. Ak, naar Menneskeslægten først lærer ret at føle, at smelte ——

Greven. Saa vil Jorden blive et Paradiis for de Vellystige, de Lade og de Feie.

Sir A. Et Paradiis for de Vellystige, Lade og Feie! Hvilken fiin og skarp Ironie! Imidlertiid maae jeg dog underdanigst anmærke, at den, der ikke har den Lykke at kiende Deres Følelser saa godt som jeg, let skulde falde paa den Tanke, at De hverken har eller elsker og agter et godt Hierte og ædle Følelser.

Greven. Ingen har større Høiagtelse for begge Deele end jeg. Men De og Deres Følsomhedskolleger bedømmer Hierte og Følelser som Champagneviin: jo meere skummende og brusende, jo bedre. Det sande gode Hierte, den ret ædle Siel maae være taus.

Lord B. Ja vore Handlinger allene maae vise hvad der boer i os; kuns saadanne, som koster en Selvfornægtelse, som sætter os i Fare eller forvolder os et betydeligt Tab, giør vort Hierte Ære. En dydig Handling, som falder os let eller koster os lidet, har ingen Værdie.

Sir

Sir A. Nei, den har ingen Værdie, det er unægteligt, og deri bifalder jeg Dem fuldkommen.

Greven. De kommer dog i Aften paa Maskerade?

Sir A. Hvilken Maskerade, Mylord? Hvem giver den? Hvor skal den være? Naar skal den begynde?

Greven. Kan De være taus?

Sir A. Taus, Mylord? Ja meere taus end Midnat.

Greven. De maae da vide, at en vis Hertug giver i Aften en Maskerade; ikke een af de store, men af de udvalgte. Der kommer allene 200 Personer, allesammen af den høie Adel, Dem Sir Arthur undtagen. Alle udenlandske Gesandtere og den fremmede høie Herre kommer ogsaa.

Sir A. Og jeg har ogsaa faaet en Billet! Ak Mylord, mine Følelser siger mig, det er Dem jeg har at takke for denne Lyksalighed! Ak kunde De læse i mit Hierte!

Greven. Lad os nu ikke tale derom. Giv mig allene den Ære, at spise hos mig til Middag, saa kan vi aftale med hverandre hvad Dragten angaaer. Mylord Bellamy har jeg allerede bedet.

Sir A. Jeg skal underdanigst efterleve Deres Befaling. Men hvilken Hertug —?

Greven. Det skal De siden erfare.

Sir A. Og hvor faaer jeg Billetten?

Greven. Den har jeg selv leveret til Deres Kammertiener.

Sir A. Saa maae jeg gaae for at sætte alting i Stand. Mylords, jeg er Deres underdanigste Tiener.

(Gaaende)

Greven. Men Taushed, Sir Arthur!

Sir A. Mylord, jeg besidder faa Dyder, men Taushed er vist een af dem.

(Han gaaer.)

Lord

Lord B. Denne Maskerade er nok en liden Opfindelse?

Greven. Ja, Maskeradebilletten skal lære os, hvor ædle hans Følelser ere i Henseende til Ære og Pligter. Men der er en Kapitainsenke endnu, som vil vise, frygter jeg, til hvilken Nederdrægtighed den kan falde, som blindes af Ærgierrighed. Men dette Forsøg kan ikke lykkes, Mylord, med mindre De behager at paatage sig en liden Rolle deri.

Lord B. Med største Fornøielse, dersom den allene er af saadan en Beskaffenhed ——

Greven. O! De kan spille den uden Betænkning. De skal stille sig an, som De vilde besnære et deiligt ungt Fruentimmer. Hvad mangen en Kavaleer har giort for Alvor, det skal De giøre paa Skrømt.

Lord B. Men Enken, skal hun med paa Prøve? Jeg formoder, De vil ogsaa nok vide, hvad der er ved Fruentimmer.

Greven. Hvorfor ikke, Mylord? Dem prøver jeg allerhelst. Det smukke Kiøn er mest værd at giøre Experimenter med. Dog Enken er i Dag allene en Medhielper. Derimod skal der et andet Fruentimmer paa Prøve, som er een af de deiligste Piger i alle tre Kongeriger.

Lord B. Kommer hun og her?

Greven. Nei, jeg har leiet Værelser til hende i Bedfordstreet: og der skal De rette Experimenter gaae for sig. Dog uden videre Hemmelighed, det er den Frøken Louise Winning, som Lieutenant King er forelsket i. Jeg har selv været paa Landet, bestukket hendes gamle Vogterske, og bragt hende til London under Løfte, at foreene hende med sin Elsker.

Femte Scene.

Kelly. De Forrige.

Kelly (til Greven). Mylord, begge Damer ere allerede i Parken, og det lader som Lady Fanny leder efter

efter mig. Hun seer forbittret ud, men Grevinden er ganske nedslagen.

Greven. Saa har Brevet giort sin Virkning.

Kelly. Men det er overalt ikke raadeligt, at De bliver her, thi Sir Arthur kalder paa alle Damer og Kavallerer han kan faae Die paa, og fortæller dem om Maskeraden. Jeg har allerede mødt endeel, som søgte Greven og vilde have Billetter.

Greven. Saa faaer vi at gaae. — Bliv han nu her, at De kan finde ham.

(Greven og Lord Bellamy gaaer.)

Kelly (tager et Brev op og læser Opskriften). Til Lieutenant George King, at aflægges paa Admiralitets-kaffehuset i London. — Naar jeg nu allene kunde faae Die paa Wilson først —

Siette Scene.

Lady Fanny. Grevinden. Kelly.

Lady Fanny. Der staaer han. Nu skal han bekiende den heele skammelige Historie. — Hør, Monsieur, hvor har I giort af Tøsen?

Kelly. Hvad for en Tøs? Hvem tar De mig for?

Lady F. Stil dig kuns ikke saa ærlig an, Karl, vi veed det altsammen. Greven er i Forgaars kiørt ud paa Landet, og er først kommen hiem i Gaar. Du har fulgt med ham som en trofast Merkurius. I har hentet en Tøs fra Landet og leiet Værelser til hende; men hvor, det veed man ikke. Du maae vide det, Krabat, og du skal bekiende strax paa Timen, eller du skal faae at see, at du har med mig at bestille.

Kelly. Men hvad kommer det Dem ved, Lady Bubble? Jeg har ikke nødig at giøre Dem noget Regnskab. Var det endda Grevinden —

Lady F. Grevinden er min Kousine; og om hun eller jeg vil vide det, det kan være dig det samme. Og du skal sige det strax, eller jeg skal vise din Kobler noget andet.

Grev-

Grevinden. Lad mig kun tale med ham, Kousine. — Hør min gode Kelly, vi maae endeligen vide hvor dette unge Fruentimmer opholder sig. Siig det kuns, og frygt ikke Greven skal erfare, at han har røbet hende.

Kelly. Naar Deres Naade befaler, saa faaer jeg vel at aabenbare alleting. Hun loserer i Tyrkehovedet i Bedfordstreet i samme Værelser, som den berømte Kitty Dawson har havt.

Lady F. Det er nok. Nu behøver vi jer ikke meere. (Kelly gaaer.) Nu skal De see, hvor jeg skal feie hende. Hun skal takke Gud at hun kan slippe med at rømme Byen. Saadanne Rammeseller skal tages med en Trumpf. Dette forgiftige Ukrud maae ikke faae Tiid til at spiire eller feste Rødder, ellers groer det os over Hovedet. Men veed De hvad? For en Sikkerheds Skyld lad os bytte Karakteer. Jeg er Grevinden og De er Lady Fanny. See saa kan jeg bedre føre Ordet og tordne hende ned. Lad os nu tage lige derhen.

Grevinden. Nei, lad mig komme hiem først, at mine Taarer kan faae Luft og lette mit beklemte Hierte.

Lady F. Det er ikke igiennem Taaresluserne, Kousine, at en fornærmet Gemalinde skal lette sit Hierte. Nei, dertil har Himmelen givet os Mund og Hænder. Naar vi lider, bør vi aldrig lide allene: den der piner os, bør vi pine igien: det er min Maxime. Var jeg bleven en Mandsperson, saa var jeg gaaen til Sves, allene for at have den Glæde at lade den Fiende, jeg ikke kunde faae Bugt med, flyve op tilligemed mig.

Anden Akt.

Første Scene.

Ellis. King. Trueman.

Ellis.

Nu veed du dog hvor din Lovise er henne, og til hvad Kant du skal vende dig, naar du staaer og sukker efter hende. Det lader ilde for en Sømand som forstaaer sit Kompas, at sukke og klage imod Osten, naar hans Allerkiæreste er i Vesten. Og nu kan du tage din Kaas lige hen til hende.

King. For at krydse uden for Havnen. Hvad kan det nytte?

Ellis. Nei, er du ligesaa kiæk som forliebt, saa gaaer du ind i Havnen, og tar hende og bringer hende op i Skotland.

King. Og saa?

Ellis. Jh, hvad du saa har at gisre, naar du først er gaaet til Ankers med hende, det behøver jeg vel ikke at sige dig.

King. Du vil være min Ven, og du kan give mig saadant et Raad?

Ellis. Men naar hun selv ikke ønsker andet, end at du skal kappe dine Ankere, forcere dine Seil, tage hende og bogsere hende til Brudesengen?

King. Og hvor staaer det skreven?

Ellis. Der i hendes eget Brev. Lad mig kun see. (Han tager Brevet og læser.) "Stedet kaldes Burlington og ligger ved Bristolsveien, saa meget som jeg kan skiønne, en 30 Mile fra London. Om Eftermiddagen, medens hun sidder og faaer sig en Blund, kan

jeg

jeg ſtiæle mig ned i Haugen ſom vender ud til en Skov. 'Plankeværket er gammelt og temmelig lavt." — Nu, vil dette ikke ſige: Vil du have mig, ſaa tag mig? Og naar en 'Pige ſiger det, ſaa maae man enten tage hende ved Ordet, eller aldrig meere tænke paa hende. Thi det ſiger hun ikke meere end eengang.

Truem. O! min kiære Ellis, der findes de, der raaber til hver en Seiler de kan komme til at praje: vil du have mig ſaa tag mig, og det hielper dem endda ikke. Der braſer ingen op for dem alligevel.

Ellis. Jeg taler kuns om en ung, ſmuk og elſket Pige. Hvem bryder ſig om de gamle opmalede Galeier? — Men ſiig dog, King, hvorfor vil du ikke føie din Loviſes eget Ønſke?

King. Skal jeg giøre hende ulykkelig? Skal den, ſom jeg agter og elſker over alleting, tabe for min Skyld trediveetuſind 'Pund Sterling?

Ellis. Men du er hende jo kiærere end hundredtuſind. Hvad agter hun 'Penge, naar hun har den hun elſker?

Truem. Det er ſandt, Ellis, ingen ſætter mindre 'Priis paa 'Penge end de Forelſkede. De bryder ſig Fanden om Aktier og Vexler, 'Prioritæter og 'Pantobligationer. Et Kys af ſin 'Piges røde Mund, et Tryk af hendes hvide Haand, et Glimt af hendes deilige Øine er den rette Elſker kiærere, end alt det røde Guld der er i Banken. Saadant er det i det mindſte med os Søemænd: hos os ſidder Hiertet paa det rette Sted; men her paa Landet bærer de fleeſte Hiertet i Lommen.

Ellis. Rigtig, Trueman. (Til King) Men du min Broer, vær du da ikke mindre ædelmodig end hun er ſelv.

King. Det var ingen Ædelmodighed, men Uforſtandighed, om hun vilde ſkille ſig ved ſaa mange 'Penge. Hun er ung; hun veed endnu ikke hvad 'Penge duer til; men hun lærer det nok naar hun engang bliver gift og faaer Huusholdning og en Hoben Børn.

Ellis.

Ellis. Men naar hun nu ikke kan blive lykkelig med nogen anden end dig?

King. Med saadan Snak maae du ikke komme til mig. Den som bilder en Pige ind, at han er eene den, der kan gisre hende lykkelig, er enten en Nar eller en Bedrager.

Ellis. Men hør, jeg faaer et herligt Indfald. Siden den gamle Frue Cunningham har saadan en Magt over din Loviſes Formynder, ſkulde hun da ikke udrette noget for dig, naar du gav hende ect af de tredive tuſinde?

King. Skulde jeg kisbe mig en Kone med hendes egne Penge? Fy, Ellis, du har nogle ſlette Indfald i Dag. Overalt, at komme paa en Lurendreiermaade til en Kone, det er ikke George Kings Sag. Jeg vil enten gaae den rette Vei, eller lade alting fare.

Truem. Deri holder jeg med dig, King. En retſkaffen Sømand hader de krumme Veie. Ligefrem er hans Ord. Vind og Veir nøder os undertiden til at krydſe; men vore Hierter er altid ligefrem, ſom vore Kugler.

Ellis. Men den krumme Vei er undertiden den korteſte, min Broer.

Truem. O ja! men meere for den ſom vil gisre ſin Lykke, end for den ſom ſtyrer ind i en Bugt.

King. Jeg for min Part hader al Slags Sviig og Uredelighed til Døden; men om jeg end tog mig ſaadant ligeſaa let ſom mange andre gisre, ſaa maatte jeg dog tage mig i Agt i de fortredelige Omſtændigheder, ſom jeg nu er i. En upaaklagelig Konduite er for nærværende Tiid det eeneſte ſom kan tale for mig.

Ellis. Og hvem tænker du ſkulde vel takke dig derfor? Hvor mange Venner har Dyd og Ære vel i diſſe gale Tider?

King. O! min kiære Ellis, naar een har Fiender, og han begaaer den ringeſte Feil, ſaa ere alle de, der hader ham, Dydens varmeſte Venner.

Ellis. Men hvad bryder du dig om dine Fienders Had?

King. Ikke det ringeste, saalænge jeg har intet at bebreide mig. Men jeg maae ikke selv give dem Vaaben i Hænderne til at fælde mig. Men der kommer min Louises Formynder; lad os gaae af Veien, jeg kan ikke taale at see den sledske haardhiertede Krabat.

(De gaae.)

Anden Scene.

Sir Arthur. Simmons.

Sir A. Ja, min kiære Hr. Simmons, Deres Vers om Følsomhed har ganske og aldeles indtaget mig, og jeg ønsker jeg kunde give Dem en Prøve paa min Erkiendtlighed for de søde Følelser, Deres Muse har opvakt hos mig.

Simmons. Ak! denne Prøve kunde De give mig strax, om De behagede. Jeg skylder min Skræder femten Pund Sterling: og han truer at lade mig sætte, hvis han ikke faaer sine Penge i denne Dag.

Sir A. Hvilket Uhyre! Hvem skulde formodet saadant et Hierte hos en Skræder? Hvad hedder han, den Barbar? Jeg vil sende Bud efter ham, og søge at opvække de rette ædle Følelser hos ham.

Simm. Ak Sir Arthur, det nytter ikke, med mindre De vil bevise mig den Ædelmodighed, at gaae i Kaution for mig.

Sir A. Nei, kiære Hr. Simmons, det kan jeg ikke: det har jeg forsvoren.

Simm. Kunde et ædelt følsomt Hierte forsværge sligt?

Sir A. O! da kiendte jeg endnu ikke Følsomheds heele Yndighed og søde Love.

Simm. Tør jeg da haabe, at De vil betale denne lille Gield?

Sir

Sir A. Hør min Ven, give giør jeg gierne: i milde Gaver finder den sande Menneskeven sin reeneste Glæde; men at betale en andens Gield, det er ikke at give: det er at opmuntre Kreditorer til Ubarmhiertighed.

Simm. Vil De da ingen Ting giøre for den Ulykkalige, som baade Mangel, Kummer og Sygdom trykker?

Sir A. Jeg beklager Dem inderligen: min Siel føler og mit Hierte bløder for Dem. Skynd sig allene at De bliver snart frisk igien, og skriv noget smukt. Jeg skal samle Subskribenter for Dem.

Simm. Og om jeg imidlertiid bliver sat og vansmægter i Slutteriet?

Sir A. Ih nu, saa kan De sidde og føre sig den Kolighed til Nytte. Der har De det sande Otium literarium. I Herrer Poeter bestiller ikke meget, saalænge I har jeres Frihed. En god Morgen, min kiære Hr. Simmons. Skriv mig til fra Slutteriet, og lad mig høre det gaaer Dem vel.

(Han gaaer.)

Simm. (sætter sig i den yderste Fortvivlelse). Den Følesløse! — Der svandt altsaa det sidste Glimt af Haab! —

Tredie Scene.

Trueman. King. Ellis, som blive noget staaende og høre paa Simmons.

Simmons (uden at see dem). Ikke den ringeste Udsigt til Redning meere! — (Han springer lige som rasende op.) Nei, lad mig gaae og giøre Ende paa et ulykkaligt Liv.

Truem. (tager fat paa ham). Hvad gaaer der af ham? Er han gal? Hvorfor vil han tage Livet af sig?

Simm. Af Fortvivlelse. Jeg er et ulykkaligt Menneske, som enten maae døe for sin egen Haand, eller omkomme af Mangel i et Slutterie.

King. Hvem er han?

Simm. Jeg er af fattige, men ærlige Folk. Mine Forældre lod mig studere; men istedet for at lægge mig efter de Videnskaber, som lover en vis Udkomme, blev jeg til min Faders Sorg og min Ulykke et Genie.

Truem. (til Ellis). Et Genie! Hvad Fanden er det?

Ellis. Det er een som har lært saa mange skiønne Ting, at man kan bruge ham til ingen Ting.

Truem. O! han er vel aldrig Poet? Naa, naa, han skal ikke tage Livet af sig alligevel. See her min Ven, her har han en Krone: dermed kan han giøre et godt Maaltid og drikke en Flaske Porter til: og faaer han saa Lyst til at døe i Dag, saa siig jeg har løiet. Og paa det hans Kreditorer ikke skal finde ham, saa kan han losere hos mig. Naar han har spiist, saa kom kuns til mig. Mit Losement er i Totterings Gaard, ved de syv Soelvisere i Holborn. Naar han kommer i Gaarden, saa spørg kuns efter Lieutenant Richard Truemans Værelse. Jeg kommer siden til ham: og saa bliver der nok Raad for Fremtiden.

Simm. Jeg kan ikke udtale ——

Truem. Han skal heller ikke staae her og pasiare, men gaae hen og spise sig mæt. Han seer jo ud som en Løgte. (Simmons gaaer.)

(Til King). Lad os nu komme til det andet igien. Hvad skal der blive af den stakkels Lovise?

King. Det maae Himmelen vide. Alt hvad jeg ønsker er allene dette, at see hende en eeneste gang endnu og tage Afskeed med hende — maaskee for bestandig. — Men hvordan skal jeg komme til hende. Til saadan en Reise hører Penge, og — jeg har ikke en Skilling.

Ellis. Ja dette er en anden Sag. Naa, dette er en stærkere Indvending imod Bortsnapning, end alle dine strenge Moraler. Nu omstunder skal der ogsaa Penge til alle Ting. Man kan ikke faae fat paa de kiære

Fruen-

Fruentimmere uden Penge: og vil man af med dem, saa skal der Penge til. Man skal have Penge til at leve: og man kan ikke hænge sig uden det koster Penge. Ja en ærlig Karl kan ikke engang giøre Bankerot uden at være per Kasse.

Truem. (til Ellis). Jeg veed ikke hvor du kan staae og spøge, naar du seer ham saa bedrøvet. Jeg kan paa min Siel ikke taale at høre ham klage sig. Har du heller ingen Penge?

Ellis. Ikke flere end disse faa Sixpence, min Broer.

Truem. Jeg har ikke engang saa mange. Ikke desmindre maae vi dog hielpe ham. (Til King) Hør King, kan du være tient med en fem sex Guineer?

King. Ak, min Broer, det er meere end jeg tænker jeg behøver. Men hvor skulde de komme fra? Du har dem ligesaa meget som Ellis.

Truem. Jeg har dem vel ikke —— hos mig. Men vil du være her om en Times Tiid igien, saa skal du faae dem.

King. Men hvor vil du faae dem fra? Trueman, Trueman, fald ikke for min Skyld til —

Truem. King, jeg er din Ven, men jeg har min Ære ligesaa kiær som du. Derfor kom mig ikke med saadanne Spørgsmaal.

King. Jeg kiender jo dine Omstændigheder saa godt som mine egne: hvor vil du faae disse Penge fra?

Truem. Det er ikke din Sag. Jeg har før hiulpen dig paa en ærlig Maade.

King. Det har du ogsaa; men du har jo feiet alting ud ——

Truem. Kort og godt: enten tar du imod dem eller vi seer hinanden aldrig meere. — Gaae nu først hen og bestil dig en Hest, imens jeg henter Pengene: og saa mødes vi igien her i Parken.

King. Godt, godt. Jeg troer dig alt for vel —

Truem. Spild nu ingen Tiid meere med saadan en Pasiar. Gaae og skynd dig at du snart kan være her igien. (King gaaer.) Nu maae du endeligen give mig et godt Raad, at jeg kan have Pengene tilrede, inden han er her igien.

Ellis. Jeg kan ikke raade dig bedre, end at du gaaer til Frue Cunningham. Hun baade kan hielpe dig, og hun giør det med Glæde.

Truem. Nei, Tak. Jeg er ikke af dem som lever af Qvindfolk. At lade sig underholde af Tøser og Kierlinger, det er mestendeels det samme som at stiæle.

Ellis. O! det har mangen en brav Karl giort. Det gaaer paa Kiærligheds Regning. Kiærlighed er den taalmodigste Kreditor i Verden.

Truem. Men den gamle Kaper seer ud til, at hun ikke giver meget bort. Naar det nu faldt hende ind at hun vilde have sine Penge, og jeg havde dem ikke —

Ellis. Saa lod hun sig nøie med Valuta.

Truem. Og den faaer hun aldrig. Overalt, jeg kan ikke lide hende: og derfor laaner jeg ikke en Skilling af hende. Thi at være i Gield hos den som man ikke agter, det er det piinagtigste i Verden. Jeg vil heller gaae i Ilden hvor den er stærkest, end bukke for en slet Karl eller kredentse for en Kiselinke.

Ellis. Saa lad os da gribe til et andet Middel: hver tar sin Hest, sin store Frakke og et Par Pistoler, og saa ud paa Landeveien. Saa kommer vi snart til Penge: thi der møder vi sagte et Par af de unge Herrer, som ikke har andet Hierte end det der sidder i Skiorten.

Truem. Fy, Ellis, dette Raad var endnu slettere end det første.

Ellis. Du er dog vel aldrig bange for dit Liv?

Truem. Det haaber jeg, jeg har viist fleere end eengang. Det er en brav Karl som vover sit Liv for

Kon=

Kongen og Fædernelandet; men det er en Kieltring som vover en Finger for at komme til Penge paa en ulovlig Maade.

Ellis. Men hvad gior man ikke for at redde den man har kiær?

Truem. Intet paa Jorden bør være mig kiærere end min Ære. Jeg skulde spytte den Ven i Ansigtet, som vilde redde mig ved et Skielmstykke.

Ellis. Har du da intet meere at feie ud?

Truem. Intet i Verden meere uden min halve Gage. Veed du nogen ærlig Siæl som vil deele den med mig?

Ellis. Ja jeg kiender nok en vis Hr. Macleech, som er kommen herover fra Holland, og hielper trængende Officerer; men han tar sine 100 Procent.

Truem. Det skader ikke. Jo større Renter, jo mindre Forbindtlighed. Vil du vise mig til ham i en Hast?

Ellis. Jeg har seet ham her i Parken. Bliv kun her et Øieblik, jeg skal strax komme med ham.

(Han gaaer.)

Truem. (sætter sig hen og nynner):

Saa kom, vær lykkelig som vi
Og gak til Søes.
For Tvang og Svig og Hyklerie
Paa Landet faa kan blive fri:
Der blinder Verdens Gøglerie
En ærlig Knøs.
Nei, Ærlighed er Søemands Ven,
Med Havets Sønner farer den
Til Søes.
Med Havets Sønner farer Ærlighed til Søes.

Fierde Scene.

Smirk. Glitter. Trueman.

Smirk (efterat de begge have sat sig paa den anden Kant). Ja min kiære Glitter, havde han faaet sin

Billie, saa havde han pardieu lokket Admiralen fra sin Station.

Glitter. Vil du troe, Smirk, at denne Person har været underkiøbt af Oppositionspartiet, til at give denne falske Rapport?

Smirk. Sans doute, mon cher. Sandt at sige, saadan en pauvre diable kan ikke være meget delikat.

Truem. Jeg skal bede de gode Venner at holde op med denne Snak. Jeg taaler ikke, at man taler ilde om en Mand af den Etat jeg har den Ære at tiene i.

Glitter. Vi nævner ingen. Altsaa kan De jo ikke vide, om den Mand vi taler om, fortiener at lastes eller ikke?

Truem. At han ikke fortiener det, det slutter jeg deraf, at De ikke nævner ham. Den som laster een uden at nævne ham, maae enten være en Skumler eller en Kujon, eller rettere begge Dele: thi Ondskab og Feihed følges gierne ad.

Smirk. O! vi tør ma foi gierne sige hvem det er vi laster. Det er Lieutenant King, som førte Kutteren Basilisken —

Truem. Og saadan en brav Officeer tør I understaae jer at fælde Dom over?

Smirk. Er han en brav Officeer, saa maae han selv være i Stand til at forsvare sig. C' est tout simple. Beret ham kuns hvad vi har sagt, og følg med ham til Sams Kaffehuus, der skal vi staae ham til Ansvar.

Truem. Jeg er ingen af de Mellemløbere, de Mammelukker, som fortæller deres Venner hvad Folk har talt om dem, og derved enten fører dem en Galdefeber paa Halsen, eller sætter Dem i Fare for at miste Livet eller deres timelige Velfærd. Jeg holder for meget af min Ven dertil.

Glitter. Altsaa er Lieutenant King Deres Ven?

Truem.

Truem. Ja han er: og den som fornærmer ham, fornærmer mig.

Smirk. Men mon Dieu! man kan være en ganske brav Officeer, og dog have en slet Person til Ven. Cela n'y fait rien.

Truem. Det er ikke sandt. Den jeg skal kalde min Ven, ham maae jeg agte og ære: og agter og ærer jeg en slet Karl, saa er jeg selv een. Derfor ikke et Ord meere til hans Vanære.

Glitter. Vi siger intet andet om ham end hvad heele London siger.

Truem. O hvad, Folk i London ere gale: een løber med Løgn og en anden med Liimstangen. Her snakker de altid frem og tilbage: de prater allerhelst om det de ikke forstaaer, og dømmer altid fsrend de har hørt begge Parter.

Smirk. Men alle Omstændigheder er dog furieusement imod ham.

Truem. Hvad for Omstændigheder? Hvor har I hørt Dem? Der er ingen Krigsret bleven holdt over ham, ingen Vidner bleven afhørt. Hvor tør da nogen, og allerhelst saadanne Skiftinger som I ere —

Glitter. Ikke for frisk, min Ven!

Truem. Fanden være jeres Ven. I er nok ogsaa et Par af disse lugtende Brandere, som ~~fætter~~ Ild paa en brav Mands ærlige Navn?

Smirk. Veed han vel hvem han taler med, mon ami?

Truem. O ja. Med et Par Flødeskiægge, som vil dømme om Sætienesten, og veed ikke engang hvor mange Streger der er paa et Kompas. Bliv I smukt ved Jeres Pomadekrukker og tag Polhøiden af en Tøs, men lad Sscofficerer blive det de ere.

Smirk (reiser sig tilligemed den anden). Tænker han, min gode Monsieur Fier à bras, at man er bange for ham, fordi han har en Kaarde ved Siden?

Truem. O! vær kun ikke bange for den, min gode Monsieur Jean de France. Den jeg skal trække Kaarden imod, skal være en Mand.

Glitter. Han vil dog vel ikke slaaes med Næverne som en Matros?

Truem. Og I tænker dog vel ikke jeg skal fordre en Desmerkat og en Kakadoue for en Klinge? Nei, dem skal man tage saadanne (han tar dem begge i Bringen, støder dem et par gange imod hinanden, og foser dem ind i Koulissen). Naar jeg giorde jer jeres Ret, saa skulde jeg stoppe jeres Spygatter saadanne, at I aldrig meere skulde pumpe Sludder op.

Femte Scene.

Frue Cunningham. Trueman.

Frue Cunningh. God Morgen, min søde Lieutenant. Hvorledes er det fat, min lille Ven? De seer jo saa forstyrret ud.

Truem. (fortredelig). Det er ikke noget.

Frue C. Jo vist er der noget som piner Dem: jeg kan læse det i disse bistre Øine. Hvorfor vil De dølge det for mig? De veed jeg er Deres oprigtige Ven, og holder inderligen af Dem. Men jeg har erfaret alting. Lieutenant King er Deres Ven. Han elsker Sir Arthur Bubbles Myndling, og kan ikke faae hans Samtykke. Det gior Dem ondt for den stakkels King. Ikke sandt, min raske Sømand.?

Truem. Jo vist. Det maae sagte giøre mig ondt, at see saadan en brav Mand og saadan en kiær Ven skal være ulykkelig i alle Ting.

Frue C. Men hvad vil du give mig, min lille Trueman, naar jeg kan hielpe din Ven til at faae den, han elsker?

Truem. Al den Deel som jeg — kan give Dem.

Frue C. O! jeg forlanger intet andet, end din Haand, min søde Knøs. Naar jeg i denne Dag endnu kan

kan forskaffe din Ven Sir Arthurs Tilladelse; saa hører du mig til; vil du ikke det, du lille bistre Hjertetyv?

Truem. Lad os først høre, hvordan det skulde gaae til?

Frue C. Jo, jo, min bedste Ven, naar du inden Aften giver mig din Haand, saa giver jeg dig Sir Arthurs skriftlige Tilladelse. Du maae vide, jeg har faaet fat paa en Maskeradebillet, som han skulde havt. Nu har han en rasende Begjærlighed at komme paa denne Maskerade, som ogsaa er een af de brillanteste, vi har havt i lang Tiid. Men han kan ikke komme der uden samme Billet. Og vil han have den, saa skal han give mig skriftlig Tilladelse, at hans Myndling maae tage hvem hun vil: der er ingen Snak for.

Truem. Skulde han give den bort for en lumpen Maskeradebillet?

Frue C. O ja, min Ven, og med Kyshaand. Han vil opofre det dyrebareste i Verden, for den Fornøielse, at være i Halen paa de Store. Men hvad siger du?

Trueman. Hvad skal jeg sige? Skal jeg love meere, end jeg kan holde?

Frue C. Ja, ja. Naar du seer Tilladelsen, saa giver du dig nok. Kom kuns til mig imod Spisetiden, saa skal du see hvad jeg kan gjøre for den, jeg elsker. Men jeg har ingen Tiid længere. Farvel, min lille Skielmsmester! (hun kysser ham med Magt). Farvel!

(Hun gaaer.)

Siette Scene.

Ellis. Macleech. Trueman.

Ellis. Her seer du, min Broer, den Menneskeven, som er altid til Tieneste for en trængende Officeer.

Macleech. Jeg gjør intet meere end ~~min Skyl~~-dighed. Den sande Patriot finder sin største Glæde i at gavne Fædernelandet, ved at understøtte en nyttig Borger.

ger. Og hvem kan være meere nyttig for Staten, end en kiæk Søofficeer?

Truem. Godt, godt, min Ven. Har Ellis ikke sagt ham, at jeg behøver Penge?

Macleech. Jo han har: og jeg beklager Dem af mit ganske Hierte. Det er smerteligt for mig at høre, en tapper Krigsmand er i Trang; jeg har næst Gud hiulpen endeel: og jeg er stolt af den Ære De giør mig, at De ogsaa vil tage im' min ringe Tieneste. De har fuldkommen at befale over mig.

Truem. Ei holdt op med denne Snak! jeg kommer dog til at betale hvert Ord deraf. Hør, min Ven, jeg staaer paa halv Gage, og har allerede henimod en Maaned tilgode. Men jeg kan ikke bie til den er forfalden: og jeg har heller ikke nok med det. Vil han tiene mig i at forstrække mig 6 Maaneder paa eengang, imod skikkelige Renter?

Macleech. Hvormeget har De om Maaneden?

Truem. Hver fierde Uge 3 Pund 8 Schilling; 10 Schilling bliver mig aftrukken.

Macleech. Det er for 6 Maaneder 20 Pund 8 Schilling. — Altsaa faaer De — 6 Pund 16 Schilling. Det er meere, end en anden vilde giøre for Dem; men jeg som sætter Priis paa den Fornøielse, at hielpe en brav Mand i Nød, jeg regner det ikke saa nøie.

Truem. Hvorledes? Det er jo ikke engang det Halve? For 6 Maaneder giver han mig kuns to: og een Maaned er allerede saa godt som udløben?

Macleech Rigtig nok, min Herre! men jeg kan jo heller ikke giøre Regning paa meere, end det som er allerede forfalden. Det andet lægger jeg til af Menneskekiærlighed og Agtelse: thi det maae jeg ansee som reent Tab.

Truem. Naa? Og paa hvad Grund?

Macleech. Jh, hvorlænge vil disse sex til syv Pund vel vare? De falder igiennem Fingrene. Og naar de er fortæret, saa gaaer vi enten paa Landeveien og lader

os tage og hænge, eller vi jager os en Kugle igiennem Panden, for at gjøre Pinen kort. Og dermed er den Gage betalt: saa kan jeg see hvor jeg kommer til mine Penge.

Truem. Derfor har I ikke nødig at frygte. Jeg agter hverken at sætte dem paa Kort eller paa Tøser: jeg maae endeligen hielpe en Ven, som er i yderste Trang for Penge.

Ellis (til Macleech). Og som en Menneskeven og Patriot vil De komme hans gode Hensigt til Hielp, og redde to nyttige Borgere paa eengang fra Undergang.

Macleech (til Ellis). Ja, Gud veed det skulde være mig en Glæde: men naar der er to om disse Penge, saa faaer de des før Ende: og saa gaaer det des før ligesom jeg har sagt. Derfor kan jeg ikke engang give saa meget; dog, siden jeg har lovet det, saa faaer det at blive derved. Naar det gielder om at hielpe paa en nyttig Borger, seer den ægte Patriot ikke paa en Skilling.

Ellis (afsides til Trueman). Lad ham gaae, den Blodigle, han er værre end jeg vidste af: han tar jo 400 Procent; thi i et halvt Aar har han sine Penge igien.

Truem. (til Ellis). Men her er ingen Tiid at tabe. Jeg har givet mit Løfte: og det vil jeg holde, om det saa skulde koste mit Blod. (Til Macleech) Godt, lad mig da faae de sex Pund —

Macleech. Og sexten Schilling. Gud bevare mig for at gjøre Dem Uret. Der er hverken Lykke eller Velsignelse ved saadan en syndig Profit. Vee de Børn, som skal trives af Faderens Snyderie!

Ellis. Har De Børn, Hr. Macleech?

Macleech. Nei, Hr. Lieutenant! mine Børn og Arvinger er de Fattige.

Ellis. Har De da aldrig været gift?

Macleech. Ak ja, for mine Synders Skyld. Men Gud har taget dette Kors fra mig.

Ellis. Er hun død?

Macleech. Maaskee hun er, og gid hun var! — Nei, hun rømmede fra mig og tog al den Deel jeg eiede. Jeg satte efter hende, og kom derover til at lide Skibbrud. Siden har jeg, Himmelen skee Tak! levet et roeligt og fornsieligt Liv i Holland, hvor jeg var saa lykkelig, at kunne tiene een og anden brav Landsmand i Trang.

Truem. Men lad os giøre Ende paa Sagen: Tiden gaaer hen.

Macleech. Jeg skal strax hielpe Dem, dersom De vil behage at følge med til Admiralitætskaffehuset, hvor vi kan afgiøre den heele Sag i meere Roelighed.

Truem. Naar det kun ikke varer for længe.

Macleech. Nei, nei, jeg længes alt for meget efter den Fornsielse, at tiene en værdig Officeer og en nyttig Mand for Staten. (De gaae.)

Syvende Scene.

Frue Wotton. Billy.

Billy. Nei, min Moer! vi finder aldrig Morbroer. Nu har vi jo saa tit været ved hans Dør: og han har aldrig været hiemme. Og her har vi gaaet tre Morgener efter hverandre og ikke kan treffe ham.

Frue Wotton. Giv dig tilfreds, min Billy! vi maae dog engang finde ham: du har jo hørt den fremmede Tiener sagde, han allerede var her.

Billy. Ak min Moer, der seer jeg ham: der kommer han i den blaa Kiole.

Frue W. Løb ham da imøde; spring! (Han løber) Gud styrke mig i den haarde Prøve, som nu forestaaer mig! O, gid den ædle Greve maae have spaaet usandt!

Ottende Scene.

Sir Arthur. Billy. Frue Wotton.

Frue W. Min bedste, dyrebareste Morbroer! vil De da aldrig tage mig til Naade igien? Betænk i hvilken Tilstand Skiæbnen har sat mig og dette umyndige Barn!

Sir

Sir A. Min kiære Søsterdatter, hvortil skal det nytte, at hun overhænger mig? Hun veed, jeg vil ikke have meere med hende at bestille. Hendes Moer var et Menneske uden Følelser, som glemte hvad hun var sig selv og sin Familie skyldig, og giftede sig under sin Stand med en fattig Søekapitain. Hun, en værdig Datter til en taabelig Moer, tog ogsaa en nøgen Lieutenant, da hun kunde have faaet en Hofkavaleer, og derved giort Opreisning for det Tab, Familiens Ære havde liidt. Men hun er bleven straffet derfor: og det skader hende ikke. Hvor er nu den store Mand, som hun foretrak en Hofkavaleer?

Frue W. Ja han er død; men han er død den ærefuldeste Død: han er falden for Fædernelandet.

Sir A. Ja, en ærefuld Død i Sandhed, naar man døer under Arrest, under Tiltale!

Frue W. Barbar! at De nægter en Søsterdatter og en Enke Trøst og Hielp: at De er døv til Blodets Røst, deri maae jeg finde mig. Men at De vanærer en værdig Mand i Graven, det taaler jeg ikke. Det er usandt, at han er død under Tiltale. Han blev arreteret for Subordinations Skyld: og han er død af de Saar, han havde faaet i Bataillen.

Sir A. Men naar han var uskyldig, hvorfor bliver da hans Enke ikke hiulpen?

Frue W. Fordi Sagen ikke er bleven undersøgt endnu: men den vil blive undersøgt. Vi har en retfærdig og naadig Konge: og han hører gierne Uskyldigheds Talsmand. Ja, den Dag vil komme, da Kapitain Wottons Navn igien vil hædres og æres, og hans Enke og umyndige Barn ikke vil behøve, at fornedre sig til at falde en slettænkende og umenneskelig Paarørende tilfode.

Sir A. Dersom vi kun ikke sulter ihiel inden den Dag kommer.

Frue W. Den Glæde skal De ikke opleve. Himmelen, som har straffet Dem med et haardt og sammenkrympet Hierte, har given andre des meere Medlidenhed.

Sir

Sir A. Ja, ja, see da til hvor hun finder dem: thi jeg vil ikke vide meere af hende at sige. Jo meere Nød hun lider, jo bedre Exempel bliver hun for unge Fruentimmere, som gifter sig under deres Stand.

(Han vil gaae.)

Billy. Ak søde Morbroer, gaae ikke fra os! See hvor min Moer staaer og græder: hun har ikke giort andet end græde, siden hun hørte min Faer var død: og jeg har grædt med hende. Og saa har hun trøstet mig og sagt, Morbroer Bubble vilde være min Faer igien: og saa har jeg været saa glad; men Morbroer er jo saa vred paa os? —

Sir A. Der har jeg Aarsag til, Dreng. Din Moer har bedrøvet mig nok.

Billy. O nei, det er ikke sandt. Hun bedrøver aldrig noget Menneske, hun kan ikke taale at see een bedrøvet. Hun har givet til de Fattige saalænge hun havde noget; men nu har hun intet meere. Men jeg veed, min lille kiære Morbroer vil give os noget.

Niende Scene.

Lord Bellamy. De Forrige.

Sir A. (river sig los fra Billy). Af Veien Dreng! seer du ikke hvilken Herre der kommer? — Mylord, jeg er Deres underdanigste Tiener.

Lord B. Min bedste Ven! jeg finder Dem her i et behageligt Selskab. (Han gaaer noget tilside med Sir Arthur.) Hvad er det for en deilig Blondine? Det er uden Tvivl en bonne fortune, Sir Arthur. Paa min Ære, De har en god Smag.

Sir A. En god Smag tør jeg nok sige jeg har. Jeg har altid søgt at danne den efter de bedste Mønstere. Men denne Person der, er en trøstesløs Enke, som —

Lord B. Jo, jo, en trøstesløs Enke, ganske rigtig! Men veed De vel, at jeg misunder Dem denne Morceau friand? — Men hun græder jo bestandigen.

De

De har vel aldrig været i Trætte med hende? O fy, Sir Arthur, saa var De hende ikke værd.

Sir A. Mylord, det er en Officeerenke, som søger om —

Lord B. Deres Forbøn? Det er ganske naturligt. Hvo har ikke hørt om Deres Ædelmodighed, om Deres følsomme Hierte? Men den Fornøielse, at sørge for denne elskværdige Enke, maae De endeligen unde mig. Jeg skal hielpe til at sætte Dem, Sir Arthur, i en Kreds, hvor Deres ædle Følelser kan komme heele Fædernelandet til Nytte. Vi maae have Dem oppe hos os i Overparlamentet: der trænger vi til tænkende og følende Mænd.

Sir A. Tænkende og følende Mænd trænger de visseligen til. Ak Mylord! De har giættet mit Hiertes skiulteste og frygtsomste Ønske. Men saa store Vanskeligheder —

Lord B. Ja, De har Deres Misundere, Sir Arthur, ligesom alle brave og agtede Mænd; men alle de Forhindringer, som de kan lægge i Veien, falder bort, naar vi foreener vore Kræfter. Deres Fortieneſter paa den eene, og mine Bestræbninger paa den anden Side, maae endeligen udrette noget. Vi maae slutte en ordentlig Traktat, Sir Arthur.

Sir A. En ordentlig Traktat! Hvilket smigrende Udtryk! Ak Mylord, mit Hierte synker under Vægten af Deres —

Lord B. Ingen Komplimenter imellem fortroelige Venner. Ja en Traktat maae vi slutte: men Præliminairartikelen bliver dette deilige Fruentimmer: naar vi først ere blevne eenige om hende, saa er det øvrige snart afgiort. Giør mig den Fornøielse, at spadsere med mig lidt op i Parken, saa kan vi bestemme vor Operationsplan.

(Han gaaer langsom bort.)

Sir A. Jeg skal strax have den Ære at høre, hvad De har at befale. (Til Frue Wotton afsides.) Min kiære Søsterdatter, alting kan blive godt endnu. Vær

her igien i Morgen Formiddag Klokken 10, saa vil jeg see til, at hun paa een eller anden Maade kan blive hiulpen.

(Han vil gaae.)

Frue W. Solgt, vil du sige, Umenneskelige! —

Sir A. (afsides til hende). Tag nu imod den Hielp, som jeg skal see jeg kan forskaffe hende. Lad det være nok, at hun eengang har stødt sin Lykke fra sig.

(Han gaaer efter Lord Bellamy.)

Frue W. Ja, har jeg stødt den første Lykke fra mig, som du bød mig til, du Barbar, saa træder jeg den anden med Fødder. Forbandet være den Haand, som rækker saadan en Hielp!

Billy. Men hvorfor er min Moer vred endnu paa Morbroer? Han lovede jo nu at hielpe os?

Frue W. Ak du Ulyksalige, du kiender ikke denne sorte Morbroer! Det er ikke nok for ham, at han vanærer din Fader i Graven: han arbeider ogsaa paa din Moers Skiændsel. Ja han vil berøve dig din stakkels Moer.

Billy. O nei, han skal ikke! han skal ikke.

(De omfavne hinanden og græde begge to.)

Tiende Scene.

King. Trueman. De Forrige.

King. Naar nu Ellis var her, saa vilde jeg strax tage Afskeed. — Men hvad er det for et bedrøvet Syn? (De gaae til Frue Wotton og Billy.) Min Gud! hvad seer jeg? Frue Wotton! er det Dem? Skal jeg finde Dem i saadan en Tilstand? Han er vel ikke død?

Frue W. Ja, Hr. Lieutenant, Kapitain Wotton er død, og død under de fataleste Omstændigheder.

King. Ja jeg veed han er bleven arreteret efter en Seier, og anklaget af den, han har reven ud af Fiendens Haand. Og det for et Ord, for et hidsigt Svars Skyld! — Men jeg vidste ikke han var død!

Frue

Frue W. Det er desværre alt for sandt! See der, læs: det er hans Afskeedsbrev. De vil finde, at han ikke har glemt sine Venner i den sidste Time.

(King læser sagte.)

Truem. Han var en Ven af os begge to. Vi har begge faret med ham, og fleere end eet Togt. Han var den stolteste Søemand, som nogen Tiid har pløiet Søen. Han har først lært mig Navigationen, og indprentet mig gode Søemandslærdomme. Jeg fik engang for et usandt Ord en Lusing af ham, saa det dundrede her oppe i Skandsen, som Sanct Ignatius da hun fløi op. Gud glæde hans Siel for det: jeg har havt godt af det i alle mine Dage. Han var en Faer imod Folkene; men enhver maatte gisre sine Ting. Han taalte ikke, at nogen skeede Uret: han vilde have, alle de andre skulde være ligesaa redelige som han var selv; og naar han saae andet, saa kunde han ikke tie. Det har været hans og mangen anden brav Officeers Ulykke.

King. Vel, hvad Trøst har De faaet ved Admiralitætet?

Frue W. Slet ingen. Min Mand er død under Arrest: hans Sag kan altsaa ikke undersøges; og da man ikke veed, om han har været skyldig eller uskyldig, saa kan man ikke gisre noget for hans Kone og Barn, i det mindste ikke for det første.

King. Har De da ingen, som kan tale for Dem?

Frue W. Ingen Siel i Verden. Den eeneste jeg havde sat min Liid til, var Sir Arthur Bubble; men han har et Hierte —

King. Som et Bedemandsansigt. Det staaer enhver til Tieneste baade i Sorrig og Glæde; men det er altid det samme, altid fuldt af Ord og uden Følelse. Men hvad vil De nu gribe til?

Frue W. Det veed den Almægtige. Han allene kan hielpe mig: thi menneskelig Hielp kan jeg ikke meere vente.

King. Og hvad vil De gisre af Knøsen?

Frue W. Mit eeneste Ønske er, at han maae blive en Søemand. Alt hvad jeg vil bede hans Faders Venner om, det er, at de vil hielpe hans Billy frem, saa den søde Pog kan træde i hans Fodspor.

King. O lad ham blive hvad De vil: kuns ingen Søemand. De seer paa salig Kapitain Wottons, paa mit, paa Truemans og saa mange andres Exempel, hvad denne Stand —

Frue W. Jeg veed det: og jeg seer forud, han vil maaskee ikke blive lykkeligere, end hans Faer og saa mange andre brave Mænd. Men, min bedste Ven, betænk: jeg er en Søofficeers Datter, to Søofficerers Søster og en Søofficeers Enke: lad mig ogsaa være en Søofficeers Moer. Jeg har mistet Faer, Brødre, Mand; men jeg har den Trøst, de ere alle døde for Kongen og Fædrenelandet. Lad min Billy gaae den samme Vei: lad ham falde i sin Vaar, naar han allene falder med Ære. Lad mig døe med den Trøst, at jeg har skiænket mit Fæderneland alt det, jeg havde kiært i Verden!

Truem. Men har Knøsen og Lyst dertil?

Billy. O ja, Hr. Lieutenant, jeg vilde saa gierne blive hvad min Faer har været: og saa skal jeg betale de slemme Franskmænd.

Trueman. Naa? Og hvad har de giort dig, min Broer?

Billy. Jh har de ikke skudt min Faer, saa han er død fra mig? Ja lad mig kuns blive stor, saa skal jeg skyde saa mange af dem, som jeg kan faae Øie paa.

Truem. Men dog til Orlogs og paa en ærlig Maade?

Billy. Det forstaaer sig: jeg skal giøre ligesom min Faer har giort.

Trueman. O kom og lad mig kysse dig: du er William Wottons egen Søn. Du har ikke allene hans Øine, men ogsaa hans Hierte.

King.

King. Ja giv mig ogsaa et Kys. (Sagte) See her min Broer, der har du noget til en Kaarde. — (Til Frue Wotton) Frue Wotton, vi sees nok igien. Tag ikke ilde op, jeg maae forlade Dem saa hastig.

(King og Trueman gaaer.)

Billy. See min Moer, hvad jeg fik af Lieutenant King til en Kaarde.

Frue W. Hvad er dette? Gode Gud, 6 Guineer!

Billy. O min Moer, det er ganske vist en Feiltagelse. Han har taget Guld op istedet for Sølv. Lad mig løbe efter ham. — Men han er allerede langt borte.

Frue W. Ak mit Barn, det er ikke til en Kaarde: det er til din stakkels Moer han har givet dem. Hans ædle Hierte har baade villet lette min Nød og skaane min Undseelse.

Billy. O ja, min Moer maae gierne have dem allesammen. Nu veed jeg dog min søde Moer vil holde op at græde, ikke?

Frue W. Ja jeg skal min Søn. Men lad os gaae hiem og takke ham, som sendte os denne Hielp.

Ellevte Scene.

Kelly. Stanton.

Kelly. For alting glem ikke sin Lektie, og hold en god Kontenance, at han ikke mærker Pudsen. Og lad mig see, han gior alt hvad han kan, for at bevæge ham til at tage ham til Naade igien, ifald han jager ham paa Døren.

Stanton. Ja det gior han ganske vist; thi han er saa haard som en Steen. Naar jeg allene kan forlade mig paa hans Herres Løfter.

Kelly. Som paa en Klippe. Hvad han taber hos Sir Arthur Bubble, det faaer han dobbelt igien hos Greven. Men der er han. Jeg bliver i Nærheden for at see, hvorledes det gaaer af.

(Kelly gaaer.)

Tolvte Scene.

Stanton. Sir Arthur.

Sir A. Hvad vilde Grevens Kammertiener dig?

Stanton. Ak, naadige Herre, han bragte mig en bedrøvelig Advarsel. Han sagde, Greven lod bede, naadige Herre vilde passe vel paa sin Maskeradebillet: thi uden at forevise den, var det plat umueligt at komme ind.

Sir A. Naa, hvad bedrøveligt var der i det? Der maae være Orden og Akkuratesse ved alle magtpaaliggende Ting. Lad mig kuns faae Billetten, jeg skal nok passe paa den.

Stanton. Ak, naadige Herre, det Bedrøveligeer dette, at jeg har havt den Ulykke eller rettere den Uforsigtighed — ak jeg beder tusind gange om Forladelse —

Sir A. Hvad er der nu paa Færde? Du har vel aldrig tabt Billetten?

Stanton. Ak naadige Herre, jeg tør ikke dølge det længere for Dem.

Sir A. Min Gud, hvilken Uforsigtighed!

Stanton. Ja jeg tilstaaer det, naadige Herre.

Sir A. Hvilken Ulykke! hvilken græsselig Ulykke!

Stanton. Det er det sandeligen. Ak naadige Herre —

Sir A. Bort fra mig, Slyngel!

Stanton. Naadige Herre —

Sir A. Assum!

Stanton. For Guds Skyld —

Sir A. Ulykkesfugl!

Stanton. Betænk —

Sir A. Forræder! Morder! Pak dig, og kom aldrig for mine Øine meere!

Stanton. Naadige Herre, De har Aarsag at være vred. Jeg er høiligen strafværdig; men jeg haaber dog —

Sir

Sir A. Hvad siger du? Haaber du dog at finde den igien?

Stanton. Nei, naadige Herre, det er umueligt. Jeg har søgt og spurgt paa alle de Steder hvor jeg har været; men den findes ikke.

Sir A. Hm! Hvilken Ulykke! Hvilket Tab! Hvilket uopreiseligt Tab! Som sagt, pak du kuns dine Sager sammen og fortræk af mit Huus.

Stanton. Men jeg haaber dog, De forskyder mig ikke for saadan en ringe Aarsags Skyld.

Sir A. Ringe Aarsag, Uforskammede? En Maskerade for den høie Adel og de udenlandske Ambassadeurer allene! En Maskerade hos en Hertug! Har du ikke seet Seddelen, Kieltring? Hvad stod derpaa?

Stanton. Den var sexkantet, og tegnet med No. 200. Der stod ingen Navn, men allene et stort Segl med Hertugen af Northumberlands Vaaben.

Sir A. Min Gud! Hertugen af Northumberland giver Maskeraden! — Pak dig af min Tieneste strax paa Timen.

Stanton. Ak naadige Herre, forbarm sig dog over en troe Tiener, som har tilsat sin bedste Alder og sin Helbred i Deres Tieneste.

Sir A. Slidder Sladder! (For sig) Hm! hm! Hertugen af Northumberland! Een af de fornemste Pairs af Storbrittanien.

Stanton. Hvor skal jeg nu hen i min Alder, saa uduelig som jeg er at tiene en anden Herre?

Sir A. Krepeer af Sult længe nok; du er ikke bedre værd. — Hm! hm! To hundrede Personer af den høie Adel!

Stanton. Hvad vil der blive af min fattige Kone og mine fem umyndige Børn?

Sir A. Det faaer at være din Sag. — Og alle de fremmede Ambassadeurer!

Stanton. Ak naadige Herre, forbarm sig denne gang: det er den første store Forseelse, jeg har begaaet i tolv Aars Tieneste!

Sir A. Den første; men ogsaa den groveste, den utilgiveligste, den umenneskeligste. Du har sønderboret mit Hierte. — Og den fremmede Prinds! Gode Gud!

Stanton. Ak jeg besværer Dem ved dette ømme Hierte, ved alle de ædle Følelser —

Sir A. Følelser her og Følelser der. Jeg føler ingen Medlidenhed med en Slyngel, som ingen Medlidenhed har havt med mig. Bort, du skarnagtige Krabat! lad mig ikke finde dig meere i mit Huus.

(De gaae hver til sin Side.)

Trettende Scene.

King. Trueman.

King. Ja, de er gaaen. Men endnu engang, du maae ikke fortryde det. Jeg kunde min Siel ikke gisre det anderledes. Havde jeg havt tre gange saa mange, saa havde hun faaet dem.

Trueman. Troe mig, jeg har aldrig holdt meere af dig, end i det Øieblik, da du gav ham disse Penge. Det er vel sandt, nu kommer du for det første ikke til din Hiertens Allerkiæreste; men —

King. Det faaer ikke hielpe. At gisre vel imod min bedste Vens nødlidende Kone og Barn, er ligesaa sødt, som at see og omfavne en elsket Pige. Men der kommer Admiralitætschefen. O Trueman, dersom du nu vilde som jeg, saa kunde vi maaskee udrette noget —

Truem. Jeg forstaaer dig: jeg føler hvad du vil sige. Ja troe kuns, jeg skal hielpe til det bedste jeg kan.

Fiortende Scene.

Lord Walsingham. De Forrige.

King. Mylord, tillad at vi tar os den Frihed, at opholde Dem et Øieblik.

Lord

Lord W. Mine Herrer, jeg veed hvad De vil sige; men De kan ikke vente andet Svar, end hvad jeg allerede saa ofte har givet Dem: der er ikke noget for Dem at gisre.

King. Mylord, maae jeg allene gisre Dem et eeneste Spørgsmaal? Har De endnu nogen Agtelse for os? Holder De os endnu for et Par retskafne Søofficerer? Troer De, at os er skeet Uret?

Lord W. Herr Lieutenant, De forglemmer —

King. Nei, Mylord, jeg forglemmer ikke, at jeg har den Ære at tale med Chefen for Admiralitætet. Men jeg spørger ikke hvorledes De anseer os, som Ministre: det har vi desværre erfaret. Nei, som en Mand, der bærer den samme Uniform som vi; der har tient som vi; der ogsaa har viist sig i sin Lieutenantsstand som en redelig og ærekiær Officeer; som en Mand, der altid har havt et ømt og et ædelt Hierte, spørger jeg Dem, her imellem os, her for Guds Ansigt: hvad tænker De om os? Kan Deres Hierte nægte, at det lader os vederfare Ret? At det sukker over den Uret, som De paa Embedes Vegne maae gisre os?

Lord W. Herr Lieutenant! —

King. At den Tilstand, hvori vi ere, gaaer Dem igiennem Sielen? At De gierne hialp os, dersom De allene kunde? —

Lord W. Ja, mine Herrer, jeg kan ikke nægte, jeg beklager Dem af mit ganske Hierte: og jeg ønsker jeg kunde vise det i Gierningen. Men i Hensende til Deres Sag er det ganske umueligt for nærværende Tiid: og jeg seer ikke naar der kan blive Leilighed —

Truem. O Mylord, der er Leilighed strax. De kan hielpe os i denne Dag endnu.

Lord W. I denne Dag endnu? — Jeg forstaaer Dem. Det er sandt: der er endnu een Maade at hielpe Dem i Deres betrængte Omstændigheder; og den havde jeg allerede før benyttet mig af, dersom —

Truem. De tar feil, Mylord. Den Hielp vi vil tage os den Frihed at anmode Dem om, bør ligesaalidet fornærme vor Ære, som Deres Embedes Pligt.

King. Nei, Mylord, har De nogen Medynk med vor Skiæbne, vil De vise nogen Godhed imod os, o! saa tilvend den den brave Kaptain Wottons ulykkelige Enke og hendes umyndige Barn. Vi beder for dem, ikke for os. Alt hvad De kan gjøre for den trøstesløse Kone og for den arme Dreng, det skal vi underdanigst takke Dem for, som De havde forskaffet os Ret og Oprejsning.

Truem. Ja Mylord, kan og vil De hielpe den stakkels Enke til en Pension og den vakkre lille Knøs til en Plads i Kadetakademiet, saa skal vi være saa glade, som om De havde hiulpen os selv: og vi skal aldrig gjøre Dem Uleilighed meere for vor egen Sags Skyld.

Lord W. (aflides). Hvilke Gemytter! — (høit) Hvorledes? De vilde give Dem tilfreds og finde Dem i Deres Skiæbne, naar denne Enke blev hiulpen?

King. O ja, Mylord, med Fornøielse. Vi ere Mænd og vi ere allerede hærdede til at lide Ondt. Vi kan nogenlunde slaae os igiennem; og naar alt Haab er ude her, staaer endnu den heele Verden aaben for os. Men en arm forladt Enke, der sidder med et uopdraget Barn, hvor skal hun hen? Hvad skal hun gribe til?

Lord W. Men hvorfor tar De Dem saa meget af denne Enke?

Truem. Mylord, hendes salig Mand var ikke allene een af de værdigste Søofficerer, som nogensinde har tient Kongen; men ogsaa vor Ven og Velgjører.

King. Ja han har været os i Faders Sted i vor Ungdom: han har dannet os til retskafne Søemænd: han har staaet os bi med Raad og Daad. Vi havde ønsket at vi kunde lønnet Sønnen for alt det Gode, Faderen har bevist os; men Gud bedre! vi ere ikke i Stand til andet end — at bede for ham.

Lord

Lord W. Men De veed, jeg kan og bør ikke gisre det samme for Kapitain Wottons Familie, som for en anden velfortient Officeers. Han har forseet sig paa en Maade, som ikke kan sees igiennem Fingrene med, for Følgernes Skyld. Subordination maae haandthæves uden Persons Anseelse: der maae statueres Exempel —

King. Dog vel ikke ogsaa paa Kone og Børn? Nei, Mylord, lad ham allene lide under sin Forseelse: lad det være nok at hans sidste Dag har kastet et Slør over de Laurbær han har samlet i 30 Aar; men lad dog hans Søn, hans elskede eeneste Søn, høste nogen Frugt af hans blodige Seier og af 30 Aars troe Tienester.

Lord W. Jeg kan ikke hielpe ham: der er intet at gisre for ham. De veed i hvad for en Stat vi leve. Hvad der vilde være Utaknemmelighed, ja Grusomhed hos en Privatmand, det er undertiden en Dyd i en Republik. (Han gaaer.)

Truem. Gud bevare os, hvor den Mand kan gisre sig haard! Hvor koldsindig han kunde sige: Jeg kan ikke hielpe ham: der er intet at gisre for ham!

Femtende Scene.

Ellis. King. Trueman.

Ellis. Nu haaber jeg vi har vunden Seier. See her, min Broer, et andet Brev jeg bringer dig. Det er kommen med en Vestindiefarer, og har ligget paa Admiralitætskaffehuset; men du var gaaet førend de husede det.

King. Det er min Søsters Haand.

Truem. O lad mig see! Ja det er fra hende. O lad mig kysse dette lykkelige Papiir, som den søde Englehaand har hvilet paa! Men det er forseglet med sort Lak. Nu skal I see den gamle Moster har eengang maattet gaae til Seils: og saa har vi et reent Farevand.

King. Nu faaer vi at see. (Han brækker Brevet og læser): "Kiære Broder! For et Aar siden skrev jeg dig til fra Barbados; men mit Brev er nok ikke kommen

dig

dig til Hænde, siden Overbringeren, vor gode Trueman, som jeg hører, har sat til med Mand og Muus."

Truem. Der skal I see man har hørt Feil, og taget den Thomas Trueman, som sat til i Orkanen, for mig.

Ellis. Det er ganske rimeligt.

King (bliver ved at læse). "Dette Dødsfald har uden Tvivl været meget sinerteligt for dig som hans bedste Ven: og jeg tilstaaer at jeg selv har følt det. Thi nu da han er død, vil jeg ingen Hemmelighed gisre deraf, at jeg elskede ham inderligen."

Truem Naa, hvad sagde jeg?

King (læser videre). "Dog, min Moster var imod dette Partie: og jeg skyldte hende for meget til at gifte mig bort imod hendes Villie. Men da jeg hørte at han var død, lod jeg mig overtale til at give min Haand til en riig Planteur her paa Jamaika."

Truem. Nu skal I have Tak. Nu er alt det Haab ude. Det har jeg den ulykkelige Feiltagelse at takke for.

King (som har læst sagte imidlertid). Nu, nu, giv dig tilfreds. Hør kun videre. "Efter at have været hans Kone og hans Afgud i en Tiid af sex Maaneder, er jeg bleven hans Enke og eeneste Arving. Jeg har solgt alle mine Eiendomme for at tilbringe min svrige Tiid i Engelland. Inden otte Dage gaaer jeg herfra med Skibet den yndige Sophie, Kapitain Samuel Morris. I det glade Haab at see dig inden nogle faa Uger, henlever jeg din trve Søster og Tienerinde, Sarah Spencer."

Truem. Nu tænker jeg du sætter din Reise op til din Søster kommer. Og imidlertiid vil vi gaae hen og drikke vore Kiæresters Skaal: thi oven paa dette Nyt hører der en god Flaske Viin. Glædelige Tidender, ligesom et godt Saltmadsfad, smager ikke uden man drikker til dem.

King.

King. Nu haaber jeg, min kiære Trueman, min Søster vil rigeligen erstatte alt det, du har giort for mig.

Truem. Ikke et Ord om Erstatning. En retskaffen Ven hielper ikke paa Spekulation: og Havets ægte Sønner var aldrig Slaver af de lumpne Penge. Hvad siger ikke Visen?

(Han synger.)

Nei, Orlogsmandens ædle Bryst
Kan aldrig efter Grunker hige.
Med blodstænkt Rov sig at berige,
Det være graadig Kapers Lyst.
Vor Konges Gavn og Flagets Ære
I Kampen er vort Diemeed:
Og Sei'rens søde Løn skal være
En yndig Piges Kiærlighed.

Tredie

Tredie Akt.

Scenen er et Fruentimmerlosement.

Første Scene.

Frøken Lovise. Kelly.

Kelly.

Ja i et Qvarteers Tiid vil Greven have den Fornøielse at være hos Dem. Men her er Madame Vellum, Modehandlerinden, udenfor, og spørger, om Frøkenen ikke behager nogen ganske ny Stads. Thi her i Byen kan Frøkenen ikke lade sig see, uden at være klædt efter den nyeste Mode.

Frøkenen. O! mit Ophold paa dette Sted varer ikke længe, haaber jeg. Imidlertiid kan han sagte lade hende komme ind. (Kelly gaaer til Døren.)

Anden Scene.

Mad. Vellum (med et Par Æsker). De Forrige.

Mad. Vell. Tienerinde, min smukke Frøken. Jeg hørte der nede, at en deilig ung Dame nyligen var kommen til at losere her, og saa tog jeg mig den Frihed, at tilbyde Dem mit Arbeide. Jeg tør haabe, Frøkenen vil altid finde sig fornøiet med mig. De skal blive opvartet med de allernyeste Moder.

Kelly. Frøkenen maae troe, Hertuginden af Devonshire skal aldrig saasaare opfinde noget Nyt, førend De ogsaa kan faae det hos Madam Vellum. — Men jeg maae passe paa min Post. (Han gaaer.)

Frøkenen. Jeg vilde allene see paa nogle af de nye Baand med Deviser paa.

Mad.

Mad. Vell. O! deraf har jeg de nyeste og smukkeste her i denne Æske.

(Frøkenen beseer endeel Baand i en Æske.)

Tredie Scene.

Greven. De Forrige.

Greven. Vel min søde Frøken, nu er det paa det nærmeste. Men hvad er det for en deilig lille Modehandlerinde, De har her? Seer jeg ret, saa er det Madame Vellum, der sælger hos min Kousine, Mylady Barrington.

Mad. Vell. Mylord, De har ganske Ret: jeg har havt den Ære at see Dem hos hendes Naade.

Greven. Men hvor kommer det sig, min lille Madam, at hun hverken arbeider for min Kone eller for Lady Bubble?

Mad. Vell. Mylord, det er Madame Staring som beticner dem, og hende tør jeg ikke stikke ud, eftersom jeg har lært hos hende, endskiønt jeg ellers nok, tør sige, at hvad mine Vare angaaer, saa —

Fierde Scene.

Kelly. De Forrige.

Kelly. Mylord, der blev et Par Portechaiser baaren ind: og jeg kunde see paa Liberiet, at det er Grevinden og Lady Fanny.

Greven. De vil vist herop: og det kan ikke nytte at vise dem af. De veed dog ikke af, at jeg er her?

Kelly. Nei, Greven har jo ingen Equipage med.

Greven. Vel! saa see allene til, at han kan opholde dem et Øieblik. (Kelly gaaer.) — Min Frøken, tillad at jeg maae skiule mig i Deres Kabinet, at de ikke finder mig hos Dem. Lad mig nu see, at De holder hvad De har lovet, at De ikke bliver bange, og at De ikke aabenbarer vor lille Plan.

Frø-

Frøkenen. Ak nei, Mylord, jeg føler jeg har lovet meere end jeg er i Stand til at holde. Naar De gaaer, er alt mit Mod borte. De maae ikke gaae fra mig. De maae ikke forlade mig i dette farlige Øieblik.

Greven. Frygt ikke, min Bedste. De skal ikke gisre Dem noget. I Nødsfald skal jeg komme Dem til Hielp. Men jeg faaer et godt Indfald. Denne lille Kone kan gisre os en stor Tieneste. Hør, min hierte Madame, jeg vil aabenbare hende hvad det gielder om. Min Kone og hendes Kousine holder dette unge Fruentimmer for en Person, som har indladt sig i en vis Forbindelse. Hun forstaaer mig nok. Nu er dette en stor Feiltagelse; men jeg vilde dog gierne lade Dem et Øieblik i denne Vildfarelse, for at see, hvorledes Grevinden vilde finde sig i saadan en Begivenhed. Den stakkels Frøken har nok ikke Mod og Kundskab nok til at spille saadan et Fruentimmers Rolle; men hun, min kiære Madame Vellum, kunde maaskee paatage sig den; thi hun har uden Tvivl seet slige Personers Adfærd før.

Mad. Vell. Ja, sandt at sige, Mylord, jeg kiender nok af dem: thi jeg sælger mine Vare helst til den som bedst betaler. Jeg har undertiden været Vidne til saadan en Scene, og seet med Forundring, hvor saadant et Fruentimmer kunde feie dem, der tænkte at feie hende.

Greven. Og det er just saadan en Rolle, min lille Vellum, jeg ønskede hun vilde spille. Jo meere naturlig, jo bedre. See hun er den unge Frøken jeg har hentet fra Landet, forstaaer hun mig? Og Frøken Winning er hendes Kammerpige. Paa denne Maade, min deilige Loviſe, behøver De ikke at tale et Ord: og det vil blive en underholdende Scene for Dem.

Mad. Vell. Det kunde det nok ogsaa blive. Men, Mylord, De burde betænke, at det er dog saadan en egen Sag for en honet Kone, som jeg, at foreſtille saadan en tvetydig Person.

Greven. Men det er jo kuns paa Skrømt og paa et Øieblik, min kiære Madame, og det bliver imellem os.

os. Troe kuns, det skal ikke være hendes Skade. Her er en liden Prøve paa min Erkiendtlighed.

(Han giver hende en Pung.)

Mad. Vell. Mylord, jeg gior det ugierne; men De har en Maade at overtale, som man ikke kan imodstaae. Jeg faaer da at giøre en Prøve.

(Greven gaaer. Vellum tar Frøkenens Arbeide, og sætter sig. Frøkenen staaer og rager i Æskerne.)

Femte Scene.

Lady Fanny. Grevinden. Mad. Vellum. Frøken Louise.

Lady Fanny (til Grevinden). O! jeg tænker man er vant her til uanmeldte Besøgelser.

Mad. Vell. Imellem mine Venner og mig taales der ingen Ceremonier: og jeg smigrer mig med den Forestilling, at jeg og tør regne Dem, Myladies, til mine Venner, endskiønt jeg ikke erindrer jeg har havt den Ære, at see Dem før.

Lady F. Den Ære faaer De neppe tiere end denne eene gang.

Mad. Vell. Maae jeg da tage mig den Frihed at spørge hvem De er, som ikke vil unde mig denne Fornøielse tiere?

Lady F. Jeg er Grevinde Worthington, og dette er min Kousine Lady Fanny Bubble.

Mad. Vell. Mylady Worthington, Lady Bubble, jeg takker underdanigst for den Ære, De beviser mig. Stole, Polly!

Grevinden (til Lady Fanny). Hun er meere artig end jeg havde ventet.

Lady F. (til Grevinden). Det er ikke Artighed: det er Frækhed; men jeg skal nok faae Bugt med hende: lad mig kuns raade. — (Til Vellum) De maae have hørt om mig.

Mad. Vell. Ja jeg har hørt meget om Dem. Deres Berømmelse er i Alles Munde. Heele London veed at Grevinde Worthington er den værdigste Dame, og at hun elsker sin Gemal med den reeneste Kiærlighed.

Lady F. Og det veed De og tør see paa mig?

Mad. Vell. Just derfor kan jeg ikke blive mæt af den Fornøielse at betragte Dem.

Lady F. Det viser at De ingen Følelse af Ære og Samvittighed har, siden De kan taale at see mig i Øinene, efterat De har røvet min Gemals Hierte paa den nederdrægtigste, den skiendselfuldeste Maade, til Trods for Sæder, Love og Ægteskabs hellige Ret.

Mad. Vell. Jeg seer, Mylady, at De er een af de Damer, som spiller i Selskaber. Det er uden Tvivl en Rolle i et tragisk Stykke, som De lærer paa: og De giør mig den Ære at komme og repetere hos mig. Det skal være mig en stor Fornøielse at høre Dem deklamere: De har herlige Gaver dertil.

Lady F. (til Grevinden). Seer du, hvor uforskammede disse Kreaturer er?

Grevinden (til Lady Fanny). For Himmelens Skyld, min bedste Kousine, styr sin Forbittrelse og opir hende ikke for meget.

Lady F. (til Grevinden). Styre min Vrede? Maaskee jeg skulde falde paa Knæe for hende, og bede om naadig Tilladelse, at jeg maae blive hans Gemalinde?

Grevinden (til Lady Fanny). Nei, De skal allene forestille hende, hvor meget han selv baade lider og taber ved saadan en Forbindelse. For hans Skyld ——

Lady F. (til Grevinden). For hans Skyld? Tænker De at hun vil giøre noget for hans Skyld? (Hun taler alt høiere og høiere.) Tænker De at saadant et Kreatur har menneskelige Følelser? Den Elendige, som sætter sig i ulovlig Besiddelse af en gift Mands Hierte, raser mest imod den som hun skylder Skaansel og Ømhed. Det er ikke nok, at hun hader og forfølger den uskyldige Hustrue; det er naturligt: slette Gemytter hader altid den

den som de har giort Uret. Det er ikke nok, at hun trodser og spotter hende, at hun finder sin Lyst i at see hende krympe sig under Braaden og henvisne af Græmmelse —

Mad. Vell. (til Frøkenen, som er meget bevæget saavelsom Grevinden). Naa, jeg troer hun græder? Ha, ha, ha! Hun tar en Komedierolle for Alvor. — (Til Lady Fanny) Om Forladelse, Mylady, at jeg forstyrrede Dem. Det sidste Ord var: henvisne af Græmmelse.

Lady F. Ja du Tiger: det er ikke nok, at I berøver en Kone sin heele timelige Lykksalighed, og driver hende undertiden til den forteste Fortvivlelse; men det er Manden selv, som I underkaster alle de Fornedrelser, og overvælder med alle de Krænkelser, som Kaprice, Utaknemmelighed, Overmod og Skarnagtighed kan udtænke.

Grevinden. Min Gud, skulde der være saadanne Uhyrer til?

Mad. Vell. Nei, Mylady, saadan en Karakteer existerer ikke i Naturen: man har udtænkt den allene Theatret til Nytte; den giør en god Effekt i et mavert Stykke.

Lady F. Nei, du Forhærdede, det er ingen Ideal: den er alt for virkelig. Der gives de Furier, der først kroner med Roser, for siden at pidske med Slanger. Du vilde selv blive een af dem, dersom man lod dig raade. Men der er Tiid endnu. Jeg er kommen her for at hugge det skammelige Baand itu, som Forblindelse og Udyd har knyttet. Understaae dig ikke at see Greven meere. Pak dig paa Timen ud af London, eller jeg skal hævne tusind ulykksalige Hustruer paa dig: og du skal bøde for alle de Ægteskabsdievler, som har stiaalet sig udaf Verden, førend Himmelens straffende Haand har naaet dem.

Mad. Vell. Mylady, nu sætter De uden Tvivl til Deres Rolle. Det er bedst vi bryder Prøven af, indtil De har læst den over igien.

Lady F. Tænk ikke at jeg laderʃ mig blinde af denne forſtilte Uſkyldighed. Nei, alle dine Konſter ſkal ikke redde dig: du ſkal føle, Qvinde, hvad det er —

Mad. Vell. (reiſer ſig). Qvinde? Jeg taaler ingen Grovheder, Mylady, allermindſt i mit eget Huus.

Lady F. Dit eget Huus, Uforſkammede?

Mad. Vell. Ja mit eget Huus. Diſſe Værelſer er mine: de ere leiede til mig.

Lady F. Men hvem har leiet dem til dig?

Mad. Vell. Greven af Worthington, Deres Gemal. Han har leiet dem, og han ſkal ogſaa beſkytte mig i dem. Han ſkal give mig Opreisning for alle de Friheder ſom De tar Dem i Dag. Jeg holder mig til ham: enten ſkal han hævne mig paa Dem, eller jeg ſkal hævne mig paa ham.

Grevinden (til Lady Fanny). Ak min Kouſine, min Kouſine, hvad har De giort?

Lady F. (til Grevinden). Hvad jeg har giort? Jeg har ſagt Sandhed. Saadanne Dievler ere diſſe Qvinder, ſom drage gifte Mænd i deres Snarer.

Mad. Vell. (til Grevinden). Ja, Lady Bubble, ſaadanne Furier ere diſſe ſaa kaldte ømme og dydige Gemalinder.

Lady F. Deres raſende Hævngierrighed ſkaaner ikke den, de har at takke for alting.

Mad. Vell. I deres blinde Jalouſie kunde de myrde alt hvad han har kiært.

Lady F. Det er en Lyſt for dem, at drille og pine ham.

Mad. Vell. De ſøger en Ære i at giøre ham til en Fabel for heele Staden.

Lady F. Og det ſkal være Ydighed, indtagende, umodſtaaelig Ydighed!

Mad. Vell. Og det ſkal være Kiærlighed, øm og dydig Kiærlighed!

Lady F. Kunde han allene blive vaer, hvor latterlig han gior sig i Verdens Øine, naar han er saadan en Syrenes Træl!

Mad. Vell. Vilde hun allene see sig engang i Speilet, naar hun spiller saadan en Negæres Rolle.

Lady F. Men jeg skal giøre Ende paa disse Troldomskonster.

Mad. Vell. Men jeg skal vise hende, at Bisterhed er en slet Kammerpige. (Hun tar Speilet fra Bordet og holder det for Lady Fanny's Øine.)

Lady F. Hvad tør du understaae dig, Nederdrægtige?

Mad. Vell. At vise Dem Jalousie i sin heele Glands.

Lady F. Du agter det da for ingen Ting, at jeg er Grevens Gemalinde?

Mad. Vell. De bryder Dem altsaa ikke om, at jeg besidder Grevens Hierte?

Lady F. Retfærdigheds Arm skal rive Rovet ud af dine Kløer.

Mad. Vell. Kiærligheds søde Magt skal betrygge min Ret.

Lady F. Du skal erfare, hvad en fornærmet Dame af min Stand kan udrette.

Mad. Vell. De skal faae at see, hvad en opirret Frøken af min Figur og Karakteer kan giøre.

Lady F. Hvad vil du vel giøre, du Elendige?

Mad. Vell. Bruge den Ret jeg har i mit Huus.

Lady F. Det tør du byde mig, Affkum? O! jeg kunde qvæle dig med disse Hænder.

(Hun løber til for at slaae hende.)

Mad. Vell. (sætter sig i Positur). Ja kom kuns, kom kuns, jeg skal tage imod Dem.

Grevinden) (som kaster sig imellem dem). Min Gud, hvad vil De' giøre, min Kousine —

Frøkenen (som holder Vellum). Men skam sig dog, dette gaaer for vidt.

Lady F. Slip mig, slip mig, at jeg kan sønder-træde denne Orm.

Mad. Vell. Lad mig løs, at jeg kan plukke denne kalkunske Hane.

Lady F. Jeg er ikke bange for saadan en Basiliſk.

Mad. V ll. Den kyser mig ikke med sin Pluddren.

Lady F. Jeg skal nok tage Forgiften fra den.

Mad. Vell. Den skal ikke beholde en Fiær i sin brusende Hale.

Lady F. Endnu engang, fortræk, eller jeg skal lade dig føre herfra.

Mad. V ll. Eengang for alle, gaae Deres Vei med det Gode, eller jeg kaster Dem udaf Døren.

Lady F. (river sig løs og løber paa hende). Nei før skal jeg hugge Dinene ud paa dig.

Mad. Vell. (springer til og sætter hende baglænds i en Lænestoel). Der skal et andet Næb til. Sid nu der og kroe Dem længe nok.

Lady F. Net jeg maae have Øvrigheden til Hielp. Kousine, bie kun her et Øieblik, jeg tar allene hen til den nærmeste Dommer. (Hun gaaer.)

Grevinden (til Vellum). Lad mig nu tale med Dem i Mindelighed min kiære. —— De maae vide det er mig, som er Grevinden. Min Kousine har givet sig ud for min Person, for at forsøge om hun kunde skræmme Dem; men jeg seer nok jeg havde Ret, at man kommer længere med det Gode. Jeg vil derfor hverken skiænde eller true, men langt meere bede, ja bede paa det indstændigste ——

Frøkenen (kaster sig til hendes Fødder). Af Mylady, mit Hierte sagde mig strax at De var den bedste Greves Gemalinde. De har behaget at give sig tilkiende; tillad at jeg maae aabenbare Dem alle Ting.

Grev-

Grevinden (reiser hende op). Hvorledes? Er De den Person, som har fulgt Greven til London?

Frøkenen. Ja det er ingen anden end mig.

Grevinden. Ja dette kan jeg begribe. Her seer man dog noget, som man kan kalde indtagende. Men hvem er da dette andet Fruentimmer?

Frøkenen. Det er en Modehandlerinde, som jeg vilde kiøbe nogle Baand af, men lod sig overtale til at spille min Rolle.

Grevinden (til Vellum). Men siden hendes Rolle nu er til Ende, saa maae jeg bede hun vil lade os allene.

Mad. Vell. Ja gierne. (Hun gaaer.)

Grevinden (sætter sig). Lad os sætte os. Jeg har ret meget at tale med Dem. — Men sæt sig dog min Kiære. — Deres Navn?

Frøkenen. Loviſe Winning.

Grevinden. Deres Forældre lever vel ikke meere?

Frøkenen. Nei, de ere begge døde.

Grevinden. Hvad var Deres Faer?

Frøkenen. Major ved Kavalleriet. Han havde udmærket sig i Amerika; men maatte for en svag Helbreds Skyld tage sin Afsked, og levede paa Landet i maadelige Omstændigheder.

Grevinden. Har De Søskende?

Frøkenen. Nei Mylady, jeg var det eeneste Barn og hans Diesteen: han kaldte mig aldrig andet end sin Alderdoms eeneste Trøst og Glæde.

Grevinden. Lykkelig er han, at han er død. Dog han er ikke den eeneste brave Mand og ømme Fader, hvis sødeste Haab har visnet hen under Forførelsen, som en Rosenknop under en forgiftig Dug.

Frøkenen. Mylady, Deres Ord gaaer mig igiennem Siælen. —

Grevinden. Det er ikke min Agt mit Barn: intet mindre. Nei jeg er kommen i en langt anden Hensigt.

Frøkenen. Maae jeg da udbede mig Deres Befalinger?

Grevinden. Jeg veed paa hvad Fod De er her, og hvad for en Forbindelse De har indgaaet med min Gemal. Jeg nægter ikke denne Tidende har været et Dolkestik for mig. Jeg har hidtil været den misundte Gemalinde af den bedste, den værdigste Mand paa Jorden. Min Ægtestand har været en Kiæde af Lykseligheder; men jeg har forsyndet mig imod det høieste Væsen. Jeg holdt min Gemal for denne Lykseligheds Kilde: og han var allene et Redskab dertil. Det var en Drøm. Jeg er vaagnet til den grusomme Smerte, at see den tabt for mig, som var mit høieste Gode.

Frøkenen. Vær forsikkret, Mylady, dette Saar skal blive lægt. —

Grevinden. Læges kan det aldrig, aldrig. Alt hvad jeg kan ønske og tør haabe, er Lindring: og den kommer jeg og søger hos Dem.

Frøkenen. Hos mig? Hos mig, som er tusind gange meere at beklage end De, Mylady?

Grevinden. Ja hos Dem, min Ven. Min sødeste, min eeneste Trøst skal komme fra Dem.

Frøkenen. Hvad siger De? De venter Trøst af mig! Gode Gud! jeg kan ikke udholde det. Nei, jeg vil heller opofre alting —

Grevinden. Det skal De ikke. Jeg forlanger ikke at De skal opofre mig alting. De skal beholde den dyrebare Mand, som er falden i Deres Lod. De skal nyde Deres Lykke i fuldkommen Frihed for mig, dersom De allene vil føie mig i een Ting.

Frøkenen. De tar feil —

Grevinden. Nei, jeg veed hvorledes de fleste Fruentimmer i Deres Omstændigheder omgaaes de Mænd, som er bleven indtaget af dem. Jeg veed det af mange andre bedrøvelige Exempler: og jeg maae nu frygte for at lære det af egen Erfarenhed.

Frøkenen. Det skal De ikke, Mylady. Jeg vil heller aabenbare alting for Dem.

Grevinden. Vil De det? Nu det skal De have Tak for. Tael den reene Sandhed: De skal ikke fortryde det. Svar mig oprigtig paa dette eneste Spørgsmaal: Hvad har bevæget Dem til at følge Greven til London og at føie hans Ønsker?

Frøkenen. Kiærlighed.

Grevinden. Kiærlighed! Hvorledes, min søde Pige, De elsker min Gemal?

Frøkenen. Dersom De allene behagede at høre —

Grevinden. Jeg behøver ikke at høre: denne stammende Røst, dette bevægede Bryst, disse blussende Kinder, ah! alt dette siger, at De elsker ham. O kom og lad mig omfavne Dem, lad mig trykke Dem til mit Bryst som en Ven, og takke Dem for denne Trøst.

Frøkenen. Men Mylady, handler De saaledes med den, De anseer som en Medbeilerske?

Grevinden. O ja. De maae gierne være min Medbeilerske, naar De er det allene af Kiærlighed.

Frøkenen. Jeg begriber Dem ikke, Mylady.

Grevinden. Lad mig da forklare Dem dette mørke Spørgsmaal. Jeg kom herhid i den Forventelse, at finde i Dem saadan een, som min Kousine forhen har afskildret. Jeg havde besluttet at forsøge alting, for at bevæge Dem til Skaansel imod ham, som var bleven Deres Rov. Jeg vilde bede, ikke for mig, men for min Gemal. Det var denne Føielighed, denne Menneskelighed paa Deres Side, som skulde lindre min Smerte. Jeg fandt mig paa en behagelig Maade bedraget, da jeg saae Dem. Deres heele Person viiste, at De var ingen af hine øvede og hærdede Røvere; men mit Haab er bleven til den sødeste Vished, at jeg har intet grusomt at frygte for min elskede Greve, nu da jeg seer at De elsker ham. Thi den som man elsker kan man hverken pine eller vanære. Ja min kiære Winning, De vil behandle Greven vel for Deres egen Skyld, og — De

vil undertiden ynke mig for hans Skyld. Dog jeg er ikke meere at ynke, naar De kan glæde ham, som jeg elsker over alle Ting paa Jorden, og naar De kan igien forskaffe ham de fornøiede Timer, som han ikke meere finder hos mig. (Hun græder.)

Frøkenen (for sig). Hvor var det mueligt at martre saadan en Engel? (Til Grevinden) Nei, Mylady, denne Prøve skal ikke vare længe: i denne Dag endnu —

Grevinden. Nei, min Bedste, De maae ikke forlade ham. De maae ikke forlade mig i denne haarde Prøve, i denne ængstende Fristelse.

Frøkenen. Men naar jeg er af Veien, saa har jo denne Fristelse en Ende.

Grevinden. O nei, min søde Pige, naar De forlader Greven, saa kan han kaste sig i en Andens Arme. En ligesaa listig som ubarmhiertig Rovfugl følger maaskee efter den bedragne og sagtmodige Due: jeg kan tabe hans Hierte ganske: og han kan blive ulykkelig og strafværdig paa eengang. O! lad mig ikke leve den Dag! Nei, behold ham, paa det at ingen anden røver ham. Behold ham, min kiære Louise: nyd hans Kiærlighed og vær lykkelig i den. Før sig hans Gavmildhed til Nytte: lad den blive Ødselhed: hans Midler ere næsten uudtømmelige. Men spar hans Helbred, hans Hæder, hans Roelighed. Paa disse Vilkaar kan De være fuldkommen sikker for mig, ja for heele Verden. I Stedet for en uforsonlig og forfølgende Medbeilerske, skal De altid finde en oprigtig Ven i mig.

Frøkenen. Gode Gud, hvilken Siæl! Hvad vil han sige, hvad vil han føle, naar han hører —

Grevinden. Han maae intet høre, han maae intet erfare! For Himmelens Skyld ikke! Dette er endnu en Hovedpost, som De endeligen maae love mig. Lad sig for alting ikke mærke med det allerringeste af det, som vi har aftalt med hinanden: hverken til ham eller til noget andet Menneske. Nei, vi maae see hinanden meget sielden og ganske hemmeligen. Men til en ringe

Prøve

Prøve af, hvad jeg agter at gjøre for Dem, vil jeg bede Dem (hun tager en kostbar Ring af Fingeren) at tage imod denne Ring. Giem den til De kan foregive, at De har kiøbt den, og bær den saa til Erindring af hvad De har lovet mig. — (Hun falder hende om Halsen.)

Siette Scene.

Greven. De Forrige.

Greven. Nei, min Amalia! jeg kan ikke skiule mig længere. Jeg har hørt hvert et Ord af Deres deilige Mund: jeg har følt hver en Bevægelse af Deres fromme Hierte. Jeg havde aldrig været værd at besidde dette uskatteerlige Hierte, dersom jeg ikke snart rev mig løs af disse nye Baand, og hastede tilbage i disse Arme, medens de endnu ere aabne.

Grevinden. Ak disse Arme og dette Hierte bør altid, altid være aabne for en Gemal. Endogsaa uden Haab at vinde og beholde Dem paa ny, skal jeg med Glæde og Taknemmelighed tage imod Dem. Lad Greven af Worthington benytte sig af den Frihed, Verden tillægger hans Stand: for mig bliver han altid den Charles, som var min første Kiærlighed, og den ædelste, ømmeste, dyrebareste Gemal paa Jorden. Denne uudslukkelige Kiærlighed skal lue op igien hvergang De vender tilbage til mig, var det endogsaa kuns med et flygtigt Diekast.

Greven. Ja, jeg skal komme tilbage: mit heele Hierte skal igien blive Deres, og indtil Døden Deres. Forund mig allene, himmelske Amalia, nogen Tiid til Samling og Eftertanke; tillad at jeg maae hengive mig endnu en stakket Tiid til en uimodstaaelig Attraae, som dog baade vil ophøie og betrygge Deres Seier.

Grevinden. Ak! stoel ikke for meget paa Selvfølelse og Eftertanke, min bedste Greve! Saadanne Baand, som denne deilige Piges, ere ikke saa let at bryde. Hun har ligesaa megen Forstand som Ydighed, og hun elsker Dem. Desuden, Charles, jeg forlanger ikke, at

De

De skal opofre denne Forbindelse for min Skyld. Jeg beder Dem endogsaa, at De ikke forlader hende saa snart. (Smilende) Lad mig ogsaa have Tiid til at anvende al muelig Fliid, for at blive saa elskværdig i Deres Øine, at jeg kan betale hende med samme Mynt, og tage Dem fra hende.

Greven. Vær forsikret, min tilbedte Amalia, dette unge Fruentimmer vil ikke vise sig uværdig til Deres ædle Skaansel. Hun vil vist agtes og elskes af Dem, naar De først kiender hende ret. Men vil De krone Deres uforlignelige Godhed, vil De overgaae sig selv: o! saa tillad at hun maae spise hos os til Middag!

Grevinden. Men hvad forlanger De af mig? Betænk hvilken Opsigt dette vilde giøre, hvad heele Staden, hvad Hoffet vilde sige om Dem og om mig. Vilde man ikke tænke, at De var bleven en blind Træl af Lidenskab, at De opofrede endogsaa den udvortes Anseelse? Og vilde man ikke foragte mig som en Kone, der enten ingen Følelse af Ære og Værdighed havde, eller søgte paa sin Side — ? Gud! jeg kan ikke engang taale den stygge Tanke!

Greven. O! det er vel før skeet. Man taler om sligt kuns i de første Dage. Nægter De mig denne Fornøielse, saa maae jeg frygte, De elsker mig ikke saa meget, som De foregiver.

Grevinden. Grusomme! kan De tvivle derom efter alt det De har hørt? — Vel, jeg vil fuldende hvad jeg har begyndt: jeg vil opofre alt hvad en Gemalinde kan opofre. (Til Louise) Ja min Bedste, det skal være mig en oprigtig Fornøielse at see Dem hos os.

(Hun omfavner hende og gaaer.)

Greven (for sig). Den ømmeste Medynk og den sødeste Glæde fylder mit Hierte. Men nu gielder det. (Til Frøkenen.) Vel min allerdeiligste Louise, De seer hvor føielig Grevinden er, hvor taalig hun finder sig i alting, og hvor meget hun holder af Dem.

Frøkenen. Men det er en himmelraabende Synd, Mylord, at sætte saa ømt et Hierte paa saa haard en

Prøve,

Prøve, og at holde den, der elsker Dem saa inderligen, et Øieblik i den smerteligste Vildfarelse.

Greven. Af det er ingen Vildfarelse, uforlignelige Pige! det er ikke paa Skrømt, o nei! det er for Alvor, det er af mit heele Hierte jeg elsker og tilbeder Dem. Jeg kan ikke leve uden at eie Dem. Ubegrændset, uforanderlig Kiærlighed sværger jeg Dem til: og denne Kiærlighed skal, og kan, og vil giøre Dem lykkelig. Alt hvad Ungdom og Skiønhed kan fordre af en fornøiet Tilbeder, skal De faae i Overflødighed. De skal aldrig mangle tienstagtige Aander til at udrette Deres Befalinger, til at speide og forekomme Deres Ønsker. Intet skal forstyrre Deres Roelighed: jeg skal opføre en Muur af Guld omkring Dem. Det skal staae til Dem naar De siden vil indgaae en uopløslig Foreening med Deres Lieutenant, eller en anden, som De finder værdig dertil. Det er langt fra, at jeg vil paalægge Dem nogen Tvang: mit Ønske og mit Haab er allene at nyde Deres Kiærlighed, at eie disse Ydigheder saa længe, som Deres Godhed vil unde mig denne Lykfalighed. De tier bestandigen? O! maae jeg smigre mig med Deres stiltiende Samtykke? (Han vil omfavne hende.)

Frøkenen (støder ham fra sig). Holdt, Mylord! De er endnu ikke, hvor De troer at være. Forbauselse, skamfuld Forbauselse allene har giort mig maalløs. Jeg vaagner som af en fæl Drøm. Jeg føler, hvor meget jeg fortiener denne Ydmygelse. Det er en haard, men billig Straf for min Uforsigtighed. Hvorfor troede jeg een af de Store: een af dem, som ere oplærte i den Konst at hykle og at besnære: een af dem, som holde for, at uskyldige Fruentimmere ere skabte til at jages og fanges til deres Forlystelse, som Dyrene i deres Vildbaner? O min Fader, min gode Fader, kunde du reise dig op af Jorden og see, hvor din arme Datter straffes, for at have glemt dine Formaninger! Kunde du see den Skiændsel, som truer mig, du vilde med Angest og Græmmelse synke tilbage i din Grav! (Hun græder.)

Greven. Min sødeste Louise ——

Frøke-

Frøkenen. Deres Loviſe? Nei, Deres ſkal jeg aldrig blive! Nu jeg kiender Dem, ſkal al Deres Liſt og al Deres Magt være forgieves.

Greven. Betænk, at min Amalia ſelv ——

Frøkenen. Deres Amalia! Forhærdede! De tør nævne hende? Paa en Tiid, da den elſkværdigſte Gemalinde giver Dem de ædelſte Prøver paa ſin Kiærlighed, da De kunde være den lykſaligſte Mand paa Jorden, vil De heller være en Forfører. Hendes Ord kunde bevæget en Steen, men Deres Hierte føler dem ikke, ſkiøndt Deres falſke Øie fælder Krokodilletaarer.

Greven. Det er nok! Lad mig aabenbare ——

Frøkenen. Bliv fra mig, Uhyre! De ſkal ikke længere beholde mig i Deres Klør.

(Hun gaaer.)

Greven. Ak ſaae du kuns, elſkværdige Pige! hvor denne dydige Forbittrelſe forhøier din Skiønhed! Men jeg har bedre Hielp end du veed. Og inden en Time vil du kaſte dig i dens Arme, ſom du nu har Afſkye for.

(Han gaaer.)

Fierde

Fierde Akt.

Scenen er i Saint James Park.

Første Scene.

Lord Bellamy. Sir Arthur.

Lord Bellamy.

Ja, jeg vilde raade Dem til Følsomhed. Det er en ganske ny Karakter.

Sir A. Visseligen en ganske ny Karakter: deri har De ganske og aldeles Ret.

Lord B. Og tilligemed Deres egen Favoritdyd:

Sir A. Min egen Favoritdyd! Mylord, De giør mig for megen Ære. Imidlertid er det virkeligen min sødeste Lyst, at føle for den Ulykkalige ——

Lord B. Det er bekiendt nok; men lad os komme til det behageligste Chapitre. Ifald den deilige Enke ikke vilde give sig, hvad da? De veed Fruentimmerkapricer er ingen Udkomme med.

Sir A. Nei, Fruentimmerkapricer er ingen Udkomme med: det er en Sandhed. Imidlertid tør jeg underdanigst love, hun skal overgive sig. Jeg er, uden Roes at sige, aldrig forlegen for et godt Indfald, naar det gielder om at tiene en Velynder.

Lord B. Men ingen Tvangsmidler, Sir Arthur, det vil jeg udbede mig. Jeg hader al Slags Voldsomhed i Kiærlighedssager.

Sir A. De hader Voldsomhed i Kiærlighedssager! En ædel Tænkemaade og den sande Delikatesse! Jeg for min ringe Deel tør ogsaa tilegne mig saadan en Ømhed. Den er uadskillelig fra Følsomhed.

Lord

Lord B. Nei, man maae aldrig tage et Hierte med Storm.

Sir A. Nei, aldrig med Storm! deri har De ganske og aldeles Ret. Men at blokere det, at hungre det ud, det er meere anstændigt og meere sikkert. Og saadan vil vi ogsaa gjøre med den lille Enke, dersom hun gjør Modstand.

Lord B. Saa? Og hvad for en Operationsplan har De da?

Sir A. Min Operationsplan, som De behager at kalde den, er denne. Jeg overtaler hendes Vertinde til at gjøre Eed, at hun skylder hende endeel Penge for Huusleie. Derpaa bliver hun sat: og vil hun ud af Slutteriet, saa maae hun nok give Kiøb.

Lord B. Og Vertinden skulde gjøre saadan en falsk Eed? Det var jo afskyeligt.

Sir A. Ja visseligen var det afskyeligt, dersom det ikke havde saa stor en Nytte. Men naar man kan gjøre een lykkelig paa Livstiid, saa er der intet ondt i en falsk Eed. Enken er i den yderste Nød og Elendighed, og forladt af alle Mennesker. Nu seer hun her et uskyldigt og et ypperligt Middel, at komme ud af al sin Bekymring, at leve i Velstand og Herlighed. Og naar hun er saa forblindet, at hun støder sin Lykke fra sig, er det da ikke enhver Menneskevens Pligt at hielpe hende, endog imod hendes egen Villie?

Lord B. Vi kan tale nærmere derom i Aften, Jeg maae gaae; behag at blive her nogle faa Minuter, saa skal jeg have den Ære at være hos Dem igien.

(Lord Bellamy gaaer.)

Sir A. Alting gaaer efter Ønske! I Aften, mine Herrer Pairs, endnu Deres underdanige Tiener, men om nogle Maaneder, maaskee, er jeg lige saa god som de. —— Men sagte, der kommer Mylord Walsingham. — Han kommer ret tilpas. Jeg maae see at overtale ham til at slaae Haanden fra hende, om mine Hensigter skal opnaaes.

Anden Scene.

Lord Walsingham. Sir Arthur.

Lord W. Naa, Sir Arthur, hvorledes gaaer det med Deres Søsterdatter? Jeg saae hende i Morges i Parken. Hun har uden Tvivl talt med Dem? O! De tar hende dog til Naade igien.

Sir A. Ja Mylord, til Naade, som De behager at sige, tog jeg hende ganske vist, dersom de Følelser, der besieler mig som Patriot, allene tillod det. Men jeg skylder mit Fædreneland meere end en Søsterdatter. Fædernelandet taber for meget, naar saadan en Forseelse, som hendes Mand har begaaet, ikke straffes haardt nok. Han er død, han er sluppen fri for en velfortient Straf; men hans Kone er tilbage: lad hende lide til Exempel for andre gifte Krigsmænd.

Lord W. Og jeg havde tænkt, at hun havde bevæget Dem, og at De vilde bedet for hende.

Sir A. Bede for hende skulde jeg med Glæde: at tale for den Nødlidende, o! det er min sødeste og reeneste Lyst. Men jeg maae opofre alle disse ædle Følelser til mine Pligter som Patriot. Ja Mylord, dette Hierte, som sønderrives af den smmeste Medlidenhed med en Søsterdatter, beder Dem indstændigen, ikke at forbarmes over en høist strafværdig Mands Enke.

Lord W. Sir Arthur, jeg skal nok see, hvad der ved denne Sag er at gisre. I øvrigt er det mig kiært, at De har givet mig denne Erindring.

Sir A. O! underdanigste Tiener, Mylord! De er alt for skarpseende til, at De ikke selv skulde lagt Mærke til de Følger, som det kunde have, om saadan en Forbryders Enke ikke kom til at bøde ——

Lord W. Nei, forstaae mig ret. Intet er meere smigrende end at være Minister, naar man har den Glæde, at gisre sine Medborgere lykkelige. Men under en Nations Bifald kan man alt for let glemme, at man er allene et skrøbeligt Redskab i en høiere Haand. Det er derfor godt, at der undertiden kommer saadan en

som De og Deres Lige, Sir Arthur, og paaminder os, at vi ere Mennesker. Ja for meere end ærbelig maae den holde mig, der tør troe at han kan blinde mig med en falsk Patriotismus; at han kan forlede mig til at fordømme uhørt; at han kan indpode sin Forgift i min Siel; ja at han kan bruge mig og den Magt, Gud og Kongen har givet mig, til at opnaae sin sorte Hensigt, til at fornøie hans lumske Had, eller til at opjage et syndigt Rov. Hvad maae saadan een —— tænke om min Forstand og mit Hierte? —— Sir Arthur, nu haaber jeg vi kiender hinanden.

(Han gaaer.)

Sir A. Mylord, mine Følelser ——

(Han følger ham.)

Tredie Scene.

King. Trueman.

King. Ja det er hendes Formynder; men lad ham gaae: den Skryder kan saa ikke hielpe mig, om han end vilde. Nei, min Lykke bliver sig selv altid lig. Den tar med den eene Haand, hvad den har givet med den anden. Jeg faaer en Søster, og midster den, jeg elsker høiere end mig selv.

Truem. Men du veed jo ikke, om du har tabt hende for bestandig. Du kan finde hende igien. Hun er jo ikke død.

King. Ak min Broer, hun er værre end død. Hun er bleven mig utroe. Hun er gaaen bort med en fornem Herre: hun er sprunget i en Karet med sex Heste for: og hun har været saa glad, som hun gik til sit Bryllup.

Truem. Ei hvad, det skal du ikke regne: det er Fruentimmers Maade. En prægtig Equipage er for dem, hvad en ny Fregat vilde være for os.

King. Og det er den Louise, som har soren mig evig Troeskab til! Det er hende, som jeg altid har anseet som den ædelste, den værdigste af sit Kiøn! Det er hende, som jeg elskede saa inderligen, at jeg kunde giennem-

giennemboret mit Hierte, dersom en eeneste Tanke var bleven hende utroe.

Truem. Men hvem veed, om den heele Historie engang har sin Rigtighed? Det er bleven skrevet dig til: men af en god Ven, som ikke har villet navngive sig. Disse Breve uden Navn troer jeg aldrig.

King. Men Efterretningen er alt for omstændelig og alt for rimelig.

Truem. Rimelig? Er der nogen Rimelighed i, at hun skriver dig et Brev fuldt af Kiærlighed og Længsel, og jeg veed ikke hvad, og løber strax derefter bort med en anden?

King. O ja, dette er ganske rimeligt, naar man betænker at det er et Fruentimmer. — O jeg Daare, jeg Daare, at jeg lod mig besnære af dette bedragelige og svigefulde Kiøn!

Truem. Du er ogsaa alt for utaalmodig. Giv dog lidt Tiid, og see om det er sandt at hun er bleven dig utroe. Du klager over andre, fordi de ikke vil høre dig: og du fordømmer din egen Kiæreste, uden at vide om hun er skyldig eller ikke. King, King, er det ret? Vil du være ligesaa ubillig imod din Lovise, som din Admiral har været imod dig?

King. Ak min Broer, du har Ret. Jeg bør ikke, og jeg kan ikke glemme, hvor dyrebar hun har været mig. Men troer du, at hun kan være uskyldig? Troer du det er mueligt?

Truem. Hvorfor ikke? Hun har jo altid været en dydig og forstandig Pige, og styret en fornuftig Kaas; og nu skulde hun paa eengang have giort et galt Bestik? Overalt min Broer, ikke det halve er sandt, som man fortæller om de stakkels Fruentimmere. Jeg nægter ikke, i Almindelighed ere de ikke saa ganske rigtige. De har et foranderligt Sind: det kan løbe i et Etmaal igiennem alle Streger paa Kompasset; og hvem der venter efter en Passat hos dem, den har Tiids nok. Men der er dog ogsaa mangen redelig Pige iblandt dem. Nogen

Misvitsning imellem maae man nu ikke regne. Der er jo din Søster, see om hun ikke har et ærligt Hierte?

King. Ak hun maatte for min Skyld nu gierne blive hvor hun er. Nu jeg har tabt det bedste jeg eiede i Verden, bryder jeg mig intet om heele Resten.

Truem. Og det er justement din Søster, som skal hielpe dig igien til din Kiæreste.

King. Naa? Hvorledes skulde det gaae til?

Truem. Ei, med sine Penge. Hør, naar man har dem, saa kan man udrette alle Ting. Din Lovise kan aldrig løbe saa langt eller forvares saa vel, vi jo skal hitte hende, naar vi først har det sande Væsen. En rask Elsker, en trofast Ven, og dertil en dygtig Hoben Penge: naar de tre ere samlede, min Broer, saa er det ingen Sag at faae fat paa et Fruentimmer.

King. Men det kan vare længe endnu til hun kommer: og inden den Tiid bliver mit Tab uopreiseligt.

Truem. Tvertimod, vi kan vente hende hver Dag. Brevet er dateret for fire Uger siden: og vi har nu i en fiorten Dage havt bestandig Sydvestvind. Hun maae allerede være i England.

Fierde Scene.

Ellis. De Forrige.

Ellis (til King). Naa, min Broer, alle gode Ting er tre. Jeg har bragt dig to glædelige Tidender i Dag, og her har jeg den tredie. See her, (han tar en Avis op) læs dette.

King (læser). "Paa Plymouth Rhede er ankommen sex Skibe af Jamaikaflaaden, den yndige Sophie, Kaptain Samuel Morris fra Kingston, med heel Ladning og mange Passagerer."

Truem. Saa er hun dog kommen! Seer du nu, King, jeg havde Ret? Lad mig da ogsaa læse dette ønskelige Nyt. (Han læser sagte.)

King

King (til Ellis). Vel, Himmelen skee Tak. Alting kan blive godt endnu. Trueman har giort mig Haab om, at min Søsters Midler vil sætte mig i Stand —

Truem. (med Heftighed). Nei, min Broer, dette Haab er ude! Alting er ude! Der er ingen Glæde meere for os at vente.

King. Hvad er der nu igien? Har min Søster —

Truem. Du har ingen Søster meere! Sam King har vi ogsaa mistet med alt det andet.

King. Gode Gud, er det mueligt? Er ogsaa denne Trøst gaaet til Grunde? Men sig kuns hvad det er; er hun ikke kommet med, eller er hun død? Tael, min Ven, jeg er nu bereed til at høre det Værste. Jeg skal være glad, at det altsammen kommer paa eengang. Des før faaer Pinen en Ende.

Ellis. Men hvad er det da, Trueman? Hvad staaer der da? Jeg har ikke læst andet, end at Skibet er lykkeligen kommet til England.

Truem. Ja du har læst Avisen, som Fanden læser Bibelen. Du har allene fundet det Gode, og lader os selv søge det Onde. Luk dine Øine op og læs, om du har Hierte til at læse det.

King. Nei lad mig see. (Han læser noget sagte, og derefter høit.) "Ved saa megen Anledning til almindelig Glæde, har der tildraget sig en Ulykke. En vis Frue Spencer, en ung og riig Planteurenke fra Kingston, vilde strax gaae i Land, for at opsøge en Broer hun har i London: men Baaden kantrede, og baade hun og de Kostbarheder, hun havde taget med, bleve borte."

Ellis (efterat han og de andre have staaet et Par Minuter ganske nedslagne og tause). Nu det var ogsaa det haardeste Slag, som kunde ramme jer. Man kan ret sige, al Ulykke forfølger jer.

King. Ja en grusom Skiæbne følger mig hvor jeg gaaer: den slaaer paa mig Slag i Slag. Jeg har mistet alt, hvad en brav Mand kan have kiært, og alt, hvad han ikke kan taale at miste. Jeg er bleven et

Offer for Misundelse; jeg er bleven sværtet hos dem, som min Lykke og Hæder beroer paa; jeg er bleven berøvet min Konges Naade, berøvet den Glæde, at stride for ham og for Fædernelandet; jeg maae gaae og sulte under Foragt, ruste i Lediggang og vansmægte af en Mangel, jeg ikke engang tør være bekiendt. Jeg lider Uret, og kan ikke blive hørt. Den som jeg elsker, min bekymrede Siels eeneste Trøst, forraader mig. En Søster, det sidste Haab i Verden, maae drukne, for at lade mig tilbage i den forteste Fortvivlelse. Nei, der er ikke et Menneske i Verden saa ulykkeligt som jeg.

Truem. Hvad siger du? Er jeg ikke i samme Omstændigheder som du? Har ikke Redelighed giort os ulykkelig begge to? Har jeg ikke ogsaa tabt alt, hvad en brav Mand kan ønske sig: en deilig Pige, min første Kiærlighed: og Velstand, det visse Middel til at faae Venner, der kunde forskaffet mig Leilighed at beskæmme mine Fiender? Er jeg ikke i den samme Mangel som du? Ere ikke alle mine Udsigter ligesaa sorte som dine?

Ellis. Ja, I ere begge lige ulykkelige: I har begge Aarsag til at være kred af Livet. Jeg tar den oprigtigste Deel i jeres Skiæbne, og skal ikke forlade jer enten i Liv eller Død. Nei, skulde I blive til Sinds, at giøre en Ende paa alt det Onde I lider, saa lad mig ikke blive tilbage. Jeg skal nok faae Pistoler og hvad der hører til. Lad os døe som Krigsmænd.

King. Nei, Ellis! at døe som en Krigsmand, at falde for Fienden, det var nu det Sødeste, jeg kunde ønske mig: det var den eeneste Godhed, Lykken kunde bevise mig efter saa megen Gienvordighed. Men saa længe jeg føler, at jeg baade har Mod og Lyst, og er værdig at tiene min Konge og mit Fæderneland, bør ingen Ting kunne bevæge mig til, at skille mig selv ved Livet.

Truem. Allermindst i Krigstider. Thi da at skyde sig ihiel, det er det samme som at rømme.

Ellis. Men det er dog noget helteagtigt, at gaae den visse Død i Møde.

King.

King. Ja naar det skeer i Striden; men den der døer for sin egen Haand, er en Kujon. Nei, en Mand maae altid vise sig som en Mand, ikke være bange for Døden i Fare, og ikke frygte for at leve i Modgang.

Truem. Ja, da er det en Ære at være en Mand. At jeg har Skiæg paa Hagen, det har Naturen giort; men at jeg har Hierte, hvor Hierte behøves, det maae jeg takke mig selv for.

Ellis. Men Lykken har spillet jer alle muelige Skarnsstreger. I maae lide Nød, I gaaer under Vanære og Foragt, og kan ikke faae Ret. At leve et suurt og kummerfuldt Liv, det kan man holde ud; men et foragteligt ——

King. O! saalænge jeg ikke er foragtelig i mine egne Øine, og veed, at jeg ikke fortiener den Vanære, jeg maae lide: men for alting saalænge, der er den ringeste Muelighed, at jeg kan faae Opreisning, bør jeg leve og haabe.

Truem. Ja, King! der er Haab nok: og der er endnu mangen en brav Mand paa Flaaden, som agter os og ønsker os alt godt. Nei, lad os ikke kappe Ankerne, førend vore Fiender er bleven til Spot og Skam. Og det varer maaskee ikke saa længe. Men siden vi taler derom, og for at adsprede Tankerne, vil jeg dog springe hen til Admiralitætet og see, om min gamle Skudes Rheder, som du kalder ham, ikke har udrettet noget.

Ellis. Det var et godt Indfald. Lad mig følge med. Og du, King, bliver dog til vi kommer igien?

(De gaae.)

King. Jo, jo! nu kan det være mig lige meget, hvor jeg er.

Femte Scene.

Lord Bellamy. King.

Lord B. De er Herr Lieutenant King?

King. Ja, min Herre. Og hvem er De, om jeg maae spørge?

Lord B. Jeg er Lord Rosmond. Jeg kommer for at giøre Dem et Forslag, som De baade vil finde fordeelagtigt og behageligt. Det er bekiendt, at Admiral Valfour har været meget ubillig imod Dem —

King. Og hvor er det bekiendt?

Lord B. O! hos mange Personer af Rang og Kredit. De laster Admiralen høiligen for den Uret han har giort Dem.

King. Meget artigt. Mange Personer af Rang og Kredit laster Admiralen fordi han har giort mig Uret: og ingen hielper mig til at faae Ret. Store Folk giorde bedre om de taug reent stille, end at de snakker om en forurettet Mand, uden at giøre noget for ham.

Lord B. Man vil giøre noget for Dem. Man vil give Dem Leilighed til den fuldstændigste Hævn over ham.

King. Jeg forlanger ingen Hævn: jeg ønsker allene at faae Ret. Det er Hævn nok, at min Uskyldighed kommer for Dagen.

Lord B. Men det er billigt, at han ikke slipper dermed: han bør ogsaa straffes. Sagen er denne. Han har giort sig Fiender, ligegodt paa hvad Maade: og man vil ydmyge ham, ved at sætte ham ud af Tieneften. Man vil lægge Sag an imod ham: og derved haaber man at føre sig det velgrundede Had til Nytte, som man formoder De bærer til ham.

King. Gud! hvad maae jeg høre! Man vil lægge Sag an imod en Mand, for at styrte ham! Ikke til Rettens Haandthævelse, ikke til Tieneftens Gavn, ikke til Flagets Ære; men for at styrte ham! Hvilke Tider, hvilke forbandede Tider! Og til saadan en skiændig Kabale vil man bruge mig? Saa nedrige Tanker tør man have om mig, at man troer, Had og Hævngierrighed skal bevæge mig til at laane en Haand til at fælde ham? Nu, jeg er falden dybt nok, naar man allerede tør vove, at giøre mig saadant et Forslag!

Lord

Lord B. Troe kuns, min kiære Ven, De skal ikke fortryde det. De kan være forsikret om en hastig Befordring. Jeg kan allerede i Forveien ønske Dem til Lykke med Kapitains Karakteer: og De maae unde mig den Glæde, at jeg tør forstrække Dem de Bekostninger, som saadan en Forfremmelse pleier at medføre. Forsmaae ikke disse hundrede Guineer: De kan erstatte dem naar Deres Omstændigheder tillader det. (Han vil give ham en Pung med Guld.)

King (spodsk). Og hvad skulde denne Kapitains-karakteer og disse hundred Guineer koste?

Lord B. Intet videre, end at De vil umage Dem ned til Portsmouth naar De bliver stævnet, og da vidne, at Admiralen havde kunnet tage en fiendtlig Koffardieflaade.

King. Jeg tænkte det nok. Mylord, behold Deres Stikpenge. Jeg har sagt Dem, jeg forlanger ingen anden Hævn over den, der har giort mig Uret, end at jeg maae bevise det paa den rette Maade. Det skulde smerte mig, dersom jeg blev kaldt op, for at vidne imod min Admiral i en Sag, som ikke var saa ganske reen: thi slette Folk kunde tænke, at jeg giorde det med Glæde, og at jeg sagde meere end jeg vidste. Men hvad denne Koffardieflaade angaaer, saa kan jeg være ganske roelig; jeg har ikke nødig at hielpe til Admiral Balfours Fald imod min Billie. Han er fuldkommen uskyldig. Det veed ingen bedre end jeg: jeg har bestandigen krydset og rekognoseret rundt omkring Eskadren.

Lord B. Men naar der nu findes de, der vil gisre Eed, at det forholder sig saaledes?

King. Saa er det nogle slette Folk, som har ladt sig kisbe til at sværge sig Fanden i Vold. Og lad allene den Dag komme, da Sagen foretages, saa skal jeg ikke blive borte. Jeg skal vidne, han har ikke seet Spor af en Koffardieflaade paa det heele Togt; og jeg vil see den, der tør vidne anderledes. Det er ikke meere end jeg skylder ham.

Lord B. Men det var jo urimeligt, om De vilde giøre meere for ham, end han har giort eller nogen Tiid vil giøre for Dem. Det Had han eengang har viist, lader han vist aldrig fare.

Ring. Hvor kan De vide det? At han har havt slette Tanker om mig, deri er tilforladeligen en Fursvantser Skyld. Og naar hans Øine engang bliver aabnet, saa bliver han min Ven igien: det tvivler jeg aldeles ikke paa. Men om han end var min uforsonlige Fiende, saa vilde jeg dog giøre alt hvad jeg kunde, for at redde ham i denne Sag, baade som en ærlig Mand, og som en Engelskmand og Søofficeer.

Lord B. Naa? Og hvad vil De sige dermed?

Ring. For en ærlig Mand er det altid en Glæde, naar han kan hielpe til, at Ret har sin Gang, at Sandhed kommer for Lyset, og at Ondskab falder i sin egen Snare. Og som Engelskmand og Søofficeer bør jeg ønske, Admiral Balfour maae beholde Kommando: thi han er een af de bedste Admiraler vi har. Han tiener Kongen som en brav Mand, og han giør Fædernelandet og Staten Ære.

Lord B. Og har sat Dem ud af Tieneften!

Ring. Ei hvad vil det sige? Han kan gierne være en god Admiral, endskiønt han engang har ladet sig forblinde af en Dientiener. Desuden er Skaden for Tieneften ikke saa stor, at jeg har mistet Kommando over en Kutter. Der er brave Folk nok foruden mig.

Lord B. Altsaa er Deres faste Beslutning —

Ring. At ikke handle som en slet Karl imod en brav Mand.

Lord B. Hr. Lieutenant, De støder af en falsk Ærekiærhed Forfremmelse og Understøttelse fra Dem. De er i slette Omstændigheder og i yderste Trang.

Ring. Der har vi det. (Han seer paa sine Klæder) Det har jeg denne Anseelse at takke for. Ah! det er den haardeste Skiæbne der trykker Fattigdom, at man tænker den altid ledsages af Nederdrægtighed. Men

viid,

viid, Mylord, at Dyd og Ære ligesaa gierne findes under en ussel Kiole, som under Baand og Stierne.

Lord B. Men saa tænker Verden ikke. Sæt sig da ud af denne slette Anseelse: tag imod den Hielp —

King. Endnu engang, Mylord, jeg tar ingen Stikpenge. Forbandet være den som giver dem og den som tar dem. Jeg vil ikke blive en Skielm, for al den Herlighed en Skielm nogen Tiid er kommen til. Nei, Mylord, det maae være nogle slette Mennesker, som har sendt Dem i saadant et lumpent Ærinde. (Han vender sig fra ham.)

Lord B. (gaaende). Vær forsikkret, De skal erfare Virkningen af Deres Gienstridighed.

King (allene i det han sætter sig). Det troer jeg gierne. Du seer ogsaa ud til at være saadan en Mammeluk, som hykler for dem der sidder ved Roret, og bedrager dem i en Taage, at de holder af for en slet Karl og seiler en brav Mand i Sænk.

Siette Scene.

Macleech. King.

Macleech. Tillad mig, Hr. Lieutenant, at jeg maae sætte mig hos Dem. Det er saadan en Glæde for mig, naar jeg kan sidde ved en kiæk Søofficeers Side!

King. Og hvoraf veed De, hvem jeg er?

Macleech. Min ædle Ven, Hr. Lieutenant Ellis har sagt mig hvem De er. Han har fortalt mig saa meget godt om Dem, at jeg ret har længtes efter den Ære og Fornøielse af Deres nærmere Bekiendtskab.

King. Ikke det allene, men ogsaa mit Venskab staaer til Deres Tieneste, naar jeg er vis paa De er det værd. Der er ingen Ting, som man nu omstunder maae være meere knap med, end sit Venskab, allermest naar man er i mine Omstændigheder: thi jeg har intet meere i Verden at give bort.

Macleech. Det hører jeg, og det gior mig meget ondt. Det er altid smerteligt for en Patriot og Menneskeven, at see en nyttig Borger i Staten —

King.

King. Maa jeg spørge, hvem De er?

Macleech. Mit Navn er Moses Macleech. Jeg har i nogle Aar været boesiddende i Holland; men da Krigen begyndte, kom jeg tilbage til mit Føderneland, for at give min lille Skiærv til Statens Tarv.

King. De lever maaskee af Handelen?

Macleech. Ja, tildeels af Negotien, tildeels af mine Midler: og af dem lader jeg den Trængende leve med, allerhelst af Deres Etat: thi for den har jeg en særdeles Høiagtelse og Kiærlighed. Vor Søemagt er en Muur, en levende Muur omkring Fædernelandet. Ulykken er, at denne Muur faaer saa mange Huller: den eene gode Steen pilles ud og kastes bort efter den anden. Sandt at sige: det gaaer galt til. Men hvis er Skylden? Er det ikke Regieringens?

King. Hør, min Ven, jeg er ingen Hykler: og jeg for min Person har ingen Aarsag til at berømme Regieringen; men jeg kan ikke taale, at Folk, som ikke forstaaer meere af Statssager, end en Botellerer af Søekort, vil laste Regieringen ved alle Leiligheder. Vore Fiender maae hyre alle disse Krabater, som løber omkring og udbreder Misfornøielse iblandt Undersaatterne, paa en Tiid, da Enighed allene kan redde os fra Undergang.

Macleech. Ja, ja: man har godt ved at snakke, saalænge man er uden for; men den der lider Uret har dog Ret til at klage.

King. Men han skal ikke gaae og klynke uden Nytte, som en Kierling, eller giøre sig gal som een der har forspillet sine Penge. Han skal anvende alle anstændige Midler til at blive hørt. Han skal tale som en Mand, for at beskæmme dem, der enten af Uvidenhed eller med Flid har forestillet Tingen anderledes end den er. Er det en Hykler, som holder de Øine lukkede, der burde see, saa skal han støde ham tilside. Og er hans Røst for svag, saa skal han gaae til een og anden brav Mand, som baade har Kredit og er bekiendt for at tale Sandhed. For ham skal han klage sin Skiæbne, og bede ham antage sig sin Sag.

Mac-

Macleech. Men naar nu saadan en Mand ikke vil tale paa det rette Sted og med fornødent Eftertryk?

King. Saa er han ikke den han holdes for at være. Af saadanne Skrydere er jeg og bleven narret. Men naar man ingen Hielp kan vente af brave Folk, saa maae man sætte sin Liid til slette Karle.

Macleech. Hvordanne?

King. Jo, naar en Fursvantser begynder at snige sig ind hos en stor Mand, saa er der ingen værre efter ham, end de der ere ligesaa gode som han. De stræber at rive ham af Pinden: ikke for at gavne Fædernelandet; men for at faae hans Plads.

Macleech. Men det kan vare længe: og alle Forurettede er ikke saa taalmodig som De. Mangen en stolt Søemand har forladt et utaknemmeligt Fæderneland, og er gaaen til Amerika, hvor man skiønner bedre paa Fortienester.

King. For at tiene imod deres Konge og Fædreneland! De Kieltringer!

Macleech. Hvorfor skulde de ikke hævne sig paa det Land, som har forskudt dem?

King. Hvad? Nævn mig den som nogen Tiid er uskyldig bleven forskudt af sin Konge og af sit Fædreneland. Jeg var tilfreds det heele Ministerium og det heele Parlament forfulgte og forjagede mig, saa skulde jeg dog derfor ikke blive min Konges og mit Fædrenelands Fiende. Min Konge er og bliver dog altid min Fader, og mine Medborgere mine Brødre. Gode Gud! hvilken styg Tanke at væbne sig, at drage Sværdet imod sin Konge og sit Fæderneland!

Macleech. Men naar dette kiære Fæderneland lod dem sulte ihiel, lod dem gaae under Vanære, som en unyttig Borger i Staten?

King. Ei hvad? Heller en unyttig Borger end en Forræder! Heller sulte og krepere som en ærlig Mand, end trives som en Kieltring!

Macleech. Hvad er da Amerikanerne?

King. Deres Forhold bedømmer jeg ikke; men en indfødt Engelskmand er ingen Amerikaner. Desuden er det noget ganske andet, at stride for Frihed og Eiendom, end at stride for Hævn.

Macleech. Ikke blot for Hævn, Hr. Lieutenant, men ogsaa for en god Løn.

King. Naa? Hvad Løn kan holde skadesløs for Eres Tab og komme Samvittigheden til at tie? Det gad jeg dog hørt.

Macleech (assides). Hvem veed om han ikke giver sig endda? Han er fattig. (Til King) Seer De, enhver Lieutenant, som tar Tieneste, faaer 80 Pund til Reisepenge.

King (assides). Ha, ha! Er du een af de Karle! (Høit) Det er da nok 80 Pund i amerikanske Bankosedler? Det er ogsaa lidt nok.

Macleech (assides). Han kommer. (Høit) Nei 80 Pund i Guld, i gode fuldvægtige Guineer, saa ubesilede som jeg faaer dem fra Banken.

King. Altsaa er De nok een af dem, som hverver underhaanden for Amerikanerne? Kan jeg forlade mig derpaa?

Macleech. Ja sandt at sige, Hr. Lieutenant, jeg har saadan en lille Kommission: og den har jeg forrettet i Holland saavelsom i Engelland til alle Parters Fornøielse. Og jeg haaber De vil føre sig min ringe Tieneste til Nytte.

King. Elendige Hykler, du taler om nyttige Borgere i Staten, om Patriotismus og Menneskekiærlighed, og du driver den skiændigste Haandtering, som den nedrigste Skielm kan falde til? Du væbner Engelskmænd imod Engelskmænd, Brødre imod Brødre: og du vil være Patriot og Menneskeven? En Djevel er du; men førend du kryber ned igien til det Helvede, som har spyet dig ud, skal jeg give dig noget til Erindring af en brav Mand, som du forgieves søgte at forføre. Naar jeg giorde dig din Ret, saa overleverede jeg

dig

dig i Øvrighedens Hænder. Men jeg er ingen Anaiver. Tag altsaa til Takke med dette til vi sees igien. (Han banker ham.) Her er noget for din Patriotismus —

Macleech. Au, au! Gevalt!

King (bankende). Tie stille, eller jeg skal give dig til Priis for Pøbelen.

Macleech (sagte). O nei, o nei! Kiære! au, au! Hr. Lieutenant, au, au!

Syvende Scene.

Trueman. De Forrige.

Truem. Hvad Fanden er her at bestille?

Macleech. Ak, kiære Hr. Lieutenant, bed for mig.

Truem. Ih see! Er det den ædle Menneskeven, som hielper en nyttig Borger i Staden og en værdig Officeer for lumpne 400 Procent? Han har vel ogsaa villet slaae dig, King?

King. Nei, min Broer, ikke slaae, men sælge til Amerikanerne.

Truem. Hvad? Er du kommen fra Holland for at agere her baade en Seelenverkooper og en Blodigle? (Til King) Jeg haaber du har givet ham en Lusing.

King. Jo han har faaet saa meget, at jeg er ganske træt.

Truem. Lad mig løse dig af da, at du kan puste: thi af en Forræder maae man gisre Bankekiød for Fanden.

Macleech. Ak nei, velbaarne Herr Lieutenant, skaan mig, lad mig slippe, jeg beder Dem allerydmygst. Jeg vil gierne give Dem Deres Forskrivning tilbage.

Truem. Tænker din Knegt, jeg vil true eller prygle dig din Forskrivning fra? Nei behold den og lad dig hænge med den. At du ikke skal troe det er overlagt, for at skille dig ved dit syndige Bytte, saa skal du slippe med det du har faaet. Bort med dig, Kieltring.

Møder

Møder jeg dig endnu engang, saa skal du kølhales i den nærmeste Pøl jeg bliver vaer: ikke allene fordi du er en ugudelig Aagerkarl, men fordi du er tillige en sleedsk sødtalende Hykler.

(Han jager ham bort.)

Ottende Scene.

Ellis. King. Trueman.

Ellis. Min kiære Broer, jeg har igien to Tidender. Den eene er ganske god. Lieutenant Cockburn er kommen tilbage fra Amerika, og opholder sig et Par Dage i London. Vil du nu slaaes med ham, og enten gisre en Ende paa din slette Skiæbne som en Mand, eller hævne dig paa din værste Fiende, saa har du nu en god Leilighed.

King. Nei, Ellis, saa længe ingen Krigsret er bleven sat og een af os frikiendt, skal jeg nok vogte mig for at slaaes. Det er ikke min Ære allene, som er bleven fornærmet: Kongen, Landet og Flaget har liidt: og deres Sag maae vi ikke formaste os at afgisre imellem os, og paa saadan en uefterrettelig Maade som en Duel, hvor den Uskyldige ligesaa let kan tabe som den Skyldige. Vi kunde ligesaa gierne kaste Tærninger om, hvem der skal være en Forræder eller en brav Mand. — Nei, denne gode Tidende var ikke værd at fortælles. Lad os høre den anden.

Ellis. Her er ingen Sikkerhed meere for dig. Din Vært har taget Dom over dig, og vil lade dig sætte for Gield. Han har været paa Admiralitætskaffehuset og søgt efter dig: og vi maae frygte for at han finder dig her.

King. Godt. Dette feilede endnu. Jeg havde intet meere tilbage i Verden, end min Frihed. Det er billigt at den gaaer tillige med alt det andet.

Niende Scene.

Jack Steady. De Forrige.

King. See der, min gode Baadsmand, er han kommen til London? Naa, nu er han dog vel fuldkommen friſk?

Jack Steady. Ja jeg har ſiddet længe nok paa Grund i Haslar Hoſpital; men endeligen er jeg dog bleven flot igien. Jeg har nu ſtyret til London for at beſøge en Broer jeg har, og med det ſamme at høre til Lieutenanten, og ſee om De er vel og naar De kommer ud igien. Thi før gaaer Jack Steady, ſplitte mig, heller ikke ud; de maae ſaa gisre ved mig hvad de vil. Men maae jeg tale et Ord med Dem apartig?

King (gaaer tilſide med ham). Ja nok. Hvad vil han mig?

Jack. Det kunde nok mages ſaadanne, at De kom ud igien, derſom De vilde tillade —

King. Hvordanne ſkulde det gaae til?

Jack. Min Broer har tient i mange Aar hos een af Admiralitætsherrerne. Hans Herre holder meget af ham og har lovet ham et Levebrød; men min Broer har i Sinde at udbede ſig, ſom en Belønning for hans lange og troe Tieneſte, allene dette, at han vil hielpe Dem til at faae Ret over Lieutenant Cockburn, og komme til at føre Deres Kutter igien.

King. Saa? Og det har han nok ſat i hans Broer? Hvilket taabeligt Indfald!

Jack. Da er det ikke ſaa ganſke taabeligt, ſplitte mig: thi jeg tør ſige, Mylord vilde gisre alt hvad han kunde.

King. Slidder, ſladder. Mylord ſkulde nok ſkaffe mig Ret for jeres Skyld, naar han ikke har villet ſkaffe mig den for min egen Skyld.

Jack. Han har maaſkee aldrig vidſt heele Sagens Sammenhæng ſaa godt, ſom han veed det nu.

King. Og hvem har givet ham denne Oplysning?

Jack. Det har jeg, splitte mig. Min Broer skaffede mig ham i Tale, og da tog jeg Bladet fra Munden.

King. Og det tør han understaae sig at giøre uden mit Vidende?

Jack. Hvi skulde jeg ikke, naar jeg havde saa god en Leilighed? Jeg har ikke sagt andet end Sandhed, splitte mig: og jeg er vel kun en Baadsmand; men jeg er en ærlig Karl: og mit Vidnesbyrd maae ligesaavel staae til at troe som den Bedstes.

King. Det er det ogsaa: men du skal give det paa det rette Sted, i et Forhør, og ikke i et Forgemak.

Jack. Ja jeg veed Pokker om det var et Forgemak eller Baggemak; men det veed jeg nok, at Mylord Binbury smilte og sagde: ja, ja, min kiære Baadsmand, han taler som en ærlig Karl. Det var hans Ord, splitte mig. Og naar min Broer nu beder ham ——

King. Det maae hans Broer ikke understaae sig: det siger jeg ham. Min Ære taaler det ikke: og det kan heller ikke nytte. Mylord Binbury vilde tage det meget ilde op.

Jack. Nei, Hr. Lieutenant, troe kuns han giorde ikke ——

King. Ei hvad forstaaer han deraf. Det gielder om min eller Lieutenant Cockburns Ære. I saadan en Sag skal der en anden Talsmand til, end han, min gode Baadsmand, eller hans Broer.

Jack. Men den arme Dievel vilde dog saa gierne vise Lieutenanten sin Taknemmelighed for al den Godhed, De har viist imod mig, allerhelst da jeg laae af mine Saar ——

King. Vil han endeligen bevise mig en Villighed, saa lad det være denne. Naar en brav Karl, som i Tienesten er bleven en Krøbling, eller skeer Uret af sin Overmand, eller en fattig Sømandsenke søger til hans Herres Dør, saa lad ham tale et gódt Ord for dem.

Hver-

Hvergang han seer saadanne nødlidende Mennesker, lad ham tænke paa sin Broer.

Jack. Det skal han gjøre, Hr. Lieutenant, og troe De kuns han vil gjøre det med Glæde. Men siden vi ikke kan tiene Dem paa den Maade, maae jeg da ikke — Men De maae ikke blive vred: thi det kan jeg, splitte mig, ikke taale. De er i Trang, Hr. Lieutenant. Der er en Krydser ude efter Dem, som tænker at bringe Dem op.

King. Hvoraf veed du det?

Jack. Saae jeg ham ikke ved Admiralitætet? Jo Sagen er rigtig nok. Og det skal være for 26 Pund, det er heele Klatten. Lumpene 26 Pund, splitte mig. Hvad er 26 Pund for den som har dem? Og om De har dem eller jeg, det er, splitte mig, det samme. (Han tar en Skindpung op.) See her er de. Jeg kan ikke gjøre mange Ord; men tar De dem ikke, saa er det ude med mig.

King. Men hvorfor det?

Jack. Ih jo: saa vil alle Folk sige, Jack Steady er en Mammeluk: og ingen Baadsmand, ja ingen retskaffen Søemand i Flaaden vil drikke meere med mig.

King. Hvad er det for en Snak?

Jack. Nei det er, splitte mig, ingen Snak. Seer De, heele Flaaden veed baade hvor meget jeg skylder Dem, og hvad Prisepenge jeg har faaet udbetalt paa Admiralitætet. Og naar Folk nu hører, Lieutenant King er bleven sat for Gield, for lumpene 26 Pund, og Jack Steady var i Land og vidste det, saa vil de sige: den Jack Steady er et utaknemmeligt Skarn, en Kieltring, som kunde see paa at hans Lieutenant blev bragt op og gik til Køis i et Slutterie.

King. Nei, det har ingen Nød, min kiære Jack. Endnu er jeg ikke bleven bragt op: og naar det skeer, saa bliver der nok Raad. Behold dine Skillinger: de har kostet dig baade Sveed og Blod.

Jack. Ja en Søemand kommer ikke saa let til sine Penge, som han bliver af med dem. Til Skibs og imod Fienden er jeg en brav Karl; men naar jeg er i Land og har Lommen fuld af Penge, saa er jeg en Stakkel: den ringeste Krydser i Tusmørke bringer mig op strax. Tag dem, kiære Hr. Lieutenant, inden Fanden tar dem.

Tiende Scene.

En Pige. De Forrige.

Pigen. Med Tilladelse, hvilken af de gode Herrer er Hr. Lieutenant Trueman?

Truem. Det er mig.

Pigen. Behag at læse denne Billet. Jeg skal bede om at faae Svar tilbage. (Trueman læser.)

Ellis (til King). Men hvorfor vil du i det mindste ikke søge at komme i Sikkerhed?

King. Skiæbnen forfølger mig: at ville undflye den, er forgiæves. Jeg vil heller ikke vise den Ryggen: jeg har altid gaaet min Fiende i Møde som en Mand.

Jack. Ja det har De, splitte nig. Det har baade Monsiør og Minheer faaet at føle.

Truem. (til Pigen). Jeg kommer paa Timen. (Hun gaaer.) Hør King: see til du kan opholde dig her en halv Times Tiid endnu; eller lad mig vide paa Admiralitætskaffehuset, hvor du er bleven af. Om en halv Time skal du enten see mig eller høre fra mig.

(Han viser Ellis i Øret.)

King. Men hvad har du nu for igien? Vil du gaae fra mig i disse Omstændigheder?

Truem. Vil du at jeg skal blive her og see dig lide, synke og fortvivle? Vil du anmode din bedste Ven om at være et Vidne til det sidste Stød, din onde Skiæbne giver dig? Skulde jeg staae her med et bristende Hierte og slaae Hænderne sammen, naar jeg endnu kan giøre noget Retskaffent for dig?

King. Af hvad kan du vel giøre?

Truem. (river sig los og gaaer). Redde eller hevne dig, eller og døe.

King. Hævne mig eller og døe! — Trueman!

Ellis (til King). Lad ham gaae, min Broer, han veed nok hvad han gjør.

King (til Ellis). Men han har vel aldrig i Sinde at opsøge Cockburn for at slaaes med ham?

Ellevte Scene.

Kelly. De Forrige.

Kelly (til King). Er De Hr. Lieutenant King?

King. Ja, det er mig.

Kelly. Greven af Worthington beder, De vil gjøre ham den Ære, at spise hos ham til Middag. Hans Vogn venter efter Dem.

King. Han tar nok Feil, min Ven: han seer nok, jeg er ingen af dem, der kan spise hos Grever.

Kelly. Er De Hr. Lieutenant George King, som har ført Kutteren Basiliken, saa er mit Ærinde til Dem. Greven har noget magtpaaliggende at tale med Dem. De vil erfare, siger han, hvor en vis ung Person er kommet hen.

King (til Ellis). Det er uden Tvivl om min Lovise jeg skal faae Efterretning. Ak, min Ven, jeg føler nu først ret, hvor inderligen jeg elsker hende endnu. — Men kan jeg i denne Tilstand ——

Ellis. Ei hvad, Greven maae nok vide dine Omstændigheder. Gaae du kuns, min Broer.

King. Men Trueman?

Ellis. Jeg skal nok bie efter ham her i Parken.

(King og Kelly gaaer.)

Vel, min kiære Baadsmand, nu kommer hans Lieutenant nok ud af al sin Nød.

Jack. Fordi en Herre sender Bud efter ham? Nei, da vil jeg ikke lade det komme an derpaa. Nu gaaer jeg og seer jeg faaer fat paa den syndige Knapmager,

som vil lade ham sætte, og betaler ham de lumpne 26 Pund. Saa er han i det mindste af med den Dievel.

Ellis. Det behøves ikke. Greven hielper ham vist, naar han eengang tar sig af ham.

Jack. Men hvorfor skal en Greve gisre det meere end jeg?

Ellis. Det er de Stores Pligt, at hielpe de Smaa. Dertil har Himmelen given dem den Magt de har.

Jack. Jo,-jo. Er de Store sat til at hielpe paa de Smaa, saa gives der mange iblandt dem, splitte mig, som passer forbandet slet paa deres Post. Hvordanne synger vi ikke til Søes?

Til Ankers vi ride i Bølgerne blaa,
Korente:

Paa Landet der ride de Store de Smaa,
Excellente.

Paa Landet de Strømme saa tvert monne gaae,
Korente:

Det Værste gaaer altid ud over de Smaa,
Excellente.

Og Skam burde Jomfrue Justitia faae,
Korente:

Hun slipper de Store og revser de Smaa,
Excellente.

Ellis. Men glem ikke det sidste Vers:

Men Lykken de Kegler saa skrapt monne slaae,
Korente:

De Store de falde og Smaafolk de staae,
Excellente.

Femte Akt.

Scenen er en Sal i Grevens Pallads.

Første Scene.

Greven (i fuld Stads med Kaarde ved Siden). King.

Greven.

Jag ikke ilde op, Hr. Lieutenant, at jeg har ladet Dem bie. Jeg kommer i dette Øieblik først fra Slottet. Jeg kan lade Dem vide, at Deres Frøken Winning er her i London. Hun opholder sig paa et Sted, hvor hun er i fuldkommen Sikkerhed for sin Formynder, og lever ganske fornøiet. Men De har' uden Tvivl hørt om Frøken Maxwell, Admiralens Datter.

King. Ja, Mylord, alle de som har seet hende, roser hende som et Mønster paa alle Fruentimmerfuldkommenheder.

Greven. Vel, Hr. Lieutenant, denne unge Dame, som i Rigdom, Deilighed og Dyd er næsten uden Lige, har seet Dem i Parken, og fattet en heftig Kierlighed til Dem: hun har anmodet mig om, at tilbyde Dem hendes Haand og Hierte, tilligemed 4000 Pund Sterling aarlige Renter.

King. Mylord, jeg takker underdanigst for dette Tilbud; men De veed jeg elsker Frøken Winning, og aldrig kan elske nogen anden.

Greven. Det kommer an paa en Prøve. (Han gaaer til en Dør) Frøken Maxwell, behag at komme, see, og vinde Seier!

Anden Scene.

Frue Spencer (som Froken Maxwell).
De Forrige.

Frue Sp. (gior en Bevægelse, som hun vilde løbe til King og omfavne ham). George, min bedste George! Skal jeg da selv komme og bede om dit Hierte?

King. Siig De kuns reent ud, at De vil sætte min Forfængelighed paa Prøve. Hvor skulde jeg kunne troe, at en ung Dame af Deres Stand og Opdragelse vil saaledes tilbyde en Mandsperson sit Hierte?

Frue Sp. Ak! Kiærlighed undskylder alle Ting.

King. Men denne Kiærlighed er jeg ikke værd. De veed jo, at jeg allerede elsker en anden.

Frue Sp. Det veed jeg; men jeg haaber De vil ikke elske denne anden meere end mig, naar De erfarer hvad jeg kan og vil giøre for Dem.

King. Giør sig ingen Umage for min Skyld, min Frøken! Jeg er ingen stor Mand, men jeg er — en Mand.

Frue Sp. Jeg forstaaer Dem, og jeg roser denne ædle Stolthed. Men jeg vil giøre det for Dem, som den simmeste Ærekiærhed ikke skal forsmaae. Min Familie vil giøre sig en Fornøielse af at arbeide paa Deres Befordring.

King. Jeg takker underdanigst. Jeg bør ikke skylde min Forfremmelse til noget andet, end til de Tienester, jeg har giort Kongen.

Frue Sp. Men man har giort Dem Uret. Vedkommende skal indsee dette: for min Skyld —

King. Himmelen bevare mig for at faae Opreisning paa saadan en Maade! Nei Frøken, i en Æressag maae intet andet høres end Sagen selv, allermindst Fruentimmer.

Frue Sp. Vel, vel, der er nok endnu, som De ikke kan støde fra Dem, uden at være haard imod Deres Venner saavelsom mig. Overflødig Rigdom —

King. Behøver jeg ikke. Jeg og mine Lige kan være lykkelig uden at eie mange tusinde.

Frue Sp. Men om De ogsaa selv ikke trænger til dem, saa bør De dog ikke forkaste den Evne, Himmelen byder Dem, at gisre vel mod andre. De har endeel udvalgte og prøvede Venner, hvis Skiæbne ikke svarer til Deres Fortieneſter. Vilde det ikke være en sød Glæde for Dem, at holde dem skadesløs for Lykkens Ondskab?

Greven. Ypperligen talt, min Frøken!

King (bevæget). Ja, det vilde tilvisse. — Men, min ædelmodige Frøken, ingen af mine Venner vilde tage imod en Hielp, som jeg havde kiøbt paa min Æres og min Kiærligheds Bekostning.

Frue Sp. Paa Deres Æres Bekostning?

King. Visseligen. Var jeg ikke foragtelig, dersom jeg forlod den, jeg har svoren bestandig Kiærlighed til, uden Aarsag?

Frue Sp. O! en Smule Utroskab i Kiærlighed regnes ikke saa nøie hos en Officeer.

King. Og ham bør man allermindst tilgive stigt. Naar han giver den Fiende, som har søgt at dræbe ham, sit Ord, saa maae han holde det, ellers er han ingen Mand af Ære. Men et uskyldigt værgeløst Fruentimmer kan han gierne bedrage: det regner Verden ikke saa nøie. Artige Begreber om en Krigsmands Ære!

Tredie Scene.

Kelly. De Forrige.

(Kelly leverer Greven et Brev. Han læser det med Bevægelse.)

Frue Sp. (medens Greven læser). Ak! De allene kan gisre mig lykkelig med Deres Kiærlighed. (Hun træder til ham og lægger hans Haand paa sit Hierte.) O! du vilde ikke nægte mig den, søde George, dersom du kiendte mig ret. Kan du føle dette Hierte banke, uden at for-

nemme hvad det siger, uden at svare til den Røst, som kalder paa dig?

King (i megen Bevægelse). Min Frøken — jeg veed ikke selv, hvorledes — men det kunde være — farligt nok — at opholde mig her længere —— Mylord, jeg takker underdanigst for den Ære, De havde —

(Greven nikker til Kelly som gaaer.)

Greven. Nei, kiære Hr. Lieutenant, De maae ikke gaae endnu. Denne unge Dame indseer nok selv, det er umueligt at vinde Deres Hierte: og jeg har nu noget ganske andet at fortælle Dem. Jeg faaer i dette Øieblik Efterretning, at Lieutenant James Cockburn har for Deres Skyld havt en Rencontre —

King. Det har uden Tvivl været een af mine Venner, som har villet hævne mig paa denne Nederdrægtige. Men jeg beklager, at han har sat sit Liv i Vove, ved at slaaes med een, som ikke var saa megen Ære værd.

Greven. Han vil ikke være Dem længere i Veien. Han er død.

King. Død? — Gode Gud! — Vel, Mylord, saa er jeg forsonet med ham. Det er vel sandt, han kan ikke meere lade mig vederfares Ret: og jeg kommer maaskee til at lide min heele Levetiid under den Klik, han har sat paa mig; men er han død, saa bør alting være glemt, som han har giort mig imod. — Men hvem var den han faldt for, Mylord?

Greven. Deres gode Ven, Trueman.

King. Trueman! O! han sagde det nok, han sagde det nok!

Greven. Ja! Han har søgt den anden, da han gik fra Dem i Parken, og har villet nøde ham til at erklære, at han havde giort Dem Uret. Derover ere de kommen til at slaaes, og Cockburn er bleven paa Pladsen.

King. Og Trueman?

Greven. Er bleven greben, og sidder for det første hos een af Rettens Betientere.

King (for sig). Min Ven, min bedste Ven, hvad har du giort! hvad har du giort! For at hævne mig, har du giort dig ulykkelig! Du har villet redde min Ære, og har sønderhoret mit Hierte. O! kunde jeg frelse dig med mit Blod, med mit Hierteblod —

Greven. De kan redde ham med langt mindre.

King. Kan jeg frelse ham? Kan jeg, Mylord? O tael! siig, hvad skal jeg giøre, hvad skal jeg opofre for ham?

Greven. Deres Kiærlighed til den deilige Loviſe Winning.

King. Hvorledes? Jeg skulde holde op at elske min Loviſe, og det kalder De langt mindre, end at midste Livet! Men hvem fordrer dette Offer?

Greven. Behag allene at høre. En Kavaleer, jeg elsker som mig selv, er bleven indtagen af Frøken Winnings Yndigheder, og kan ikke leve uden at eie hende. Han veed, at De holder ikke mindre af Lieutenant Truemman, end af Deres Loviſe. Han har erfaret, i hvilken Ulykke og Fare Deres redelige Ven har styrtet sig: og han betiener sig af denne Leilighed, at opnaae sit Ønske. Dersom De vil give ham Deres skriftlige Beviis, at De vil afstaae Frøken Winning til ham, ifald han kan vinde hendes Hierte, saa skal Deres Ven inden en halv Time komme ud af Rettens Hænder. Med 500 Pund underkiøber han den Rettens Betient, som har ham under Forvaring; og endnu 500 Pund staaer til Truemans Tieneste, for at komme ud af Landet. Men her er ingen Tiid at spilde; thi kommer han først til Fængslet, saa er der ingen Mueligheд meere at redde ham.

King. Men meener De, at min Loviſe kan leve lykkelig med denne Kavaleer?

Greven. Ja visseligen. Hun, har allerede seet ham, og tilkiendegivet en særdeles Høiagtelse for ham.

King. Maae jeg bede om Pen og Blæk, Mylord, saa skal jeg skrive hvad De befaler.

Greven (viser ham til Skriverbordet). Der er Anstalter. Behag at sæt sig.

(King sætter sig, tager Papiir for sig og dypper en Pen.)

Vær nu saa artig og skriv. Jeg undertegnede George King — Lieutenant i Søetaten — erklærer herved — at al Forbindelse — og Forpligtelse — imellem mig og Frøken Louise Winning — er ophævet — og at hun har Frihed til — at indgaae en anden Forbindelse — med Charles Belford — Greve af Worthington —

King (springer op). Med Dem, Mylord? Hvad? Er det Dem selv, som elsker hende?

Greven. Ja, det er mig selv. Jeg har ikke været i Stand til at imodstaae —

King. Himmel og Jord! hvad hører jeg? Mylord, De har jo en Gemalinde?

Greven. Ganske sandt. Men hvad hindrer det? En Mand af min Stand kan gierne have en Gemalinde, og leve med hende i den største Harmonie, og alligevel elske et yndigt Fruentimmer uden om.

King. Og saadant et yndigt Fruentimmer uden om tænker De at finde i min Louise? Til saadan en Forbindelse skulde hun give sit Samtykke?

Greven. Ganske vist. Jeg har allerde sonderet hende, og haaber —

King. Mylord, dette gaaer for vidt. De maae være saa høi og mægtig som De være vil, saa taaler jeg ikke, at De vanærer den Person, som jeg elsker og agter saa høit.

Greven. Men vanærer jeg hende?

King. Ja, De vanærer hende ved at paadigte hende Nedrigheder, som hun umueligen kan begaae.

Greven. Kiære Hr. Lieutenant, De kan forlade Dem til, jeg siger Dem den reene Sandhed. De veed

jo det ſmukke Kiøn er foranderligt: og en ringe Ting kan undertiden give deres Tilbøielighed en anden Vending.

King. Om tuſind kan være ſaa foranderlige, ſaa kan Loviſe Winning ikke. Jeg har kiendt hende fra hendes Ungdom af. Hun har altid været den dydigſte Pige, den uſkyldigſte Engel, Gud har ſkabt. Det er umueligt, hun kunde falde ſaa dybt.

Greven. Men hvad vil De ſige, naar De hører det af hendes egen Mund, naar hun tilſtaaer i Deres Nærværelſe, hun ønſker intet andet, end at kunne overgive ſig til mig?

King. Naar hun giør det, ſaa vil jeg ikke troe mine egne Øine.

Greven. Det faaer vi da at ſee. (Han gaaer til Døren) Min deilige Frøken, behag at komme frem, for at overbeviſe denne Vantroe.

Fierde Scene.

Frøken Loviſe (føres frem af Greven). De Forrige.

King (løber til og vil omfavne hende). Min Loviſe, min dyrebare Loviſe, ſkal jeg ſee dig her? —

Greven (træder imellem dem). Nei, Hr. Lieutenant, lad først denne Deilige dømme os imellem. Min søde Frøken, lad Deres Hierte tale. Ønſker De ikke, at Lieutenanten ikke meere maae tænke paa Dem? Giver De ham ikke gierne Frihed, at tilvende en anden ſin Kiærlighed?

(Frøken Loviſe kaſter ſig ſkamfuld i Grevens Arme).

Greven. Troer De nu Deres egne Øine?

King. Ja, Mylord, jeg troer Dem. Men tænk ikke jeg troer, at dette gaaer rigtig til. Nei, det er ikke den ſamme dydige Loviſe Winning meere, ſom jeg har kiendt og tilbedet ſaa længe. Det er en anden. De har omſkabt hende. Ved de ſorte Konſter, ſom ſaa mange Store veed at bruge, har De blindet hende, og giort hende forrykt. — Loviſe, Loviſe, min evigelſkede

Lovi-

Loviſe! ſkal jeg da finde dig igien, for at ſee dig i ſaadan en Tilſtand, uden Dyd, uden Ære, uden Skam!

(Frøkenen ſkiuler ſit Ansigt paa Grevens Bryſt.)

For din Elſkers, din Trolovedes Øine kaſter du dig i en gift Mands Arme, og bliver et villigt Rov for den nedrigſte og gruſomſte Forføring! O du, ſom var den værdigſte iblandt dit Kiøn, du, ſom kunde giort den Høieſte lykkelig, hvor dybt, hvor dybt er du falden! Loviſe, Loviſe! ſkuide du da ogſaa blive et Redſkab i en uforſonlig Skiæbnes Haand, til at ſønderknuſe mig? Skulde det haardeſte Slag komme fra dig? Dog, jeg bør ikke bebreide dig noget, arme forraadte Uſkyldighed! Nei, det er Dem, Mylord, ſom er hendes Morder; det er i Deres fordømte Snarer, at denne dydige Pige er faldet! De har ſkilt hende ved alting! Men tænk ikke, at De ſkal høſte Frugten af Deres Rænker og gotte Dem med dette Rov! Livet er mig forhadt: jeg vil ikke overleve denne bittre pinefulde Dag! Men jeg vil tage min Loviſes og min Banemand med: jeg vil gaae ud af Verden med den Trøſt, at jeg har hævnet Uſkyldighed og afmægtige Love! (Han trækker Kaarden.) Værg dig, Uhyre! og lad mig ſee, om du er ligeſaa kiæk ſom du er umenneſkelig!

(Froken Loviſe og Frue Spencer falde ham om Halſen og holde ham, og ſige begge paa eengang:)

Frue Sp. George, George, hvad vil du giøre?

Frøken L. Min bedſte Ven, du tar feil.

King (vil ſlide ſig los). Slipper mig, om I har den ringeſte Medlidenhed, ſaa ſlipper mig. — Mylord, vær Kavaleer nok til at forſvare Dem ſelv. Lad dog ikke Fruentimmer være Deres Skiul!

Greven. Bedſte, ædelſte Mand, jeg vil trække, jeg vil ſlaaes, derſom De allene vil have Taalmodighed og Koldſindighed nok —

King. Taalmodighed, Koldſindighed i ſaadan en Tilſtand! Træk, ſiger jeg, eller jeg dræber Dem paa Stedet!

Frøke-

Frøkenen. Men hør ham dog, min bedste, dyrebareste Ven ——

King. Din bedste, dyrebareste Ven? Grusomme Louise! kan du have det Hierte, baade at spotte og bedrage mig?

Frøkenen. Og kan du have det Hierte at troe, din Louise var i Stand til at bedrage dig for Alvor? Af vidste du allene, hvad min Siel har følt under denne pinefulde Prøve!

King. Louise! jeg besværger dig, læg ikke den ene Grusomhed til den anden: spot mig ikke i en Smerte, du selv har forvoldt!

Frøkenen. Jeg spotter dig ikke. Gud! hvor kunde jeg det? Nei, min bedste, elskede George, det var allene en Prøve.

Frue Sp. Ja, det var altsammen opdigtet; Greven har allene villet sætte Deres Ære og Kiærlighed paa Prøve.

Greven. Ja, min Ven, jeg forsikrer Dem paa min Ære, det var altsammen overlagt.

Femte Scene.

Kelly. De Forrige.

Kelly (sagte til Greven). Mylord, Grevinden og Lady Fanny er kommen hiem.

(Greven viser til ham.)

Frøkenen. Du staaer jo som en Støtte, min allerkiæreste George! tvivler du endnu?

King. Hvad kan jeg andet? Bør jeg ikke holde denne Prøve for en Drøm?

Frue Sp. Og denne Drøm er endnu ikke til Ende: det bedste er tilbage.

(Kelly gaaer.)

Greven. Nei, redelige Mand! det har allene været en Prøve, hvori baade De og denne udvalgte Pige

har

har viist Dem saa ædel og uforanderlig, som det reeneste Guld. Den Time er kommen, da Deres dydige og trofaste Kiærlighed skal belønnes. Der mangler allene Formynderens Tilladelse; men den skal jeg nok tilveiebringe: jeg venter ham hvert Øieblik.

Frue Sp. Naa! Hvortil skal dette blanke Sværd endnu?

(King stikker Kaarden i Skeden.)

Frøken (til King). Ja, George, den ædelmodigste Mand paa Jorden, vor bedste Velgiører, har vi begge holdt for vor Fiende.

King. Og jeg vilde forgribe mig paa ham!

Greven. Men De vidste jo heller ikke andet, end at jeg var det værd! Nei, denne Scene ventede vi: var det ikke kommet dertil, saa havde den heele Prøve ikke duet. Havde De roeligen taalt, at den De elskede, at saadan en Engel var bleven forført, saa havde De tabt min Høiagtelse.

Siette Scene.

Grevinden. Lady Fanny. De Forrige.

(Begge Damer komme sagte ind, og blive staaende bag paa Theatret.)

Greven (bliver ved uden at see dem). Men lad os nu ikke meere tale derom. (Han lægger deres Hænder sammen.) Lad mig være den første, som foreener Dem. Men lad ogsaa den reene Lyst, som De nu smager, udslette Ihukommelsen af alle de Lidelser, som jeg har forvoldt Dem!

(King og Froken Louise omfavne hinanden uden at tale. Greven vender sig til Frue Spencer og taler i det stumme Sprog med hende.)

Grevinden (sagte til Lady Fanny). Ja, det er hende, det er hende. Min Gud, skulde han allene villet prøve mig!

Lady F. (noget høiere). De er for godtroende, Kousine.

Greven.

Greven (seer sig om). Myladies, De kommer som De var kaldet. Min Ven, Hr. Lieutenant King, som De seer her, een af de værdigste Mænd jeg kiender, elsker Sir Arthurs smukke Myndling, denne Frøken Winning —

Lady F. Hvad hører jeg? Er hun det unge Fruentimmer, som min Mand havde sendt ud paa Landet, for at —

Greven. For at sælge hende til en fattig Mand af Stand. Men jeg har hentet hende til Staden, for at bevirke en Foreening, som Sir Arthur hindrede af slette Hensigter.

Lady F. (falder ham om Halsen). Lad mig omfavne Dem, Mylord! Lad mig takke Dem med dette Kys for det Puds, De har spillet den Utaknemmelige. Han har holdt alting skiult for mig: jeg maatte ikke engang faae denne deilige Pige at see. Men hvorfor har De selv giort en Hemmelighed af denne Sag, og spillet saadan en Komedie med min Kousine og mig?

Greven. Allene for at sætte min bedste Amalies Hierte paa Prøve; for at erfare, hvorledes hun vilde forholde sig i den haardeste Fristelse, hvori en dydig Gemalinde, der har de ømmeste Følelser af Ære og Kiærlighed, kan komme.

Grevinden (kaster sig i Grevens Arme). Jeg haaber, min dyrebareste Greve, denne Prøve er ikke faldet ud til Deres Misfornøielse. Og jeg takker Dem for denne nye Leilighed De har givet mig, til at lægge min Kiærlighed for Dagen. Jeg kan ikke give saa kraftigt Beviis paa den, som mit Hierte ønsker.

Greven. Det var en smertelig, men en overbevisende og herlig Prøve. Ak, min Amalia! jeg havde ikke troet, jeg kunde elske Dem meere endnu, end jeg allerede giorde; men jeg har fundet, at De ikke blot kan vinde og beholde et Hierte, men ogsaa fornye og forøge Deres Seier.

Syvende Scene.

Lord Bellamy. De Forrige.

Greven (fører King til Lord Bellamy). Mylord, jeg har den Ære at forestille Dem en Mand, som er bleven fornærmet af Lord Rosmond.

King (til Greven). O, Mylord! jeg tør haabe, det er nok een af Deres Prøver?

Lord B. (omfavner King). Lad mig trykke Dem til mit Bryst, redelige og ærekiære Mand. Lord Rosmond sagde, De skulde høste Frugterne af Deres Vrangvillighed: det er min Høiagtelse og mit Venskab.

Ottende Scene.

Kelly. De Forrige.

Kelly. Der er kommen en Portechaise med en maskeret Person, som ønsker at tale med Greven allene.

Greven. Det er uden Tvivl Sir Arthur.

Lady F. Min Mand maskeret saa til Dags? Hvad for Fiads er nu det igien?

Lord B. Ja det er ham. Jeg har selv hiulpet til at udstafere ham.

Greven. Saa maae jeg bede Dem trine ind i Salen. (Til Kelly) Bed ham komme ind.

(De gaae.)

Niende Scene.

Sir Arthur. Greven.

(Sir Arthur er maskeret i en hvid grøsk Fruentimmerdragt, overalt bemalet med Hierter: med et lille Orgelværk under Armen. Han gaaer op og ned og viser sig fra alle Sider, og spiller paa Orgelværket uden at tale.)

Greven. Men hvilken ypperlig Idee har De ikke havt, Sir Arthur! De er jo den levende Følsomhed. Overalt Hierter, og et Orgelværk, som viser Følsomheds søde Monotonie!

Sir

Sir A. Ganske rigtig, Mylord. De har en Penetration uden Lige. Ja jeg har besluttet at forestille den yndigste af alle Dyder, Følsomhed. Mylord Bellamy har bæret denne Idee med sit Bifald: og jeg tør smigre mig, der skal ikke være mange Masker i Aften, som er meere karakteristiske end denne.

Greven. Nei, den passer i alle Maader til Deres Karakteer. Men hvorfor har De nu allerede taget denne Dragt paa? Det er jo for tilig.

Sir A. Ja visseligen er det for tilig; men jeg var alt for begierlig efter at lade Dem see, hvad for en heldig Idee jeg har havt.

Tiende Scene.

De Forrige. Grevinden. Lord Bellamy. Lady Fanny. Frøkenen. Frue Spencer.

(De to sidste holde sig noget tilbage.)

Greven. O kom, Myladies, og see den levende Følsomhed! De har nok hørt den tale, men nu kan De see og betragte den.

Lady F. Men vil De troe, hun skal ikke tale saalænge jeg er her?

Grevinden. Det kommer an paa en Prøve. Følsomhed, hvad siger du, naar du seer et Par forenede Hierter, som ere lykkelige i hinanden?

(Sir Arthur spiller en Arie.)

Lady F. Seer De? — Følsomhed, hvad siger du, naar du seer et ulykkaligt Ægteskab?

(Han spiller den samme Arie.)

Lady F. Jeg veed du har kun een Tone: det hører til Følsomhed. Men lad mig dog see dig ret i Ansigtet. (Hun river Masken af ham.) Jh! er det ikke som jeg tænkte, Sir Arthur Bubble i egen Person? Aha! Var det derfor jeg skulde spise allene hiemme, at De kunde sværme?

Greven (til Lady Fanny). Det er min Skyld, Lady Fanny, men jeg skal tilfredsstille Dem. — Sir Arthur,

vi har ventet efter Dem med Smerte. Vi haaber, De lader sig overtale til at give Deres Samtykke, til Frøken Winnings Foreening med sin trofaste Elsker.

Sir A. En trofast Elsker er han, deri har De ganske og aldeles Ret; men at give denne Tilladelse, det lader sig umueligen gjøre.

Lady F. Og jeg siger, det skal lade sig gjøre. Hvad kan De have imod dette Giftermaal, min naadige Herre?

Sir A. Iblandt andet dette, at De befaler mig det i denne myndige Tone. Min naadige Frue maae vide, at jeg føler mig selv, at jeg er en Mand.

Lady F. Ja det var at ønske, De altid havde følt Dem selv, at De altid havde været en Mand: saa havde jeg ikke havt saa mange ubehagelige Øieblik.

Grevinden. Men, kiære Sir Arthur, naar vi nu alle saa indstændigen beder derom? Kan De nægte os og sig selv den søde Fornøielse, at gjøre et værdigt Par lykkeligt?

Sir A. At gjøre et værdigt Par lykkeligt er en sød Fornøielse: deri bifalder jeg Dem underdanigst; men det er plat umueligt ——

Greven (til Frøkenen). Kom frem da, Frøken Winning, og see om De kan bevæge Deres Formynders haarde Hierte.

Frøkenen. Ak Mylord! naar saa høie og kraftige Talsmænd ikke har kunnet udrette noget, saa taber jeg alt Haab.

Sir A. (til Frøkenen). Men hvorledes er hun kommen her, Mammeselle?

Greven. Det skal De faae at vide, naar De har givet Deres Samtykke.

Sir A. Jeg kan paa min Ære ikke.

Greven. Og af hvad Aarsag?

Sir A. Det maae for det første blive en Hemmelighed.

Gre-

Greven. Bedſte Ven, lad ſig dog overtale!

Lady F. De ſkal ſee han gior det ikke. Nei, naar det gielder om at giøre mig en Fornøielſe, ſaa kan han aldrig.

Grevinden. Jeg beſværger Dem, Sir Arthur, nægt mig ikke denne Glæde!

Frue Sp. Sir Arthur, her ſeer De endnu een, ſom De vilde høiligen forpligte.

Frøkenen. Og jeg vil bede Dem paa mine Knæe, om det kan bevæge Dem.

Lord B. Vær nu dog ikke ſaa umenneſkelig, Sir Arthur. Hvad ſkal man dømme om Deres ædle Følelſer, naar De kan være ſaa haard?

Sir A. De har ganſke og aldeles Ret; men De veed jeg kan ikke.

Grevinden. Sir Arthur, jeg ſkal aldrig ſee Dem meere, derſom De viſer ſig ſaa ubarmhiertig.

Lady F. De ſkal ſee hvad jeg kan giøre, naar De driver mig til det Yderſte.

Greven. Nægter De os denne Tilladelſe, ſaa bliver der intet af Maſkeraden.

Lord B. Og jeg tar alle mine Løfter tilbage.

Sir A. (for ſig). Jeg Ulykſalige, hvad har jeg giort! Forbandede gamle Slange, du ſkiller mig ved den ſtørſte Lykke i Verden! Naar ſkal jeg eengang bryde dine Troldomsbaand?

Greven. Sir Arthur, jeg gietter mig til, hvori den Umuelighed, at fornøie os, beſtaaer. Men derſom vi ſkiller Dem for evig ved den Furie, ſom har Dem under Pidſken, derſom vi giver Dem Deres fuldkomne Frihed igien, vil De da tillade denne Foreening?

Sir A. Ja med Glæde, Mylord, med Glæde.

Greven (fører ham til Skriverbordet). Giv da Deres Samtykke, og lad os raade for Reſten.

(Sir Arthur ſætter ſig hen og ſkriver.)

Ellevte Scene.

Kelly. De Forrige.

Kelly (til Greven). To Søofficerer, Lieutenant Ellis og Trueman.

King.
Frue Sp. } Trueman!

Greven. Bed dem komme ind.

(Kelly gaaer.)

Frue Sp. (i det hun gaaer tilside). Mylord, jeg stoler paa Deres Løfte.

Tolvte Scene.

Trueman. Ellis. De Forrige.

Ellis (til Greven). Mylord, min Ven og jeg tar os den underdanige Frihed, at søge hos Dem en ulykkelig Søofficeer, som vi kan bringe en glædelig Tidende.

Truem. Mylord, med Deres Tilladelse. (Han falder King om Halsen.) Min Broer, du skal erkiende, at jeg er din Ven, og at Richard Trueman ikke lover meere end han kan holde. See her (han leverer ham et Papiir), her har du en skriftlig Tilladelse at ægte din Louise. Nu faaer du baade den du elsker og kommer ud af al din Nød. Nu kan du give alle dine Fiender Fanden.

King. Men hvorledes er du kommen til denne Tilladelse?

Truem. Der er du igien med dine Spørgsmaal. Jeg er kommen til den paa en ærlig Maade; jeg har kiøbt den.

Ellis. Og dyrt nok. Han har given sin heele timelige Lykkalighed for den. Han har giort sig ulykkelig paa Livstiid, for at giøre dig lykkelig.

Truem. Staae nu ikke her og pasiar om det. Hvad der er giort er giort: og jeg fortryder det ikke, naar min bedste Ven er bleven hiulpen. (Han omfavner ham) Farvel, George, farvel. Jeg vil ønske, det maae altid

gaae

gaae dig vel, og du vil tænke undertiden paa den arme Trueman. (Han vil gaae.)

King (holder ham tilbage). Men hvad er alt dette? Trueman, dølg intet, eller jeg river din Foræring itu.

Truem. For Guds Skyld ikke. Den har kostet mig for meget dertil. Hør, den gamle Kaper, Frue Cunningham, havde faaet den fra den Hans Nar, som du veed, for en Maskeradebillet. Hun lovede mig jeg skulde faae den, naar jeg vilde tage hende. Da jeg nu saae, der var ingen anden Redning meere for dig, og min Sarah var død, saa gik jeg hen og overgav mig til den Satan, og fik Seddelen. Jeg har selv skreven dit Navn midt imellem det andet.

Greven. Det var en ædelmodig Handling, Hr. Lieutenant.

Truem. Jeg har ikke giort det af Ædelmodighed, Mylord, men af Kiærlighed til en Ven. Jeg har altid elsket ham som en Broer.

Greven. Det er meere end broderlig Kiærlighed, De har viist imod ham. Men det gior mig ondt, at De har opofret saa meget, uden at det var fornødent.

Truem. Hvad siger De, uden at det var fornødent?

Greven. Ja visseligen. Der sidder Frøkenens Formynder og giver den samme Tilladelse.

Truem. Hvordanne? Dette brogede Spøgelse er hendes Formynder?

Greven. Ja det er ham. De har derved ikke allene giort sig selv ulykkelig, men ogsaa bedrøvet en elskværdig Enke, som er kommen fra Vestindien, for at tilbyde Dem sin Haand?

Truem. Sara King? Men hun er jo død?

King. Min Søster er jo druknet?

Greven. Intet mindre! Der staaer hun i egen Person og ved fuldkommen Velbefindende.

Frue Sp. (i det hun træder frem). Ja min Trueman, ja min George, her seer I jeres lykkelige Sara.

Truem. Min dyrebare Sara i Live endnu, og paa dette Sted?

King. Hvorledes? Denne Frøken Maxwell er min Søster?

Frøkenen. Ja, det er hende. Jeg har allerede vidst det i et Par Timer. Hun har været i London siden forleden Mandag, og Greven har bedt hende skiule sig, for at see, hvorledes du og Trueman vilde finde jer i hendes foregivne Død.

King. Og ingen af dem har villet glæde mig med denne Opdagelse? Grusomme! De har funden Fornøielse i at see mig lide!

Frue Sp. O min Broer, vi har giort Vold paa os selv for at tie. Greven har sat vor Stiltienhed paa Prøve: og vi maatte gisre vort Kiøn Ære.

Grevinden. Men hvorledes gik det til, at to Søskende ikke kiendte hverandre?

Frue Sp. O, Mylady, det er heele 20 Aar siden, at vi har seet hverandre.

Greven. Men Hr. Lieutenant Trueman, De seer, hvad De nu har tabt ved en overilet Nidkiærhed at tiene Deres Ven. I Stedet for Deres tilbedte Sara har De nu faaet en gammel Drage, og altsammen uden at det kommer Deres Ven til den ringeste Nytte.

Truem. Mylord, jeg veed og føler hvad jeg har tabt; men derfor fortryder jeg ikke, hvad jeg har giort. Jeg har efterkommet en redelig Mands Pligt; jeg har holdt mit Løfte; jeg har opfyldt min Skyldighed imod en Ven; jeg har givet det sidste jeg havde i Verden, min Frihed og mit Sinds Lyksalighed, bort, for at redde ham. At hans Søster ikke var død, det kunde jeg ikke vide. Altsaa har jeg intet at bebreide mig.

Greven. De er dog ikke allerede bleven viet til den anden?

Truem.

Truem. Nei; men jeg er saa godt som viet til hende. Jeg har givet mit Ord, jeg skal ægte hende inden Aften.

Greven. O! naar De ikke er viet til hende —

Truem. Mylord, jeg siger jeg har given mit Ord, jeg har givet hende min Haand derpaa.

Greven. Jeg tænkte, De havde i det mindste svoren hende det til. Men er der ingen eedelig Forsikring, saa —

Truem. Den som bryder sit Ord, holder neppe sin Eed: og hvor Troe og Love ikke meere agtes, der seer det slet ud. Jeg giver aldrig mit Løfte uden Overlæg; men naar jeg giver det, saa maae det holdes, det koste hvad det vil.

Greven. Men vil De opofre Deres heele timelige Lyksalighed til saadan en overflødig Betænkning? De bliver altid en Mand af Ære, endskiønt De ikke holder hvad De har lovet saadant et Fruentimmer.

Truem. O! naar det gielder om at opfylde en Forpligtelse, maae man ikke spørge om, hvem og hvad og hvorfor, ellers kan man altid hitte Udflugter.

Greven. Men betænk, at dette Løfte er givet paa en Maade, som efter Lovene slet ikke kan binde. Der var maaskee ikke eet Vidne tilstede?

Truem. Efter Lovene! Hahaha! Ligesom man kunde gierne være en Skielm, naar man allene ikke bliver det efter Lovene! Nei, Mylord, der var ingen anden tilstede end hun — og jeg. Richard Trueman var tilstede.

Grevinden. Men kan De sige nei, naar vi alle, naar den, De elsker saa høit, selv beder Dem?

Frue Sp. Ja, Trueman, naar du taber mig, og jeg taber dig, er det da ikke din egen Skyld? Hvad er det andet end overdreven Ordholdenhed, romanagtig Ærekiærhed? Ak, min Ven, min elskede Trueman, for vor Kiærligheds, vor trofaste Kiærligheds Skyld,

lad dig bevæge! Vanær mig ikke, ved at opofre mig til en — Ah! jeg kan ikke sige meere!

Truem. Min bedste, dyrebareste Sara, jeg elsker dig og skal altid elske dig meere, end mig selv. Jeg skal aldrig glemme, hvor lykkelig jeg kunde bleven med dig, og aldrig høre op at ønske det maae gaae dig vel. Gud veed, hvor kiær du er mig, og hvor gierne jeg vilde kiøbe mig løs med mit Blod. Men min Ære bør være mig endnu kiærere end du: ja jeg var ikke værd, at du nogen Tiid havde elsket mig, dersom jeg kunde være saa nedrig at bryde et Løfte, hvorpaa jeg har sat min Ære til Pant.

King. Men taaler din Ære, at du gifter dig med saadan en Kiselinke?

Lady F. Ganske rigtig, Hr. Lieutenant, en Kiselinke. O! jeg holder af disse Ssemænd: de kalder altid en Ting ved sit rette Navn.

Truem. (til King). Det vidste jeg altsammen. Men skiønt hendes Dyd er noget tvetydig, saa er hun dog ingen berygtet Skiøge. Og jeg kunde ikke taale den Tanke, at see min bedste Ven i Verden vansmægte i et Fængsel, og omkomme af Mangel og Græmmelse. Da alt Haab var forbi, gav jeg mig Fanden i Vold for at redde ham, og derefter — at døe. Ja at døe, men ikke for min egen Haand. Nei, i denne Aften endnu, naar jeg har indfriet mit Pant, min Ære, gaaer jeg bort for at tage Tieneste paa den første Kaper der løber ud.

Lord B. Men De har dog forpligtet Dem til at blive hendes Mand?

Truem. Nei, Mylord. Jeg har ikke forpligtet mig til andet end at ægte hende. Naar Vielsen er forbi, saa har jeg opfyldt hvad jeg har lovet. Det har jeg udtrykkeligen sagt hende forud; men hun tænker hun skal nok holde mig. At leve med hende! Hvor kunde De tænke saadant om mig?

Frue Sp. (til Greven). Ak! han er ubøielig. Mylord, Mylord, hvad har De giort! Hvilket ulykkeligt

Udfald

Udfald faaer ikke denne Prøve! Alt dette er Deres Paafund, Deres Gierning!

Greven. Giv ſig tilfreds, der er Raad endnu. (Til Trueman) Men naar hun nu ſelv frikiender Dem, Hr. Lieutenant?

Truem. Hvorledes ſkulde det gaae til?

Grevinden. Vi vil alle give hende ſaa mange gode Ord, at hun ſkal lade ſig overtale.

Lady F. Jo mænd! ſaa kiender De ſaadanne Harpyer ikke ret.

Sir A. Nei, hun har ikke meere af Menneſkekiærlighed og ædle Følelſer end en Steen.

Greven. Bøn udretter viſt ikke noget hos hende: men vi vil ranſonnere ham med Penge.

Frue Sp. Lad hende forlange ſaa meget hun vil: hun ſkal faae, om det var min halve Formue.

Trettende Scene.

Kelly. De Forrige.

Kelly. Et Fruentimmer, ſom kalder ſig Frue Cunningham, beder Hr. Lieutenant Trueman erindre ſit Løfte.

Greven. O lad hende komme ind.

(Kelly gaaer.)

Sir A. Men hvortil behøves det, at denne Furie ſkal komme ind? Det vil viſt give en Scene.

Fiortende Scene.

Frue Cunningham. De Forrige.

Frue C. Mylord, jeg beder underdanigſt De tillader, at jeg kommer og henter en Deſerteur.

Greven. De kunde ikke anſee ham ſom Deſerteur, ſaa længe han ikke har ſvoret til Fanen. Han er ikke meere end Rekrut endnu.

Lady

Lady F. (til Lord Bellamy). Men hun miſter nok heller den bedſte Fløimand i Regimentet, end ſaadan en Rekrut.

Sir A. (til Lady Fanny). For Himlens Skyld, min Bedſte, lad mig blive uden for.

Frue C. Jeg veed hvilken Fløimand De meener, Lady Fanny. Ham vil jeg gierne aflevere til Dem. Han er ikke god til andet end Invalid.

Greven. Men kunde man ikke kiøbe Rekruten løs? De behager allene at ſige hvad hans Afſked ſkal koſte, ſaa ſkal De faae Pengene ſtrax.

Frue C. Nei, Mylord, De faaer ham ikke løs, om De ſaa bød mig mange tuſinde. Han er mig kiærere end Penge. — Min lille Trueman, din Tiid er udløbet, min ſøde Ven. Jeg har holdt mit Ord: hold du nu dit.

Frue Sp. Men her ſeer De en Perſon, ſom har en ældre Fordring paa hans Hierte end De.

Frue C. O! hans Hierte maae De gierne beholde, naar jeg kuns beholder det Øvrige.

Lady F. Der kan man ſee, hvor delikat ſaadant et Menneſkes Kiærlighed er. Det er intet andet end en brutal Drift.

Frue C. Brutal, Lady Fanny? Jeg vil frabede mig Deres Brutaliteter. Hvem ſeer De mig an for? Jeg er ligeſaavel af Stand ſom De. En Doktors Enke —

Greven. Frue Doktorinde, ſkal jeg raade Dem, ſaa holder De ſig i Deres Skranker, tar imod en god Sum Penge, og frafalder Deres Ret paa Lieutenant Truemans Perſon.

Frue C. Mylord, jeg takker underdanigſt for Deres gode Raad. Men om De vilde give mig 10000 og 20000, ſaa tog jeg ikke imod dem. Jeg trænger ikke til Penge: jeg elſker min lille Søemand: og jeg ſeer at det ærgrer viſſe Perſoner, at jeg faaer ham. Aarſager nok, hvorfor jeg maae være ſaa uhøflig at ſige nei.

Truem. Nei det er forgieves. Overlad mig kuns til min Skiæbne.

(Han gaaer til Frue Spencer, King, Loviſe og Ellis, og tar en ſtum Afſked.)

Frue Sp. (bitter til Greven, ſom ſtaaer i Tanker). Vel Mylord, hvad ſiger De nu?

Grevinden (til Lord Bellamy). Det er dog beklageligt, at hun vil heller ikke lade ſig bevæge.

Lord B. Ja, jeg frygter diſſe to Elſkende vil komme til kort ved Grevens Experimenter.

Lady F. Men det Værſte er dog dette, at ſaadant et Kreatur ſkal triumfere.

Greven. Dertil ſkal det ikke komme. (Til Frue Cunningham) Uhyre, det er Tiid at hugge den Knude itu, ſom du ikke vil lade løſe. (Han gaaer til Døren) Macleech!

Ellis. Jeg ſkal kalde paa ham, Mylord.

(Han gaaer.)

Femtende Scene.

Macleech. De Forrige.

Frue Cunn. (det første hun ſeer ham). Uh! hvad ſeer jeg! (Hun falder paa en Stoel i Beſvimelſe.)

Greven. Macleech, nu ſkal I ſee i hvilken vigtig Anledning jeg har ladet jer komme. — I har havt en Kone?

Macleech. Ja, Mylord, til min Straf har jeg havt een. Det var det afſkyeligſte Skarn, Jorden har baaren. Jeg har giort alt, hvad en brav Mand kunde og burde giøre, for at bringe hende til rette. Jeg har pidſket hende til Blodet, jeg har ladet hende ſulte: altſammen uden Nytte. Tilſidſt løb den Dievel fra mig, og tog alt hvad jeg havde ſamlet ſom en ærlig Mand i mit Anſigtes Sveed. O maatte jeg dog leve den Dag, at jeg fik fat paa dette Afſkum af en Qvinde!

Gre-

Greven. Vil I love mig at reise strax over til Frankerige med hende, saa skal I faae hende i jeres Magt.

Macleech. Med den største Glæde, Mylord. Jeg tar i Aften endnu et Par Pladser i Postkareten til Dover. Jeg kunde reise til Verdens Ende for at hævne mig paa denne Djevel.

Greven. Vel; der er hun. Tag hende.

Macleech. Ak er du der? Er jeg eengang bleven saa lykkelig at finde dig igien? Jeg troer jeg græder af Glæde. Ja troe kuns, intet i Verden skal skille os fra hverandre anden gang.

Lady F. Hm! Endogsaa denne Vildmand føler Naturens Magt, og hans Had forvandler sig i Glæde, da han finder en Kone! Men en følsom —

Macleech. Forlad mig det, Mylady; jeg glæder mig ikke fordi jeg finder min Kone, men fordi jeg har min Tyv.

Frue C. (vaagnende). Jeg er hverken din Kone eller din Tyv, Karl. Jeg kiender dig ikke. Jeg er salig Doktor Cunninghams Enke —

Greven. Hold Munden, Furie. Du veed hvad du har fortient. Enten med din værdige Ægtefælle ud af Landet, eller allene i Fængsel. Vælg, eller Justitsen skal vælge for dig.

Frue C. Nei, saa vil jeg heller giøre en Tour til Paris. Jeg haaber der kommer sagte en følsom Giæk af en Engelskmand bagefter, med en ond Kone, som jager ham i Garnet.

Macleech (holder hende). Jeg skal nok holde Die med dig. En god Tamy skal lære dig den sande Følsomhed. (Han vil gaae.)

Greven (til Macleech). Et Ord endnu. Understaae dig ikke, du umættelige Blodigle, at sætte din Fod nogen Tiid meere paa brittisk Grund, om du ikke vil bøde for dine Synder efter Lovens yderste Strenghed. Pak dig! (De gaae begge bort.)

Gre-

Greven. Hvad siger De nu om mine Experimenter?

Frue Sp. Mylord, jeg er ganske skamfuld over min ugrundede Mistillid.

Truem. Jeg er henrykt af Forundring og Glæde.

Grevinden. Hvem skulde have formodet saa lykkeligt et Udfald?

Lord B. Ja jeg tilstaaer, det er meere end jeg havde kunnet forestille mig.

Lady F. Men hvorfor, Mylord, lod De ikke overlevere dette smukke Par i Justitiens Hænder?

Greven. De vil ikke undgaae Retfærdighed: den kommer undertiden seent, men den kommer vist. Men lad den søge dem hvor den vil, kuns ikke i mit Huus. Det er nok, at jeg har giort Fædernelandet den Tieneste, at rense det fra et Par Rovdyr.

Sextende Scene.

Lord Walsingham. De Forrige.

Greven. Mylord Walsingham, aldrig kunde den Ære af Deres Besøgelse være mig meere kiærkommen end i dette Øieblik. Det vil være en Fornøielse for Dem at see et Par værdige Søofficerer, der ere blevne saa lykkelige, som de kunde blive paa halv Gage.

Lord W. Mylord, jeg haaber de skal ogsaa blive det i Kongens Tieneste. Det er i denne Anledning jeg kommer. Hr. Lieutenant King, jeg har ikke allene altid holdt Deres Forhold for upaaklageligt, men ogsaa længe havt de upaatvivleligste Beviis paa, at Deres Rapport har været alt for vel grundet. Mylord Worthington, som har antaget sig Deres Sag paa det kraftigste, har endogsaa ladet komme Vidner fra Holland til Deres Forsvar. Men jeg kunde ikke giøre noget ved Sagen, førend Admiralen var kommen tilbage fra Amerika. Han kom i forrige Uge. Han har alt tilstaaet, at han har giort Dem Uret, og han fortryder det inderligen.

Lord

Lord B. Men hvad var Aarsagen, hvorfor han troede Lieutenant King mindre end den anden?

Lord W. Han var bleven underrettet ved en Ubenævnt, at han skulde vogte sig for Lieutenant King, som den, der havde ladt sig underkiøbe af Oppositionspartiet, til at lokke ham fra sin Station, for derved at giøre Ministeriums Haab til intet. Jeg kunde ikke nægte ham den Tieneste, at opsætte Sagens Undersøgelse til Lieutenant Cockburns Tilbagekomst til Staden. Han er kommen i Forgaars. Admiralen har taget ham paa saadan en Fod, at han har bekiendt meere end han forlangte at vide. Han har selv skrevet det omtalte Brev.

King. Er det mueligt? Men hvad har kunnet bevæge ham til alle disse Streger? Vi har tilforn været de bedste Venner, og han har ellers altid viist sig som en brav Officeer.

Lord W. Kiærlighed er Skyld i, at dette haabefulde unge Menneske er blevet sig selv saa ulig. Han har længe været Deres hemmelige Medbeiler. For at faae Dem af Veien, har han søgt at giøre Dem ulykkelig, ved at komme Admiralen og os til at holde Dem for en Forræder. En Time efter denne Bekiendelse har han skudt sig ihiel.

King og Truem. Skudt sig ihiel! — —

Truem. (efter en Pause). Hør King, du maae endeligen følge ham til Jorden, at Folk kan see du er ingen af dem, der kan hade endnu efter Døden.

King. Nei, Trueman: der kunde være de, der sagde, jeg vilde triumfere over en falden Fiende.

Lord W. Mine Herrer, Deres ædle Tænkemaade forøger endnu den Agtelse jeg har for Dem, og den Fornøielse, jeg føler ved at ønske Dem til Lykke som virkelige Kapitainer. — Hvad Dem i Særdeleshed angaaer, Hr. Kapitain King, saa skal det staae til Dem, om De heller vil føre en Fregat, eller blive Næstkommanderende paa Seieren, hvorpaa Admiral Balfour har høiset sit Flag.

King. Mylord, jeg takker underdanigst. Siden De tillader mig at vælge, saa skal jeg tage mig den Frihed at udbede mig, jeg maae blive Næstkommanderende.

Lord W. Dette Valg giør Dem megen Ære, Hr. Kapitain: man kan ikke miskiende Deres ædle Hensigt. De vil give Admiralen en Prøve paa Deres Høiagtelse og Tillid: og De kan være forsikret, at han paa sin Side oprigtigen ønsker, at faae al muelig Leilighed til at give Dem Opreisning for det Forbigangne.

Greven. Her seer De altsaa, mine Herrer Kapitainer, at Retskaffenhed aldrig mangler Talsmænd: og at den undertiden holder den for sin Fiende, der arbeider for den som en Ven. Mylord Walsingham havde for længe siden reven Dem ud af en ængstende Tilstand, dersom jeg ikke havde overtalt ham til at give sit Samtykke, og selv at bidrage, til at sætte Deres Dyd og Ære paa Prøve.

Lord W. Ja De kan ikke troe hvor meget det kostede mig i Norges, at lade som jeg ikke kunde og vilde hielpe Dem og Deres ulykkelige Vens Familie.

Greven. Ja, da har De hørt hans Mund: nu skal De see hans Hierte. (Han gaaer til Døren.) Frue Wotton ——

Syttende Scene.

Frue Wotton. De Forrige.

Greven (bliver ved). Kom og glæd Deres redelige og ædelmodige Venner —

Frue W. Af Mylords, jeg har noget at berette, som vil glæde Dem allesammen. Min Mand lever, han er i god Forbedring. Hans Arrest er forbi: hans Admiral og han ere Venner igien: ja han er allerede i Engelland. Skibet er kommen til Bristol. Han har sendt mig et Bud med dette Brev. (Hun giver Lord W. et Brev at læse.) — Gode Gud, hvor den Mand vil blive glad, naar han hører hvad man har giort for hans Kone og Barn! — Kiære Hr. Lieutenant, de sex Guineer,

De gav min Billy i Norges, har draget Himmelens Velsignelse efter sig. Da jeg endnu var i Parken, sendte Mylord Walsingham Bud efter mig og lod mig kalde op til Admiralitætet. Der gav han mig Forsikkring om en god Pension, gav min Søn en Plads paa Akademiet, og sendte mig en ny Kadetuniform i Huset.

Greven. Men lad ham dog komme ind: lad os see paa ham. (Han gaaer til Døren og fører Billy frem.)

Attende Scene.

Billy (i Søekadetuniform). De Forrige.

Truem. Vel, min raske Knøs, nu er du da en Søemand! Nu kan du snart gaae løs paa Franskmanden.

Billy. Ja, her har jeg allerede en Sabel som er god! Hu! hvor jeg skal hugge dem ved en Entring!

King (til Lord W.) Mylord, De har i Dag paalagt os store Forpligtelser; men dette er ikke den ringeste.

Greven (til Sir Arthur, som endnu sidder ved Skriverbordet). Men hvad siger Sir Arthur til alt dette?

Lord B. O han har havt saa godt i Sinde med sin Søsterdatter, at den Glæde hun har, vist vil opvække de sødeste Følelser hos ham.

Sir A. Ja, Mylords, de sødeste, reeneste, ædelste Følelser fornemmer jeg ved denne lykkelige Forandring i hendes ynkværdige Skiæbne. Mit Hierte udvider sig og det banker høit af Glæde og Taknemmelighed.

Lord W. Men jeg havde aldrig tænkt at finde her Sir Arthur i denne Dragt? Hvad skal dette betyde?

Greven. De seer her den levende Følsomhed, som agter sig paa Maskerade.

(Sir Arthur, som har taget Maasken for igien, spiller en Arie.)

Lord W. Saa? Og hvor skal den være?

Sir A. Hos Hertugen af Northumberland, Mylord, hvor der kommer allene 200 Personer, men alle af

af den høie Adel, tilligemed de udenlandſke Ambaſſadeurer og den fremmede høie Herre.

Lord W. Men om denne Maſkerade har jeg ſlet ikke hørt.

Greven. Den er heller ikke andet end et Paafund, for at ſætte Sir Arthurs Ærekiærhed paa Prøve.

Sir A. Allene et Paafund? Skulde det være mueligt?

Lord B. Ja Sir Arthur, det er eet af Grevens Experimenter. Men jeg har ogſaa anſtillet et Par Forſøg, ſom ligeſaa lidet er falden ud til Deres Ære. Jeg har været et gyſende Vidne til den Magt, Forfængelighed har faaet over Deres Hierte. Den har i Dag giort Dem døv til Dydens, Ærens, Samvittighedens, ja Blodets Røſt. Den har ikke allene fornedret Dem til den ſkiændige Haandtering af en Kobler: De har endog villet benytte ſig af en forladt Enkes bedrøvelige Skiæbne, ja drive hendes Jammer til Fortvivlelſe, for at jage hende i Forførelſes Garn: og dette Offer var Deres kiødelige Søſterdatter. Kan der være Mage til ſaadan en Afſkyelighed?

Lord W. O Mylord Bellamy, De har endnu ikke ſeet Sir Arthurs Siæl fra alle Sider: han har blottet een for mig i Parken, ſom var vel ſaa ſort. Der har jeg lært hans Følſomheds Patriotismus at kiende.

Greven. Ja denne falſke Følſomhed er ſaa indgroet hos ham, at der maae de haardeſte Midler til. Her er et Brev fra Lord Kammerherren, ſom jeg haaber vil frugte. (Han giver Sir Arthur et Brev.)

Sir A. Fra Mylord Kammerherre! Til mig! (Aabner Brevet og læſer) "Adſkillige Handlinger, ſom gisre Sir Arthur Bubble liden Ære, ere blevne ſaa bekiendte ved Hoffet, at de ere komne Hans Kongelige Majeſtæt for Ørene, og jeg har faaet allernaadigſt Befaling at tilkiendegive ham, at han indtil videre ikke maae lade ſig ſee ved Hoffet. Elford."

(Han ſtaaer heel forbavſet.)

Lady F. Har jeg ikke sagt tusinde gange, at det tilsidst vilde komme dertil?

Sir A. Ikke at komme til Hove, og ingen Maskerade! Du gode Gud! — Ingen Maskerade! — Alle disse ypperlige nye Ideer til ingen Nytte!

Greven. Ja, vi har havt Maskerade nok i Dag. Men Hovedmasken maae jeg dog fremstille for Dem. (Han gaaer til Døren) Lad Hr. Wilson komme ind.

Nittende Scene.

Wilson (i andre Klæder). De Forrige.

Greven. Mine Herrer Kapitainer, De kiender dog vel endnu en gammel Ven?

King og Truem. Ellis! Er det dig?

Wilson. Nei jeg er ikke meere den Ellis, som De skiænkede Deres Fortrolighed. Jeg har aldrig havt den Ære at være Deres Medofficeer. Greven har overtalt mig allene til at antage denne Karakteer for sine Aarsager.

King. Da har han spillet sin Rolle meget godt: man skulde svoren paa, at han var en øvet Sømand.

Truem. Men han har dog givet os eet og andet Raad i Dag, som ikke kunde komme fra en retskaffen Sømand. Jeg undres, hvi det ikke gav os Mistanke.

Greven. Det var nogle aftalte Prøver, som han har sat Dem paa, og som alle ere faldne ud til Deres Ære.

Tivende Scene.

Kelly. De Forrige.

Kelly (giver et forseglet Brev til King). En Sømand bad mig flye Dem dette Papiir.

King (brækker det). Med Deres Tilladelse, Mylord. — Gud, hvad seer jeg! Min Huusværts Regning qvitteret. Det er uden Tvivl min ærlige Baadsmand.

Gre-

Greven (til Kelly). Er han gaaet?

Kelly. Nei, jeg vilde ikke lade ham slippe, førend jeg fik Befaling.

Greven. Saa lad ham komme ind. (Kelly gaaer.) Der seer vi atter et Beviis, at ædle Handlinger ikke altid forudsætter en ædel Fødsel og en kostbar Opdragelse.

Een og tivende Scene.

Jack Steady. De Forrige.

Greven. Naa min gode Baadsmand, han vilde gaae bort, og ikke lade os have den Fornøielse, at see saadan en ærlig brav Mand?

Jack. Mylord, er da en ærlig Mand saadant et Vidunder hos de Store, at de ere saa nysgierrige at see ham, som det kunde være en Havfrue?

Greven. Nei, min Ven, Ærlighed er ikke saa fremmed hos os; men vi vilde gierne see en Søemand, som viser saa redelig en Kiærlighed til sin Officeer.

Jack. Men De har jo vel før seet en Søemand? Naar De har seet een, saa har De seet alle. Vi ere alle lige gode: jeg har ikke giort meere, end hvad hver en Baadsmand i Flaaden vilde giort, om han havde været i mit Sted.

Lord W. Men meener han ikke, hans Lieutenant kunde ogsaa bleven hiulpet her?

Jack. Kan nok være Mylord; men min Lieutenant har giort vel imod mig: og derfor kommer det mig, frem for andre, til at gisre ham en Tieneste igien. Det er haardt, splitte mig, naar en ærlig Karl skal nyde godt af en Mand, og ikke maae have Lov til at forskylde det saa meget som han kan.

King. Vel, min kiære Jack, nu skal han ogsaa have den Glæde, at bivaane mit Bryllup. Der staaer den Kone jeg skal have. Hvad synes han om hende?

Jack. Det er nok hende, der staaer ved Styrbordssiden? Nu det er ogsaa det deiligste Pigebarn jeg

har seet i mine levende Dage. — Men, lille Frøken, De faaer, splitte mig, en Mand, som De kan være tient med. Han er ikke af de nymodens Seilere, som vel har en smuk Takelase, men ikke en sund Planke i det heele Skrog. Vil han holde Dem saa varm, som han har holdt de tre Søstre fra Dünkirken, saa faaer vi snart en rask lille Midshipman af Dem.

Trueman. O! det feiler ikke, min gode Jack. Den der er flink til at slaaes, vil ogsaa være flink i Brudesengen.

Jack. Ja gid jeg kun maatte leve til jeg kunde ogsaa giøre et Togt med Sønnen!

King. Nei, Jack, det er Tiid du kommer til Roelighed: du har faret saa længe, du kan nok engang være keed.

Jack. Keed af at fare? Nei, saa kiender De mig ikke ret. Saa længe jeg kan røre mig vil jeg, splitte mig, tiene Kongen. Skulde jeg gaae og drive med et friskt Hierte og sunde Lemmer, allerhelst nu, da min Lieutenant gaaer ud som Kapitain?

Lord W. Saa roesværdig en Hengivenhed og Troskab maae ikke blive ubelønnet. For ikke at skille ham fra en Chef, han elsker saa meget, skal jeg sørge for at han kommer som Baadsmand paa Admiralskibet.

Greven (til Lord Bell.) Naa, Mylord, i hvor vovelige mine Experimenter end syntes at være, saa er de dog faldet ud efter Ønske. Enhver af os kan tage sig en Lærdom deraf.

Lord B. Ja jeg har seet nok til at slutte, at den ædelste og varigste Fornøielse, Stand og Rigdom kan give, er: at belønne prøvet Dyd.

Frue Sp. For mig, som en Søemandsdatter, og jeg tør lægge til, en Søemandskone, har det været en sød Glæde, at see, at de to kiæreste Personer, jeg har i Verden, har tient til at vise, hvor megen Dyd og sand Ære der boer endnu i Etaten.

Lord

Lord B. Ja vore Sømænd ere endnu, hvad de altid har været: ikke allene kiække, men ogsaa redelige og ligefrem. Det er altid en ædel Kiærne, endskiønt undertiden i en raa Skal. Men hvad siger det, saalænge vi ikke leve i en Tiid, der sætter større Priis paa Skallen end paa Kiærnen?

Greven. Og jeg har atter overbeviist mig om den store Sandhed, at den falske Følsomhed kiendes paa sit kiælne Ordgyderie, og at det rette gode Hierte og de sande ædle Følelser viser sig allene i Handlinger.

Wilson. Jeg for min Deel har erfaret i Dag, hvor smigrende det er at være Skuespiller, endog naar man paatager en Karakteer, som strider imod eens Tænkemaade, naar man kan haabe den søde Løn, at vinde Kienderes Bifald, og at gavne Dyd og Sæder. Med en roelig Samvittighed har jeg spillet en Svions, en slet Raadgivers Rolle: gid enhver maae kunne sige det samme, som forestiller en ærlig Mand og en trofast Ven!

Sir A. Men jeg har lært, man tar mærkeligen feil, naar man holder alle de Store, som man har Omgængelse med, for sine Venner.

Lord W. Sir Arthur, havde De ikke søgt den Agtværdighed, som Venskab skal grunde sig paa, i den blotte Omgængelse med de Store, saa havde De funden sande Venner iblandt dem, saavelsom andensteds.

Lord B. De Store sætte ligesaa megen Priis paa en oprigtig Ven, som andre, allerhelst de til Hove. Men hvad for Venner har en Hofmand vel? De fleeste ere egennyttige og utaknemmelige Siæle, der bruge ham som Kort i Spil. De sætte ham overst, saa længe han er Kouleur og kan hielpe dem til et Stik; men renoncerer sig i hans heele Familie, naar en anden Farve er bleven Trumf.

Lord W. Nei, den sande Ven, der elsker ham for hans egen Skyld, der er troe og kiæk nok at sige ham Sandheden, førend det er for sildig, eller at tale for ham, naar han er falden, den har en Hofmand sielden eller aldrig.

Greven. Men han, min gode Baadsmand, hvad siger han til alt det, han har hørt og seet hos os?

Jack. Mylord, jeg siger De har Ret: Ordgydere og Skrydere, det er, splitte mig, eet og det samme: Karesser og Politesser dem har Fanden skabt; og det er sandt som Visen siger.

Greven. Og hvad er det, Visen siger?

Jack. De maae forlade mig, jeg kan aldrig huse en Vise, undtagen syngende.

Greven. Vel, saa syng da.

Jack. Ja gierne, om de Herrer Kapitainer vil behage at falde i med. (Han synger.)

Vi Sømænd giør ei mange Ord —

King. O er det den! Den kan vi alle. Du har vel ogsaa allerede lært den, min lille Wotton?

Billy. O ja, den har min Far lært mig.

Truem. Det var brav; saa syng da med: vær ikke bange. Lad os høre det første Vers.

Greven. Ganske ret. Enhver synger sit.
(Den eene synger efter den anden.)

Billy.

Vi Sømænd giør ei mange Ord,
Ei hykle eller prale.
Om hvad der i vort Hierte boer,
Bør Daad, ei Munden, tale.
For fledske Kys og Favnetag
Vi altid tar os vare:
Thi under dette falske Flag,
De største Skielmer fare.

Jack.

I Stilhed gaaer enhver sin Gang,
Og giør hvad Chefen byder.
Endog ved lystig Sømandssang
Foragte vi en Skryder.

Thi

Thi mandig Taushed følger med
De Kiække og de Gieve.
Hurra! er vor Veltalenhed;
Hurra! vor Konge leve!

Trueman.

En Ven vi søge, troe og huld
Og som har staaet sin Prøve,
I Omgang vitst sig reen som Guld,
I Striden som en Løve.
Og hvad een gisr for saadan Ven,
Derom maae ingen snakke.
At gisre samme Skiel igien,
Er vor Maneer at takke.

King.

Vor Kiærlighed er tro og varm,
Med Fias den ingen blinder.
En Pige i en Søemands Arm
Oprigtig Elskov finder.
Dog, kalder Orlog os afsted
Og stolten Vimpel vajer,
Saa haste vi fra Kiærlighed
Om Bord, til Kamp og Seier.

Alle.
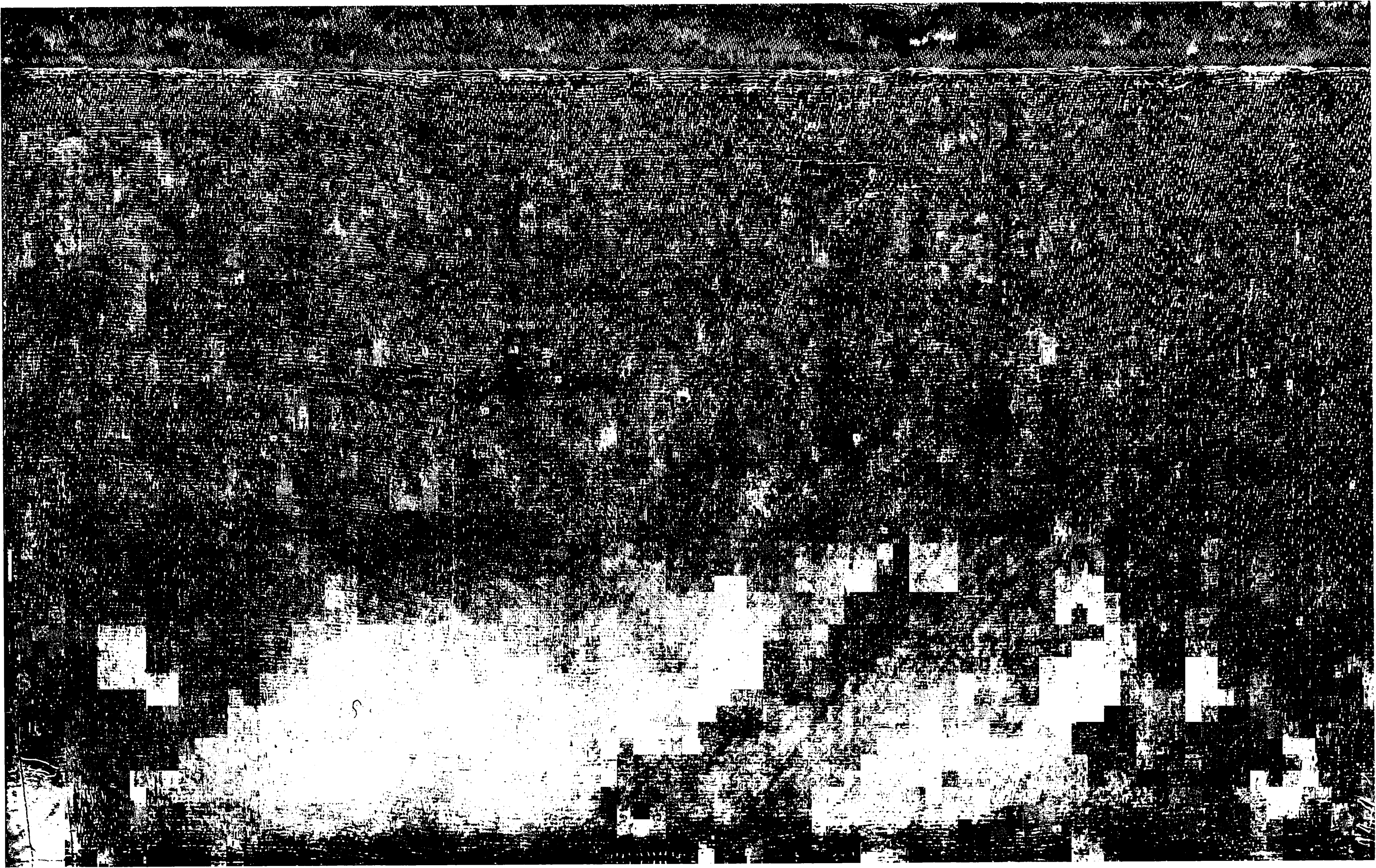
Vi søge Fienden uden Skraal,
Thi Skraal forstyrrer Orden.
Vi svare paa hans bange Vraal
Med vore Stykkers Torden.
Og naar han gaaer til dyben Bund,
Hvor fleere af dem bleve,
Vi raabe alle med een Mund:
Hurra! vor Konge leve!